

Dokument nr. 15:5

(2006–2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 751 - 899

15. mars - 16. april 2007

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Dokument nr. 15:5

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 751 - 899

15. mars - 16. april 2007

Innhold

Spørsmål	Side
751. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. ny vergemålslov, besvart av justisministeren	11
752. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. inndragelse av mobiltelefoner til politifolk, besvart av justisministeren	12
753. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. veiøvelkapasiteteten på riksveg 3 i Hedmark, besvart av samferdselsministeren	12
754. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. engangsavgiften for campingbiler, besvart av finansministeren	13
755. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. billeasingskontrakter, besvart av finansministeren	14
756. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. arbeidsmarkedsbedrifter, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	15
757. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. frivillige organisasjoner, besvart av helse- og omsorgsministeren	16
758. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. krav på pensjonspoeng om man blir skjønslignet, besvart av finansministeren	18
759. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. konflikten mellom NBF og Innovasjon Norge/ambassadøren i Kina, besvart av nærings- og handelsministeren	18
760. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. utvisning, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	20
761. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. lotteriloven, besvart av kultur- og kirkeministeren	20
762. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. Forsvarets militære organisasjon, besvart av forsvarsministeren	21
763. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. OECDs landrapport om norsk økonomi, besvart av kunnskapsministeren	22
764. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. konflikten mellom NBF og Innovasjon Norge/ambassadøren i Kina, besvart av nærings- og handelsministeren	24
765. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. flytting av oljevernbasen fra Træna, besvart av miljøvernministeren	25
766. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. svin som spiser svin, besvart av landbruks- og matministeren	25
767. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. Glommen og Laagen Brukseierforenings konsesjon for Marsjøen i Folldal, besvart av olje- og energiministeren	26
768. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. utbetring av Ålesundtunnellane, besvart av samferdselsministeren	27

	Side
769. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. levering av skitne dyr inn til slakteriene, besvart av landbruks- og matministeren.....	27
770. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. skattemessig ordning som stimulerer til at arbeidstakere reiser kollektivt, besvart av samferdselsministeren.....	28
771. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bruk av fristilt ferjemateriell, besvart av samferdselsministeren.....	29
772. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. utbyggingen av gasskraftverk, besvart av olje- og energiministeren.....	30
773. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. varmekilder samt gjennomsnittlig energibruk i bygningsmassen til Miljøverndepartementet, besvart av miljøvernministeren.....	31
774. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. gutt med ganespalte, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	32
775. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. kart til å avklare rettslige arealdisponeringskonflikter i østlige deler av Sør-Trøndelag, besvart av landbruks- og matministeren.....	33
776. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. virksomheten til firmaet Læringslaben, besvart av kunnskapsministeren.....	36
777. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim, vedr. tildelingen av midler til naturforvaltningstiltak, besvart av miljøvernministeren.....	37
778. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. innlevering og betaling av merverdiavgift, besvart av finansministeren.....	38
779. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. gassferjene og nytte av reservekaienlegg på strekningen Arsvågen-Mortavika i Rogaland, besvart av samferdselsministeren.....	38
780. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. industrikraftregime, besvart av olje- og energiministeren.....	39
781. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. RA-2s mellomlagringsplass for kloakkslam i Rolf Olsensvei på Leirsund i Skedsmo kommune, besvart av miljøvernministeren.....	40
782. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. riksvei 460 mellom Vigeland og Spangereid, besvart av samferdselsministeren..	40
783. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. villkattproblemet, besvart av landbruks- og matministeren.....	41
784. Fra stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland, vedr. elendig postdistribusjon og forsinket postgang, besvart av samferdselsministeren.....	42
785. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. færre letebrønner på norsk sokkel, besvart av olje- og energiministeren.....	43
786. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. pasientskader, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	43
787. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. INR-nivå i forbindelse med antikoagulasjonsbehandling med warfarin, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	45
788. Fra stortingsrepresentant Dag Ole Teigen, vedr. helikopterlandingsplassene for ambulanshelikoptre, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	46
789. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. utvisning av kriminelle, besvart av justisministeren.....	47

	Side
790. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. behandlingkriteriet i Lov om psykisk helsevern, besvart av helse- og omsorgsministeren .	48
791. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. digitalt bakkenett for fjernsyn, besvart av kultur- og kirkeministeren	49
792. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. fotballkontrakter, besvart av kultur- og kirkeministeren	50
793. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. reetablering av en brygge i strandsonen på Lysaker, besvart av miljøvernministeren	51
794. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. forsinkelsesrenter for merverdiavgift, besvart av finansministeren....	52
795. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bompenger og rushtidsavgift - begrepsavklaring, besvart av samferdselsministeren.	53
796. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. avslag på oppholdstillatelse i Norge for 17-årig russer, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	54
797. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. milliardfond, besvart av samferdselsministeren	55
798. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim, vedr. informasjon om statlige subsidier med miljøskadelige konsekvenser, besvart av finansministeren	55
799. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. gratisprinsippet i skolen, besvart av kunnskapsministeren	56
800. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. tomtefeste, besvart av justisministeren	57
801. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. seterforskriftene, besvart av landbruks- og matministeren	58
802. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. bilaterale investeringsavtaler, besvart av nærings- og handelsministeren	59
803. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. lakseoppdrettsnæringens mangel på smolt, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	59
804. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. spilleautomater i kommunene, besvart av kultur- og kirkeministeren	60
805. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. ulovlige innvandrere, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	61
806. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. servicehunder, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	63
807. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. soningsplasser på Haugalandet, besvart av justisministeren.....	63
808. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. fremtidig drenering, oljedeponi og infrastruktur rundt Lista flyplass, besvart av forsvarsministeren	64
809. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. flytting av Taubanetilsynet, besvart av samferdselsministeren	65
810. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. reserveløsning for ferjesamband på kyststamveien E39 Mortavika-Arsvågen, besvart av samferdselsministeren.....	66
811. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. Vin- og brennevinleverandørenes forenings anslag over grensehandelen, besvart av finansministeren.....	67
812. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. engangsavgift på karosseri, besvart av finansministeren	67

	Side
813. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. eierandel for børsnoterte selskaper, besvart av finansministeren	68
814. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. vern av norsk natur, besvart av miljøvernministeren	69
815. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. forskere som mottar økonomisk støtte fra ExxonMobil, besvart av miljøvernministeren	69
816. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. rapport om tiltak til barn av psykisk syke foreldre og barn av rusmisbrukende foreldre, besvart av helse- og omsorgsministeren	70
817. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. poliklinikk for pasienter med rygg- og nakkesmerter, besvart av helse- og omsorgsministeren	71
818. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. Oslo sporveiers kjøring på strekningen Jar - Bekkestua - Kolsås, besvart av samferdselsministeren	71
819. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. den reelle dekningsgraden for tilgang til bredbånd i Norge, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	72
820. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. Innovasjon Norge, besvart av nærings- og handelsministeren	73
821. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. Innovasjon Norge i Kina, besvart av nærings- og handelsministeren	74
822. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. diplomatstatus til spesialutsendinger og utsendinger, besvart av utenriksministeren	75
823. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. bankkonto i Beijing som står Norwegian Trade Councils navn, besvart av nærings- og handelsministeren	76
824. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. høye kostnader i norsk næringsmiddelindustri, besvart av landbruks- og matministeren	77
825. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. dypvannsdeponiet ved Malmøykalven i Oslofjorden, besvart av miljøvernministeren	78
826. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. fornyelsen av et dårlig VA-nett i noen kommuner, besvart av miljøvernministeren	78
827. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. Lofotkatedralen, besvart av kultur- og kirkeministeren	80
828. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. Solbu ettervernshjem, besvart av helse- og omsorgsministeren	81
829. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. Etne, Vindafjord, Sauda og Suldal som felles vaktområde i politiets vaktberedskap, besvart av justisministeren	82
830. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. vernet av Trillemarka, besvart av miljøvernministeren	82
831. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. forhøyede PCB-verdier utenfor dumpingområdet ved Malmøykalven i Indre Oslofjord, besvart av miljøvernministeren	83
832. Fra stortingsrepresentant Martin Engeset, vedr. avvikling av ordningen med avlønning på såkalt pensjonistlønn i staten, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	83
833. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. E18-trasé på Ås, besvart av samferdselsministeren	84

	Side
834. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. gradvis nedleggelse av Dikemark psykiatriske sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	85
835. Fra stortingsrepresentant Oddvar Hallset Reiakvam, vedr. vern av Førdefjorden, besvart av miljøvernministeren	86
836. Fra stortingsrepresentant Ola T. Lånke, vedr. Telenors dominans innen tv-sektoren i Norge, besvart av kultur- og kirkeministeren	87
837. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. full barnehagedekning, besvart av kunnskapsministeren	89
838. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. Rømskog og andre kommuner uten digitalt bakkenett, besvart av kultur- og kirkeministeren	90
839. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. høyspentlinje gjennom Glomfjord sentrum, besvart av nærings- og handelsministeren	91
840. Fra stortingsrepresentant Heikki Holmås, vedr. skattelette til oljeselskapenes salg av fellesskapets oljereserver, besvart av finansministeren	92
841. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bredbåndstilknytning i Bø i Telemark, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren..	94
842. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. ekstern kvalitetssikring i forbindelse med ny Kråkerøyforbindelse, besvart av samferdselsministeren	95
843. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. visning av Al Gores film "An Inconvenient Truth" på videregående skoler, besvart av miljøvernministeren	96
844. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. etablering av et offroadsenter i Åmot, besvart av miljøvernministeren	96
845. Fra stortingsrepresentant Oddvar Hallset Reiakvam, vedr. restaurering av et naust på Storøya i Bremanger, besvart av miljøvernministeren	97
846. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. marginale oljefelt, besvart av finansministeren	98
847. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. overføringer til kommunesektoren, besvart av finansministeren	99
848. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. kombinering av arbeid og omsorgsoppgaver, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	100
849. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. avgift til stiftelsesregisteret, besvart av justisministeren	101
850. Fra stortingsrepresentant Tove Nyhus, vedr. innløsning av båndlagte eiendommer i framtidige fastlagte veglinjer, besvart av samferdselsministeren	102
851. Spørsmålet ble trukket	103
852. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. selvstendig næringsdrivende, besvart av barne- og likestillingsministeren	103
853. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Bergen Sjøfartsmuseum, besvart av kultur- og kirkeministeren	104
854. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. anbud i rehabilitering, besvart av helse- og omsorgsministeren	106

	Side
855. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. vegutsetting, besvart av samferdselsministeren	107
856. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. nordområde, besvart av utenriksministeren	108
857. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. forvaltningen av naturmidler, besvart av helse- og omsorgsministeren	108
858. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. mishandlet og nesten drept innsatt ved Ringerike fengsel, besvart av justisministeren	109
859. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. sikkerhet i norske fengsler, besvart av justisministeren	111
860. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. innføring av forenklete forelegg som strafferettslige avgjørelser, besvart av justisministeren	112
861. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. endring av GIEKs vedtekter, besvart av nærings- og handelsministeren	113
862. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. handlingsplaner for truede dyrearter, besvart av miljøvernministeren	114
863. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. byggeskandalen på E18 i nordre Vestfold, besvart av samferdselsministeren	114
864. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. nasjonal maritim strategi, besvart av nærings- og handelsministeren	115
865. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. fri rettshjelp for personer i skattesaker, besvart av finansministeren	116
866. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. private barnehager og moms, besvart av finansministeren	116
867. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. konsesjon til utbygging av minikraftverk i Kvanndøla, besvart av olje- og energiministeren	117
868. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. tunnelras, besvart av samferdselsministeren	119
869. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. goodwill, besvart av finansministeren	120
870. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. ny trasé for E134, besvart av samferdselsministeren	121
871. Fra stortingsrepresentant Torstein Rudihagen, vedr. tungtrafikk på E136, besvart av samferdselsministeren	123
872. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. rentekostnader og innkrevingskostnader i bompengeperioden, besvart av samferdselsministeren	124
873. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. havbruksmuseum, besvart av kultur- og kirkeministeren	125
874. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. grunnfinansieringen av NOFIMA, besvart av fiskeri- og kystministeren	127
875. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. betydelige mangler og feil med selvangivelser, besvart av finansministeren	128
876. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. huleboersaken og krigspensjon, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	129
877. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. underdekning på svinekjøtt i 2007, besvart av landbruks- og matministeren	130

	Side
878. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. refusjon av utgifter under bidragsordningen, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	131
879. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. offentlig støtte til bil, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	132
880. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. sikkerhetsinspeksjon av tunneler, besvart av samferdselsministeren.....	133
881. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. RV 32 og RV 40 mellom Skien og Hof, besvart av samferdselsministeren	134
882. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. 80 mill. kr til strakstiltak på E18 i Bamble, besvart av samferdselsministeren	136
883. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. sikring av tunnelen mellom Asker og Oslo, besvart av samferdselsministeren	136
884. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. CO ₂ -renseprosjektene i Norge, besvart av olje- og energiministeren	137
885. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kartlegging og analyse av havområder og nordområdene, besvart av fiskeri- og kystministeren	138
886. Fra stortingsrepresentant Per-Kristian Foss, vedr. det kommunale medansvaret for arbeidsmarkedstiltak i Bydel Sagene i Oslo, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	139
887. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. stengningen av den nye E-18 gjennom Vestfold, besvart av samferdselsministeren.....	139
888. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. bruk av prisvirkemidler i ernæringspolitikken, besvart av helse- og omsorgsministeren	141
889. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. bjørnebestanden, besvart av miljøvernministeren	142
890. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. midlertidige barnehagelokaler, besvart av kunnskapsministeren	143
891. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. skogstatistikk, besvart av utviklingsministeren	144
892. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. globale klimaendringer, besvart av utenriksministeren	145
893. Fra stortingsrepresentant Per-Kristian Foss, vedr. provenytnap for staten, besvart av finansministeren	146
894. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. rassikring i tunneler i Hordland, besvart av samferdselsministeren	147
895. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. islandske Kaupthing, besvart av finansministeren.....	148
896. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. ekstern kvalitetssikring for Rv 47 (T-forbindelsen), besvart av samferdselsministeren.....	148
897. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. manglende smertebehandling, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	149
898. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. pasienttransport, besvart av helse- og omsorgsministeren	150
899. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. mammografitilbudet til kvinner i Follo, besvart av helse- og omsorgsministeren	151

Dokument nr. 15:5

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 751

Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant **Odd Einar Dørum**

Besvart 22. mars 2007 av justisminister **Knut Storberget**

Spørsmål:

«Når kan Stortinget forvente å få seg forelagt en odelstingsproposisjon om ny vergemålslov?»

BEGRUNNELSE:

Justis- og politidepartementet oppnevnte 6. april 2001 et utvalg for å revidere lov av 28. november 1898 om umyndiggjørelse og lov 22. april 1927 nr. 3 om vergemål. Etter mandatet skulle utvalget foreta en grunnleggende gjennomgang og modernisering av denne lovgivningen for å bedre rettssikkerheten for de som disse lovene tar sikte på å beskytte, og for å få mer hensiktsmessige og tidsmessige ordninger. Det var spesielt nevnt at utvalget skulle vurdere behovet for særregler for enslige mindreårige asylsøkere. NOU 2004:16 Vergemål ble lagt frem for Justis- og politidepartementet 17. september 2004. Departementet begynte da å arbeide med en ny vergemålslov på grunnlag av forslaget i NOU 2004:16 Vergemål.

Venstre er bekymret for hvordan vi i Norge behandler enslige mindreårige asylsøkere. Vi har sett eksempler i media i det siste på at denne gruppen i stor grad er fratatt rettssikkerhet og omsorg. Venstre håper at en bedre vergeordning for denne gruppen

kunne være et viktig skritt i riktig retning. Vi håper derfor at Stortinget får et forslag til ny vergemålslov om ikke lenge.

Svar:

Justisdepartementet arbeider for tiden med oppfølgingen av NOU 2004:16 Vergemål. Arbeidet med vergemålslovgivningen gis høy prioritet i departementet. Et av de sentrale spørsmål i denne sammenheng gjelder organiseringen av overformynderiene, og dette har en side til organiseringen av det regionale (fylkeskommunale) forvaltningsnivået. Når det gjelder tidspunktet for fremleggelse av en odelstingsproposisjon om vergemål, legger Justisdepartementet derfor opp til at proposisjonen først bør legges frem når den fremtidige organiseringen av det regionale forvaltningsnivået er avklart.

Når det gjelder spørsmål om behovet for særregler om representasjon for enslige mindreårige asylsøkere, vurderes dette særskilt og uavhengig av det øvrige utredningsarbeidet. Det er Arbeids- og inkluderingsdepartementet som for tiden har ansvaret for oppfølgingen av dette.

SPØRSMÅL NR. 752**Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 23. mars 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Romerike Blad har i det siste vist til at det er stor uro i politiet på Romerike fordi politimesteren har besluttet å inndra mobiltelefonene til mange erfarne politifolk. Mange av politifolkene reagerer meget sterkt på det som har skjedd og mener at det vil ramme etaten og derigjennom de mål etaten har.

På bakgrunn av dette vil jeg gjerne vite om statsråden støtter inndragning uten betenkeligheter eller om det er sider ved saken som bekymrer statsråden?»

BEGRUNNELSE:

Mange av politifolkene hevder at det å være tilgjengelig på telefon stort sett døgnet rundt er en kvalitet i seg selv. Det gjør at personer som har behov for det kan ta direkte kontakt med den de ønsker å ha kontakt med uten at man må gå via en operasjonssentral. Opplegget kan også forstås dit at politimesteren mangler tillit til sine folk og deres bruk av tjenestetelefoner, noe som i så fall vil være svært alvorlig.

Jeg håper derfor statsråden kan bidra til å finne en fornuftig løsning på dette problemet, noe som vil tjene samfunnet totalt sett og etaten selv.

Svar:

Representanten Ellingsens spørsmål har vært forelagt Politidirektoratet og politimesteren i Romerike politidistrikt.

Politimesteren i Romerike politidistrikt har opplyst i sin tilbakemelding til Politidirektoratet at det er lagt vekt på tjenestlige og beredskapsmessige behov ved fordeling av mobiltelefoner til ansatte. Han har videre opplyst at det ble holdt drøftingsmøte med organisasjonene den 29.11.2006, der det var enighet om hvilke prinsipper som skulle legges til grunn for tildeling av mobiltelefoner. Ut fra disse prinsippene ble så tilbud om å disponere mobiltelefoner også utenom arbeidstid gitt. Politidirektoratet opplyser at de ikke finner grunn til å etterprøve den lokale politimesters vurdering av det operative behov for mobiltelefoner ved Romerike politidistrikt.

På denne bakgrunn finner jeg heller ikke grunn til å kommentere saken.

SPØRSMÅL NR. 753**Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 22. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hvor stor er veiishøvelkapasiteten på riksveg 3 i Hedmark, og ser statsråden at denne med fordel kunne vært vesentlig økt for å få en jevnere og dermed mer trafikksikker vei?»

BEGRUNNELSE:

På riksveg 3 i Hedmark har det vært mange ulykker i vinter. Manglende vintervedlikehold har fått skylden samt at kjøretøy og sjåfører også må ta sin del. Det som derimot ikke har blitt nevnt så mye, er den reelle mangel på vinterveihøvling. Det har bygget seg opp kanter og spor som ikke snøploegen kan fjerne og som dermed skaper trafikksikre situasjo-

ner. Det kan virke som bruk av veihøvel har blitt mindre prioritert og dermed vanskeligere å utføre et godt vintervedlikehold.

Svar:

Riksveg 3 passerer gjennom tre ulike funksjonskontraktsoner i Hedmark. I slike kontrakter stilles i hovedsak krav til resultatet på vegen i henhold til egne standardkrav for riks- og fylkesvegene. Det er et viktig prinsipp i disse kontraktene at entreprenørene selv skal finne fram til konkurransedyktige metoder og utstyr for å tilfredsstille standardkravene til resultatet på vegen slik det kreves i kontraktene.

I forkant av hver vintersesong skal entreprenørene

ne som en del av sitt kvalitetssystem, utarbeide en spesifisert vinterplan. Denne skal forelegges byggherren til orientering i god tid før den enkelte vintersesong. I denne planen fremgår blant annet hvordan beredskapen er organisert og bemannet, samt hvilke metoder og utstyr entreprenøren legger opp til å bruke den kommende vintersesong. Den foreliggende vinterplan inngår i byggherrens grunnlag for planlegging av sin kontrollvirksomhet.

Utviklingen har vist at brøyteutstyret for en stor del i dag kan erstatte en utstrakt bruk av veghøvel i vinterdriften. Brøytebilene som benyttes på riksveg 3 er utstyrt med underliggende skjær og i mange tilfeller også sideplog. Dette utstyret bidrar til at vegbanen blir høvlet ved hver brøytetur slik at kravene til snø og issåle blir overholdt til enhver tid. I tillegg opprettholdes effektiv vegbredde, noe som er viktig på en ellers for smal veg. Bare under spesielle forhold benyttes veghøvel.

Den høye andelen tungtrafikk medfører også en betydelig slitasje og deformasjoner på vegdekket. En begrenset prioritering av midler fra forrige regjering til dekkevedlikehold har medvirket til at den relativt lange strekningen har store utfordringer i forhold til ujevn og sporet vegbane. Slike forhold påvirker i stor grad trafikantenes oppfattelse av vinterdriften. De klager på sporet veg som Statens vegvesen har motatt gjennom vinteren, kan derfor til dels henføres til ujevnt og sporet dekke.

Det har vært spesielt stor oppmerksomhet omkring riksveg 3 denne vinteren, både gjennom media og direkte klager fra trafikantene. Hovedtyngden av disse klagene har gått på friksjonsforholdene. Det har

i perioder vært svært utfordrende å kontinuerlig holde en tilfredsstillende friksjon under de svært skiftende værforhold i vinter, særlig den første del av denne vinteren. Byggherren har gjennom sin kontrollvirksomhet imidlertid ikke funnet at kontraktens krav til friksjon og tiltakstider ikke har vært overholdt.

Riksveg 3 har en spesielt høy andel tungtrafikk. Dette gir utfordringer i forhold til den vegstandarden som tilbys på strekningen. Vegen er på lange strekninger underdimensjonert i forhold til den trafikken som går her. Dette innebærer at tungtrafikken i mange tilfeller må bruke vegskulder som vegbane når de møtes på de smaleste partiene. Spesielt på vinterføre er dette en stor utfordring både for trafikantene og for de som utfører vinterdriften. Samferdselsdepartementet er godt kjent med situasjonen på rv 3 og viser i den forbindelse til omtale i budsjettproposisjonen for 2007:

"Departementet viser til breddeutvidingsprosjektet som er gjennomført i Hedmark på strekningen Hovda bru-Fjell i Hedmark. Hedmark fylkeskommune har ikke prioritert ytterligere tiltak på rv 3 i fylket i inneværende planperiode. Departementet vil vurdere hvorvidt det likevel er rom for å gå videre med breddeutvidelse, i den grad det blir innsparinger på de prioriterte stamvegstrekningene i fylket."

Jeg vil avslutningsvis fremheve viktigheten av at funksjonskontraktens utforming, og etatens oppfølging av disse, fungerer tilfredsstillende. Jeg vil i den anledning vise til mine svar på spørsmål nr. 724 og 729 til skriftlig besvarelse.

SPØRSMÅL NR. 754

Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 20. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Mange har bestilt campingbiler før Regjeringen valgte å øke engangsavgiften på slike biler.

Synes ikke finansministeren at en uforutsigbar vesentlig avgiftsøkning som inntreffer etter at en bestilling er gjort, er urimelig, og vil finansministeren sørge for at en overgangsordning kommer på plass?»

BEGRUNNELSE:

I statsbudsjettet for 2007 vedtok regjeringspartiene en økning i engangsavgiften for campingbiler fra 13 til 22 pst. av engangsavgiften på personbiler. Dette er en vesentlig økning som skaper store uforutsette

kostnader for de mange som har bestilt caravan høsten 2006, og som får denne levert våren 2008. De har ikke mulighet til å endre sin beslutning etter at de ble kjent med Regjeringens avgiftsøkning.

Norges Caravanbransjeforbund har søkt om overgangsordning for de som allerede hadde bestilt campingbil, men fikk avslag. Det er også ønskelig med en redegjørelse for bakgrunnen for dette avslaget.

Svar:

Det ble gjort flere endringer i engangsavgiften i forbindelse med årets budsjett. CO₂-utslipp erstattet

motorvolum som beregningskomponent, kombinertbil falt bort som egen avgiftsklasse og avgiftssatsen på campingbiler ble økt. Endringene trådte i kraft fra 1. januar 2007.

Finansdepartementet mottok flere henvendelser om overgangsordninger fra aktører som ble berørt av endringene, herunder Norges Caravanbransjeforbund. Etter en vurdering og i tråd med Toll- og avgiftsdirektoratets anbefaling, fant departementet kun grunnlag for å dispensere for de kjøretøy som ikke lenger kunne registreres som kombinertbil. Ordningen ble begrenset til biler som var innført før 1. janu-

ar 2007. Ved vurderingen ble det lagt vekt på flere forhold, blant annet tiden mellom Stortingets vedtak og iverksettelse, trafikkstasjonenes begrensede kapasitet, og de økonomiske konsekvensene for den som ble berørt av innstramningen. Bortfallet av kombinertbil som avgiftsklasse skilte seg i så måte fra økningen av avgiftssatsen på campingbiler og innføringen av CO₂-utslippskomponent til erstatning for slagvolum. Dette var generelle avgiftsøkninger, hvor det etter departementets oppfatning ikke var naturlig å gi overgangsordninger i form av dispensasjoner.

SPØRSMÅL NR. 755

Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 16. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Finansdepartementet sendte den 22. desember 2006 ut et høringsnotat om endringer av omregistreringsavgift og beregning av merverdiavgift ved omsetning av kjøretøy. Det viser seg at forslagene vil få store konsekvenser for allerede inngåtte billeasingskontrakter. Dette kan unngås ved bruk av overgangsregler.

Vil statsråden tillate bruk av overgangsregler slik at bilbransjen unngår en ekstraregning på mellom 1 og 2 mrd. kr?»

Svar:

Et forslag til endring av avgiftssystemet ved omsetning mv. av kjøretøy ble sendt på høring 22. desember 2006.

Etter forslaget opprettholdes en omregistreringsavgift, men med en fast og lav sats. Samtidig foreslås at fritaket i merverdiavgiftsloven for brukte kjøretøy

oppheves. Dette vil føre til at omsetning mv. av kjøretøy omfattes av merverdiavgiftsregelverket på samme måte som andre varer. Det foreslås som en følge av dette at avansereglene for brukte varer også skal gjelde for brukte kjøretøy, med enkelte justeringer.

En endring av reglene som foreslått i høringsnotatet vil innebære endringer i beregningen av merverdiavgiften for leasingfirmaer. Selv om høringsfristen først går ut 30. mars 2007 er departementet godt kjent med bransjens synspunkter på forslagene, blant annet de påberopte overgangsproblemene.

Når høringsfristen er utløpt vil departementet på vanlig måte vurdere innspillene som er kommet inn, og i den forbindelse også vurdere om det er ønskelig å gi overgangsregler. Et eventuelt forslag til endringer vil bli fremmet i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2007 eller statsbudsjettet 2008.

SPØRSMÅL NR. 756**Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 21. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«I Norge er det ca. 100 arbeidsmarkedsbedrifter, som har til oppgave å avklare, kvalifisere og formidle yrkeshemmede til ordinære virksomheter. Nordhordland Industriservice AS formidlet i 2006 50 yrkeshemmede til ordinært arbeid, mens tallet var kun 3 i 2001. Bakgrunnen for denne forbedringen er at denne bedriften la om kursen i 2001 til en langt mer aktiv formidling og oppfølging av arbeidstakerne.

Vil statsråden ta initiativ slik at flere yrkeshemmede kan få et tilsvarende/like godt tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Nordhordland Industriservice AS (NIS) er den eneste arbeidsmarkedsbedriften i Nordhordland, og er eid av kommunene der, samt Hordaland fylkeskommune. NIS ble etablert på Radøy i 1985, og har i dag 17 fast ansatte og en omsetning på ca. 20 mill. kr. NIS har en solid økonomi og har alltid gått med overskudd. Det typiske trekk i denne bransjen, er lange, interne attføringsløp med lave formidlingstall etter endt tiltak. I Revidert nasjonalbudsjett 2006 slo Regjeringen fast at man burde unngå at yrkeshemmede i fremtiden ble innelåst i langvarige tiltak.

NIS la om kursen allerede i 2001. Fra da av har bedriften satset på å plassere de yrkeshemmede raskt ut i ordinære bedrifter, der NIS nå i hovedsak driver attføringsarbeidet. NIS driver nå attføring "på hjul", dvs. at NIS drar rundt i bedriftene på oppfølging, istedenfor å innelåse personer over lang tid. Som et resultat av dette, formidlet NIS i 2006 50 yrkeshemmede til ordinært arbeid, mens tallet var kun 3 i 2001.

60 pst. av ledige stillinger i Hordaland blir ikke lyst ut. Bedriftene bruker andre rekrutteringsmetoder. Det er i denne delen av arbeidsmarkedet NIS opererer. Slik slipper yrkeshemmede å måtte konkurrere med ordinær arbeidskraft, noe som ofte er vanskelig pga alle hullene i cv-en.

Fra bedriftens attføringsavdeling i Eidsvåg, som heter Back to Business, har NIS utplassert yrkeshemmede i bedrifter fra Os i sør til Fedje og Masfjorden i nord.

Norge skriker etter arbeidskraft. Hvorfor bare gå til Polen, når det fins 325 000 uføretrygdede og 88 000 yrkeshemmede i Norge. NIS hevder at det skal være mulig å få 1/3 av disse ut i jobb igjen, kanskje flere. Den metodikken som NIS benytter har altså vist seg å gi svært gode resultater, noe som kan dokumenteres gjennom flere år med gode resultater.

Undertegnede synes dette er verdt å se nærmere

på og at flere kan få en lignende oppfølging. Dette kan enten gjøres ved at denne bedriften får utvidet sin kapasitet eller at denne metoden blir kopiert av andre arbeidsmarkedsbedrifter. Den lave arbeidsledigheten som vi har i dag gir en unik mulighet til å få flere uføretrygdede og yrkeshemmede ut igjen i arbeidslivet. Denne muligheten må vi ikke la gå i fra oss.

Svar:

Regjeringen Stoltenberg har i budsjettet for 2007 økt tiltakene for yrkeshemmede arbeidssøkere til et nivå på om lag 28 000 plasser. Dette er en økning på om lag 700 plasser sammenlignet med bevilgningen for 2. halvår 2006. Til tross for at antall yrkeshemmede gikk ned i 2006, og forventes å gå videre ned i 2007, velger altså regjeringen å øke innsatsen overfor yrkeshemmede. Til sammenligning vil jeg fremheve at det i gjennomsnitt for perioden 2002-2005 ble gjennomført om lag 22 200 tiltaksplasser for yrkeshemmede.

Målet med en slik økning er nettopp å utnytte de gode forholdene på arbeidsmarkedet for å få flest mulig over i ordinært arbeidsliv og for å unngå varig utstøting. I lys av den gode situasjonen vi nå har på arbeidsmarkedet, er Arbeids- og velferdsdirektoratet i tildelingsbrevet for 2007 derfor bedt om å innrette tiltaksinnsatsen mot oppfølgings- og formidlingsrettede tiltak i ordinært arbeidsliv.

Valg av attføringsløp og tiltak skal ta utgangspunkt i den enkeltes muligheter og forutsetninger for å ta del i arbeidslivet, samt reflektere situasjonen på arbeidsmarkedet. Yrkeshemmede som deltar på attføring skal få tilbud om hensiktsmessige tiltak så tidlig som mulig i attføringsprosessen. Samtidig som tiltaksinnsatsen skal innrettes mot oppfølgings- og formidlingsrettede tiltak i ordinært arbeidsliv skal yrkeshemmede med særlig store og sammensatte bistandsbehov sikres tilpassede tiltak som innebærer mer tilrettelagt og omfattende oppfølging, kvalifisering og arbeidstrening, for eksempel i attføringsbedrifter.

Jeg er derfor glad for at spørsmålet retter oppmerksomheten mot en arbeidsmarkedsbedrift som tydeligvis har et sterkt fokus på det attføringsfaglige perspektivet, nemlig å gi arbeidssøkere med spesielle bistandsbehov en mulighet til å få fotfeste i ordinært arbeidsliv. Det er tross alt der de forhåpentligvis vil finne en plass etter endt attføringsløp.

Når det gjelder den beskrevne arbeidsmetodikken hos Nordhordland Industriservice AS, har jeg

ikke detaljert kjennskap til denne. Jeg vil imidlertid peke på arbeidsmarkedstiltaket Arbeid med bistand som er et lignende tiltak. Målgruppen for tiltaket er yrkeshemmede som har behov for tilrettelegging og oppfølging for å få eller beholde arbeid. Regelverket ble noe endret i 2006 nettopp med sikte på å styrke Arbeid med bistand som et formidlingstiltak som tar sikte på å integrere yrkeshemmede i ordinært arbeidsliv. Individuell bistand fra tilrettelegger gis i form av kompetansekartlegging og avklaring, hjelp til å finne en egnet arbeidsplass, tilrettelegging på arbeidsplassen og opplæring i arbeidsrelaterte og sosiale ferdigheter.

Både de budsjetttrammene og tiltaksregelverket gir således rom for at flere yrkeshemmede skal kunne få formidlings- og oppfølgingstjenester som hjelper dem inn i ordinært arbeidsliv. Informasjon fra Arbeids- og velferdsdirektoratet viser at det i 2006 var en økning av tiltaket Arbeid med bistand på landsbasis. For øvrig vil jeg fremheve at det er Arbeids- og velferdsetaten lokalt som må avgjøre tiltakssammensetningen og iverksettingen av tiltak, både ut fra sin kjennskap til det lokale arbeidsmarkedet og fordi nærhet til brukerne skal sikre at bistanden er tilpasset den enkeltes forutsetninger og behov.

SPØRSMÅL NR. 757

Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 22. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Røde Kors og Norsk Folkehjelp har oppdrag for helseforetakene når det gjelder ambulanseskjøring, men disse avtalene sies nå opp p.g.a. nye krav til kompetanse. De frivillige aktørene trenger inntekten fra helseforetakene for å kjøpe og vedlikeholde ambulansene, og inntektene går kun til foreningene. Man ser nå en fare for å miste den frivillige beredskapen som benyttes ved katastrofer og idrettsarrangement.

Hva vil statsråden gjøre for at de frivillige organisasjonene fortsatt skal kunne bidra med sine tjenester?»

BEGRUNNELSE:

Helsesektoren har lang tradisjon når det gjelder samarbeidet med frivillige organisasjoner som Røde Kors og Norsk Folkehjelp. Ambulansepersonalet jobber uten lønn på fritiden sin, og har kompetanse gjennom kurs som frem til nå har vært godkjent. Som følge av "Forskrift om krav til akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus" så mottar den frivillige ambulansetjenesten rundt om i landet oppsigelse av avtalene de har med helseforetakene. Den frivillige ambulansetjenesten er ment som et supplement til den profesjonelle ambulansetjenesten, det vil si at de frivillige utfører transportoppdrag eller såkalte "drosjeturer" for å avlaste den profesjonelle tjenesten. I tillegg utfører den frivillige tjenesten førstehjelpsvakter rundt om i landet der ambulanse kreves på idrettstev-

ner og lignende. Den frivillige tjenesten kan også stille opp med reservebiler ved behov for helseforetakene, samt stille beredskap ved større ulykker og katastrofer. Man ser nå en fare for å miste hele den frivillige beredskapen som benyttes ved katastrofer og idrettsarrangement, og som er viktig supplement til det offentlige.

Når avtalene nå sies opp vil det bety en dramatisk reduksjon av den frivillige redningstjenesten da mange lag og organisasjoner ikke vil ha økonomi til å utføre og/eller ha beredskap når det gjelder katastrofer, ulykker, leteaksjoner og lignende.

Det er ikke realistisk å tenke seg at alle som frivillig stiller opp på fritiden skal utdanne seg etter gjeldende krav for å kunne bidra med sine tjenester, og det blir derfor viktig å se på hvordan de fortsatt skal kunne være et supplement innenfor ambulansetjenesten slik at beredskapen og den frivillige kompetansen opprettholdes og ikke går tapt.

Svar:

Regjeringen har sagt i Soria Moria-erklæringen at vi både ønsker en ambulansetjeneste med god kvalitet og kompetanse, og at helseforetakene fortsatt skal samarbeide med de frivillige organisasjonene når det gjelder ambulanseberedskapen.

Helsemyndighetene gjennomførte på slutten av 1990-tallet flere store utredninger som konkluderte med at ambulansetjenesten var det svakeste ledd i den akuttmedisinske kjeden. Dette medførte at man

så behov for å stille høyere faglige krav til denne tjenesten. Også Riksrevisjonens gjennomgang av de akuttmedisinske tjenestene, som ble behandlet i Stortinget i desember 2006, pekte på de store utfordringene på kompetansedelen i ambulansetjenesten.

Utdanning av ambulansepersonell er lagt til den videregående skolen og fører frem til fagbrev. Fagbrevet gir mulighet til å søke autorisasjon og lisens som ambulansearbeider. Minst ett av helsepersonellene som bemanner en ambulans skal ha autorisasjon eller lisens som ambulansearbeider. Øvrig helsepersonell i ambulansen skal kunne dokumentere annen relevant akuttmedisinsk, redningsteknisk og pleiefaglig kompetanse ut i fra fastsatte minimumskrav. Forskrift om krav til akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus som trådte i kraft 1. april 2005 stiller helt spesifikke krav til kompetanse i ambulansetjenesten. Ambulansetjenesten har således utviklet seg til å bli en faglig profesjonell tjeneste.

Når det i ambulansesammenheng snakkes om frivillige mannskaper, dreier dette seg i første rekke om personell fra Norges Røde Kors og Norsk Folkehjelp. Disse organisasjonene deltar både som profesjonelle og frivillige aktører i ambulansetjenesten.

Organisasjonene har i ulike sammenhenger inngått kontrakt med de regionale helseforetakene/helseforetakene om drift av ambulansetjeneste. Dette har enten vært som fullverdig ambulansetjeneste, eller at de har kontrakt med helseforetakene om supplerings-tjeneste. Supplerings-tjenesten brukes ved trafikktopper eller for å løse spesifikke oppgaver. Denne supplerings-tjenesten er også en vesentlig beredskapsressurs.

I andre tilfeller stiller de samme organisasjonene opp som førstehjelpere ved ulike idretts- og kulturarrangement m.m. Dette er ikke en del av foretakenes "sørge for"- ansvar, men er en virksomhet basert på en avtale mellom organisasjonene og de respektive arrangører. Det er for eksempel idretten selv som stiller krav til den enkelte arrangør om at det skal være førstehjelpere til stede under arrangementet.

Mannskaper i de frivillige organisasjoner utgjør en betydelig beredskapsressurs for det offentlige i forbindelse med ulykker, katastrofer og søk- og redningsaksjoner. Det vil være viktig for helsetjenesten og samfunnet generelt at det etableres ordninger slik at disse organisasjonene fortsatt kan være et viktig supplement for helsetjenesten og redningstjenesten. Og selv om frivillige mannskaper ikke skal inngå i den ordinære ambulansetjenesten, bør det være muligheter til å finne andre løsninger som ivaretar organisasjonene og samfunnets behov. Denne utfordringen er på ingen måte ny for meg. Derfor har også Helse- og omsorgsdepartementet i sitt tildelingsbrev til Sosial- og helsedirektoratet bedt om at man vurderer de faglige krav til frivillig mannskaper i forbindelse med krav til akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus.

Både Helse- og omsorgsdepartementet og Sosial- og helsedirektoratet har nylig hatt møter med Norges Røde Kors om blant annet kompetansekrav til suppleringspersonell og de frivillige organisasjonenes rolle som ressurs ved transport utenfor vei og når helsetjenestens tilgjengelige ressurser ikke strekker til. Det er enighet om at man skal fortsette samarbeidet for å finne en løsning. Jeg har derfor i denne sammenhengen bedt Sosial- og helsedirektoratet om å innkalle Norsk Folkehjelp og Norges Røde Kors til et møte for å legge opp det videre arbeid.

Jeg vil også informere om at departementet i brev av 9. mars 2007, har gitt Sosial- og helsedirektoratet og de regionale helseforetakene i oppdrag å vurdere alternative ordninger for å frakte liggende pasienter. Dette er kjøretøy som ikke skal ha status som utrykningskjøretøy, som kan bemannes og driftes av de frivillige organisasjoner og som gjør det mulig for Norges Røde Kors og Norsk Folkehjelp å fortsatt inngå avtaler om pasienttransport med helseforetakene.

SPØRSMÅL NR. 758**Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 21. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til spørsmål nr. 1095, datert 26. juni 2006 om restskatt, påfølgende saksbehandlingsfeil, nedsettelse av skattekrav og påfølgende betaling innen treårsfristen, med tilhørende svar fra finansministeren.

Fastholder finansministeren fremdeles sitt svar, og vil finansministeren sørge for at praksis skjer i tråd med dette?»

BEGRUNNELSE:

Problemstillingen kan eksemplifiseres som følger: Skattyter X ble etterlignet skatt for fem år, 1988-1992, og tillagt 60 pst. straffeskatt. Dette resulterer i et betydelig skattekrav fra ligningsmyndighetene. Det fremkommer i 2002 at skattyter X er blitt lignet på feil grunnlag som følge av en relatert rettssak, og skattekravet nedsettes til 170 000 kr. X betaler hele beløpet innen treårsfristen. Spørsmålet blir om X skal godskrives pensjonspoeng for hele perioden.

Finansministerens svar sist denne problemstillingen ble reist i 2006 var at pensjonspoeng skulle beregnes for hele perioden, likevel skjer ikke dette i praksis.

Svar:

Jeg er ikke kjent med at praksis avviker fra det jeg ga uttrykk for i svarbrev av 4. juli 2006 på spørsmål nr. 1095 fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter.

I denne type saker er det imidlertid et komplisert samspill mellom flere ulike forvaltningsorganer. Skattedirektoratet, ligningskontoret og skatteoppkreveren har alle oppgaver i denne type saker. I tillegg er arbeids- og velferdsetaten involvert. Dels skjer behandlingen elektronisk, men det foretas også manuelle behandling for å ta ut saker som omfattes av unntak fra utgangspunktet etter folketrygdloven § 3-15 femte ledd om at det skal skje nedsettelse av den pensjonsgivende inntekt. At det på denne bakgrunn kan forekomme feil i enkeltsaker kan jeg ikke utelukke, men jeg fastholder at regelverket på området skal forstås slik som forutsatt i mitt tidligere svar til stortingsrepresentanten Gjermund Hagesæter.

For å sikre at det ikke foreligger uforutsette feil i rutiner eller forståelse av regelverket på området, vil jeg be Skattedirektoratet om en gjennomgang av saksområdet. En slik gjennomgang vil også omfatte kontakt med Arbeids- og velferdsetaten for å sikre at disse sakene blir behandlet på en enhetlig og korrekt måte.

SPØRSMÅL NR. 759**Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 23. mars 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Jeg viser til brev sendt til nærings- og handelsministeren mandag 12. mars 2007 der stortingsrepresentant Kåre Fostervold og undertegnede tar opp konflikten mellom NBF og Innovasjon Norge/ambassadøren i Kina.

Kan statsråden også i den forbindelse gi en redegjørelse om Innovasjon Norge har spesiell avtale med kinesiske myndigheter mht. fritak for regnskapslovgivningen, skattelovgivningen, valutalovgivningen og banklovgivningen?»

BEGRUNNELSE:

Det har blitt stilt spørsmålstegn om Innovasjon Norge driver virksomhet i Kina uten å være registrert som eget foretak. Jeg viser til skriftlig spørsmål fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold i dag om dette. Hvis det viser seg å være riktig, og det bryter med kinesisk lovgivning, vil det kanskje bety at det gjøres slik i andre land med lignende operasjonsmønster i navnet som Handelsavdelinger ved ambassadene. Fint om man samtidig kan få en redegjørelse om dette.

Hvis det ikke er registrert som eget foretak, så vil det slik jeg forstår det være brudd på flere lover:

Regnskapslovgivning:

Det bes om å få en redegjørelse om at det er slik at Innovasjon Norge driver næringsvirksomhet uten å levere regnskaper til kinesiske myndigheter, og da bryter regnskapslovgivningen.

Skattelovgivning:

Det bes om å få en redegjørelse om det er riktig at Innovasjon Norge driver næringsvirksomhet uten å betale skatter og avgifter, dvs. skatte- og avgiftsunndragelser.

Valutalovgivning:

For rådgivende tjenester Innovasjon Norge utfører i Kina, med personale bosatt og arbeidende i Kina, forstår jeg at dette faktureres fra Innovasjon Norge i Norge og betales til Innovasjon Norge i Norge. Det bes om at statsråden redegjør om dette, og om dette er i strid med kinesisk valutalovgivning.

Banklovgivningen:

Det påstås at Innovasjon Norge Beijing fortsatt bruker NTC (Norwegian Trade Council) sitt gamle stempel som kontosignatur ovenfor Bank of China (BOC), og at kontoen Innovasjon Norge har i Bank of China fortsatt er i NTC sitt navn. Videre om Innovasjon Norge Beijing har gitt Bank of China (BOC) beskjed om at Eksportrådet/Norwegian Trade Council (NTC) ble innfusjonert i Innovasjon Norge pr. 1. januar 2004. Hvis det ikke er gjort om det er da brukt en bankkonto ulovlig i over 3 år under falsk og ikke-eksisterende navn på kontoinnehaver. Det bes også om man kan få en redegjørelse om dette.

Svar:

Innovasjon Norge driver ikke egen registrert virksomhet i Beijing og Shanghai. Innovasjon Norge finansierer et antall utsendte medarbeidere ved utenriksstasjoner, herunder ved ambassaden i Beijing og

generalkonsulatet i Shanghai. Aktivitetene til næringslivsmedarbeiderne ved ambassaden i Beijing og generalkonsulatet i Shanghai utgjør en integrert del av disse utenriksstasjonenes virksomhet, og er ikke å anse som næringsvirksomhet i relasjon til vertslandets lover.

Næringslivsmedarbeiderne er anmeldt som spesialutsendinger ved de to utenriksstasjonene, dvs. med status som utenriktjenestemenn. I 2007 vil deres status bli endret til såkalte "andre utsendinger" ved utenriksstasjonene, jf. utenriksloven § 7 og St.prp. nr. 23 (2006-2007) Om endringer av løyvingar på statsbudsjettet 2006 under Nærings- og handelsdepartementet og Stortingets vedtak om at "Stortinget sitt vedtak nr. 560 (2002-2003) om at Innovasjon Norge sine utsendingar i utlandet blir integrert i utanrikstenesta og meldt som spesialutsendingar, blir oppheva".

På utenriksstasjoner hvor Innovasjon Norge ikke finansierer næringslivsmedarbeidere, er det ambassadens øvrige medarbeidere som forestår det næringsfremmende arbeidet. Dette gjelder flertallet av norske utenriksstasjoner.

Det er en viktig del av utenriktjenestens virksomhet å fremme interessene til eget lands næringsliv. Slik virksomhet skal utøves innen rammene av Wien-konvensjonene om diplomatisk og konsulært samkvem, og i samsvar med vertslandets lover. Ambassader og generalkonsulater skal ikke levere regnskap eller skatte til vertslandet. Man følger de valuta-regler som gjelder på stedet.

Innovasjon Norge har overtatt samtlige aktiva og passiva fra de tidligere virksomhetene Statens nærings- og distriktsutviklingsfond, Norges Eksportråd, Norges Turistråd og Statens veiledningskontor for oppfinnere, herunder en konto i Bank of China. Denne bankkontoen står fortsatt i Norwegian Trade Councils navn fordi enkelte praktiske forhold vedrørende iverksettelsen av samarbeidsavtalen mellom Utenriksdepartementet og Innovasjon Norge har tatt tid. Det vil nå bli tatt skritt for å endre betegnelsen på denne kontoen.

SPØRSMÅL NR. 760**Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 21. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Er statsråden tilfreds med hvordan barns rettigheter blir ivaretatt i utvisningssaker?»

BEGRUNNELSE:

I den siste tiden har vi i media flere ganger kunnet lese om en nigeriansk mann som kom til Norge i 2001 og søkte om asyl. Han skaffet seg arbeid mens søknaden ble behandlet. I 2002 fikk han avslag. I Oppland Arbeiderblad kan vi 15. mars lese at den viktigste begrunnelsen for utvisningsvedtaket er at mannen arbeidet noen måneder uten å ha arbeidstillatelse. Dessuten hevdes det at han har sterkere tilknytning til Nigeria enn til Norge.

Denne mannen traff den store kjærligheten i en norsk jente. De forlovet seg først og deretter giftet de seg i 2003. Begges familier var tilstede. Høsten 2006 ble datteren født, i Norge. I Dagbladet 9. mars kunne vi lese at mannen to dager før hadde blitt hentet i sitt hjem og sendt ut av Norge. Han er nektet innreisetilatelse til Norge i fem år. Tilbake sitter kona og datteren. De har anket saket til Den europeiske menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg.

Svar:

Som kjent forhindrer utlendingsloven meg fra å gå inn i konkrete enkeltsaker. Dette gjelder også den saken representanten Dørum viser til. Jeg vil imidler-

tid knytte noen kommentarer til det generelle spørsmålet om barns rettigheter i utvisningssaker. Jeg forstår spørsmålet slik at det gjelder tilfeller der utvisningssaken gjelder en av barnets foreldre.

De objektive vilkårene for utvisning er nedfelt i §§ 29 og 30 i utlendingsloven. Dersom disse vilkårene er oppfylt, skal det likevel foretas en vurdering av om utlendingen bør utvises. Utvisning skal ikke besluttes dersom det i betraktning av forholdets alvor og utlendingens tilknytning til riket vil være et uforholdsmessig tiltak overfor utlendingen selv eller de nærmeste familiemedlemmene. En slik forholdsmessighetsvurdering vil være en sammensatt vurdering hvor en rekke momenter må tillegges vekt.

Resultatet av en slik vurdering kan medføre at det fattes vedtak om utvisning selv om utlendingen har barn i Norge. Barnets beste skal imidlertid være et grunnleggende hensyn ved vurderingen av om utvisning er et uforholdsmessig tiltak, jf. FNs barnekonvensjon som gjennom menneskerettsloven er gjort til norsk lov. Jeg vil i forbindelse med utvisningsbestemmelsene i ny utlendingslov foreslå at det presiseres at i saker som berører barn, skal hensynet til barnets beste være et grunnleggende hensyn. Jeg mener det er riktig å fremheve dette hensynet i lovteksten for å sikre særskilt bevissthet omkring dette, selv om det ikke vil innebære noen endring i forhold til gjeldende rett. Å ta inn en slik presisering vil imidlertid kunne ha pedagogisk betydning.

SPØRSMÅL NR. 761**Innlevert 15. mars 2007 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 23. mars 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Ein del ungdomsskular har hatt tradisjon med skuleturar t.d. med Hvite Busser til Auschwitz. Praktisering av gratisprinsippet og forbod mot lotteri gjer det svært vanskelig å finansiere slike turar. Vi er kjent med at skuleklasser blir oppfordra til å bruke frivillige organisasjonar til å stå som proforma arrangør av lotteri, for så å formidle pengane vidare til skuleklassa.

Burde forskriftene gje høve til ein noko breiare bruk av skjønn enn dei gjer i dag, slik at skuleklasser kan halde lotteri i eiga regi?»

GRUNNGJEVING:

Fleire skular finn det vanskeleg å skaffe finansiering til viktige skuleturar, på grunn av dagens regelverk. I ei kommune har ei foreldregruppe fått kunst frå lokale kunstnarar til å lodde ut. Inntektene skulle

gått til å finansiere ein skuletur med Hvite Busser til Auschwitz for å bevisstgjere ungdom om kor viktig det er å verne om demokrati og menneskerettar.

Foreldregruppa får ikkje godkjent eit slikt lotteri, fordi skuleturar blir anset som eit offentleg ansvar, og det er i all hovudsak ideelle organisasjonar som får ha slike lotteri. Det er viktig at alle barn får høve til å være med på felles utflukter, og at familien sin økonomi ikkje hindrar dette. Samstundes er det viktig at ein får eit større rom for å skaffe seg inntekter, for å finansiere slike turar. Dagens regelverk vil på sikt medføre at mange slike turar blir skrinlagt, og mange unge går glipp av nyttig lærdom.

Svar:

Etter lotterilova § 5 kan lotteri berre haldes i regi av ein humanitær eller samfunnsnyttig organisasjon. I praktiseringa av lova er det lagt til grunn at offentlig drift av til dømes barnehagar, skular og sjukehus ikkje skal reknas som samfunnsnyttig verksemd etter

lova, jf. pkt. 5.2 i Ot.prp. nr. 44 (2002-2003) som vart fremma av regjeringa Bondevik II. Grunngevinga for dette har vore at offentlege oppgåver ikkje bør finansierast ved lotteriar for ikkje å ta inntekt frå lotteridrifta til dei samfunnsnyttige organisasjonane.

Forbodet etter § 5 i lova er ikkje til hinder for at også offentlege skular og skule klassar kan halde såkalla basarar, jf. § 5-2 i forskrift 2000 nr. 1366 om Lotteritilsynet og Lotteriregisteret.

Skuleturar kan gi auka kunnskap og auka sosial meistring. Dette er eit viktig tilbod til skuleungdommen. Samstundes meiner eg det er eit viktig og riktig prinsipp at offentlig skule skal finansierast av det offentlege og ikkje ved lotteriar og private initiativ. Mange gode frivillige aktivitetar vil få auka konkurranse om lotteriinntekta si dersom den offentlige skulen skal få auka høve til å finansiere verksemda med lotteriar. Eg er derfor ikkje samd i at det bør gjerast endringar i forskriftene om dette.

SPØRSMÅL NR. 762

Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 28. mars 2007 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«De senere år har det vært en lavere produksjon av befal og offiserer fra de ulike krigsskoler og befalsskoler. I denne forbindelse vil det være interessant å få vite hvorledes dette påvirker befalssituasjonen i Forsvarets militære organisasjon (FMO).

Er det pr. i dag stor nok produksjon av befal til å dekke FMOs behov, og hvorledes ser situasjonen ut i forhold til den varslede økningen i Hærens styrker?»

BEGRUNNELSE:

Forsvaret har vært igjennom store organisasjonsendringer. Det har i denne sammenheng vært benyttet store midler for å bygge ned FMOs antall befal, slik at dette antallet skulle reflektere den organisasjon man hadde vedtatt. Den vedtatte struktur syntes så ikke å være tilstrekkelig for de oppgaver Forsvaret ble pålagt og det ble derfor vedtatt at Hæren skulle få tilført mer personell. Under omleggingen av Forsvaret ble det utdannet færre befal enn tidligere. Dette har ført til en lavere produksjon av befal på ulike nivåer i FMO. For å imøtekomme det økede behov for ulikt befal til FMO, må produksjonen av befal være tilstrekkelig og rekrutteringen må være god.

Svar:

Siden 1990-tallet og frem til i dag er forsvarsstrukturen vesentlig redusert. Gjennom en nedbemmanningsprosess er bemanningen redusert fra over 20 000 ansatte på 1990-tallet til om lag 15 000 i dag. Forsvarsstrukturen er også endret fra en stor mobiliseringsstruktur til et innsatsforsvar med høy reaksjonsevne. Endringene i Forsvarets innretning har også påvirket personellbehovet. I samme takt er dessuten Forsvarets utdanningsvirksomhet endret, og det årlige antallet som utdannes ved Forsvarets skoler er redusert.

Forsvaret har i dag tilstrekkelig utdanningskapasitet til å utdanne personell for å dekke strukturens behov i fremtiden. I den senere tid har det imidlertid vært utfordringer knyttet til å rekruttere yngre personell til den operative delen av strukturen, og det har vært lavere søkertall til Forsvarets skoler. Dette har ført til en noe anstrengt bemannings situasjon i enkelte deler av organisasjonen.

Den markante nedgangen i søkertallene og rekrutteringen skyldes flere forhold, men ett forhold er spesielt vesentlig. Forsvaret påvirkes kraftig av den høykonjunkturen Norge nå er inne i. Rekordlav ar-

bedsledighet og mange spennende utdanningsretninger og muligheter, samt relativt små alderskull skaper en utfordrende konkurransesituasjon om dagens ungdommer. Erfaringsmessig har det også tidligere vært en relativt sterk samvariasjon mellom søknadsmengden til Forsvarets skoler og arbeidsledigheten i samfunnet generelt.

For å komme rekrutteringsutfordringene i møte både på kort og lang sikt har jeg tatt initiativet til å sette i gang et arbeid for å vurdere bedre utnyttelse av tilgjengelige rekrutteringsressurser, samt bredt utrede og iverksette rekrutteringsfremmende tiltak. Et tiltak som blir iverksatt allerede fra høsten av er en ny ordning med gjennomgående befalsskole/krigsskoleutdanning, noe som sannsynligvis medvirket til at Hærens krigsskole fikk relativt god søknad til årets opptak. Jeg har dessuten forventninger til at frivillig sesjon for kvinner ikke bare bidrar til å øke kvinnean-

delen i Forsvaret, men også øker rekrutteringsgrunnlaget til Forsvarets skoler.

Den planlagte oppbemanningen av Hæren er så langt i rute i henhold til målsettingen i langtidsplanen.

Det er ikke tvil om at Forsvarets mange og komplekse oppgaver stiller store krav til personellet kompetanse. Forsvaret er derfor nødt til over tid å være i stand til å rekruttere og beholde personellet uavhengig av konjunktursvingninger. Jeg er opptatt av at vi skal ha tiltak som gjør at Forsvaret er konkurransedyktig og rekrutterer tilstrekkelig med kvalifisert personell, samt utvikler og tar vare på personellet på en god måte gjennom hele karrieren. Bare på en slik måte kan vi sikre oss stabil og forutsigbar tilgang på kompetanse, og samtidig være en god og motive-rende arbeidsplass.

SPØRSMÅL NR. 763

Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 22. mars 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hvordan reagerer statsråden på rapporten fra OECD, og hvordan vil statsråden forsikre seg om at offentlige forskningsmidler brukes mest mulig hensiktsmessig og målrettet i forhold til økonomisk og ikke-økonomisk avkastningsmuligheten for samfunnet?»

BEGRUNNELSE:

30. januar 2007 presenterte OECD sin landrapport om Norge. OECD hevder at Norge får lite igjen for forskningen som skjer i Norge og at forskningen gir liten nyskaping i næringslivet. OECD mener det er lite å hente i økt offentlig pengebruk til forskning.

Svar:

OECDs landrapport om norsk økonomi som ble lagt fram i slutten av januar har et eget kapittel om innovasjon som ser på sammenhengene mellom innovasjon, FoU og økonomisk vekst. Det er interessant å få vurderinger utenfra om det norske innovasjonssystemet, og OECDs vurderinger av norsk økonomi er et nyttig innspill i debatten om viktige forhold ved den økonomiske politikken. Jeg har med interesse merket meg at landrapporten gir en positiv omtale av

det norske virkemiddelapparatet. OECD karakteriserer utviklingen i Norge som spesiell: Selv om forskningsinnsatsen er lav er verdiskapningen svært høy i norsk næringsliv.

Etter mitt syn gir ikke rapporten grunnlag for å hevde at investeringer i mer forskning ikke vil være lønnsomt i Norge. OECD sier at norsk næringsliv går godt, men sier samtidig at dette er en situasjon som ikke vil vedvare og at norsk næringsliv må innovere mer i fremtiden. Organisasjonen er bekymret for om næringslivet vårt er nyskapeende nok til å opprettholde veksten på sikt.

Jeg har merket meg at Aftenposten 1. februar hadde flere artikler om landrapporten, der det blant annet ble skrevet at "Norge forsker lite, og den forskningen som drives gir lite tilbake i form av nyskaping i næringslivet". Dette er ikke å gjenfinne i OECDs rapport. Landrapporten viser til at Norge har lite av både forskning og av andre innovasjonsaktiviteter, ikke at Norge har dårlig forskning som ikke resulterer i innovasjon. Både jeg og OECD mener at økt innovasjon, inkludert forskning, er avgjørende for verdiskaping og velferd på lang sikt.

OECD konstaterer at norske bedrifter klarer seg godt med relativt lite forskning, men påpeker samtidig at norsk næringsliv forsker mye hvis man sam-

men likner bransje for bransje. Da blir det etter min mening feil å si at vi klarer oss med lite forskning. Det kan faktisk tenkes at suksessen i norsk næringsliv skyldes nettopp at norske bedrifter forsker på linje med bedrifter i tilsvarende bransjer i andre land og at de er flinke til å nyttiggjøre seg kunnskap. På makro-nivå fremstår vi derimot som lite FoU-intensive på grunn av vår næringsstruktur. Det kan også legges til at innovasjonsindikatorer er særlig vanskelige å registrere innen petroleumsvirksomhet, selv om den norske offshore petroleumsvirksomheten er teknologisk avansert. Dette er et viktig bakteppe når vi vurderer OECDs analyse og råd.

OECD-rapporten er en gjennomgang av norsk økonomi. I denne sammenhengen ses derfor offentlig forskningsinnsats som et virkemiddel for økonomisk vekst. Men offentlig forskningsinnsats har langt flere formål og begrunnelser. Det offentlige bruker penger på så vel fri grunnforskning, som å løse viktig samfunnsproblemer på områder som miljø, klima, helse og sikkerhet. Forskningsbasert kunnskap har også en verdi i seg selv. Det er for eksempel vanskelig å måle den direkte økonomiske nytten av at Norge har gode forskningsmiljøer og god kompetanse innen historie, språk og andre lands kulturer.

I Norge har vi også en godt utbygd kunnskapsinfrastruktur over hele landet som er viktig for regional utvikling og i en regionalpolitisk sammenheng. Men dette er tema som OECD-rapporten ikke omhandler.

OECD peker på at norsk næringsliv er gode til å hente inn kunnskap fra utlandet. Men det er vel kjent at dette ikke er noe som kommer av seg selv. Forskningsbasert kunnskap er ikke lett tilgjengelig hyllevare. Det krever høy kompetanse, også forskningskompetanse, å ta i bruk ny teknologi og andres forskningsresultater. Det aller meste av ny teknologi og ny kunnskap utvikles utenfor landets grenser. Det er avgjørende at vi har kompetanse til å forstå og nyttiggjøre oss forskningsresultater som produseres utenlands.

Samarbeidet i EUs rammeprogrammer for forskning blir stadig viktigere, også for norsk næringsliv. Norge har gjort det godt i EUs 6. rammeprogram for forskning som nylig ble avsluttet. Regjeringen har nylig lagt frem en proposisjon for Stortinget om norsk deltakelse i det 7. rammeprogrammet. Regjeringen driver også et aktivt arbeid for økt internasjonalt samarbeid innenfor utdanning og forskning med andre land. Vi ønsker mer forsknings- og utdannings-samarbeid med for eksempel USA og Canada, Russland, Sør-Afrika, Japan, Kina og India.

De menneskelige ressursene er avgjørende for vår fremtidige innovasjonsevne. Vi har derfor satt i gang et arbeid for å gjøre opp status for og undersøke det fremtidige behovet for forskerrekuttering. Til-

gang på realfagskompetanse vil være viktig også i fremtiden. OECD-undersøkelsen bekrefter at Norge har store utfordringer knyttet til rekruttering til realfag. Vi arbeider aktivt med denne utfordringen langs mange dimensjoner. Hvis vi skal lykkes må vi få til en felles forståelse og en god dialog mellom myndigheter, utdannings- og forskningsinstitusjoner og næringsliv. Vi har derfor etablert et nasjonalt forum for rekruttering til realfag som et redskap for dette.

OECD-rapporten argumenter ikke direkte mot økt offentlig innsats for å kunne møte fremtidens innovasjonsutfordringer, men den sier at midler må brukes på virkemidler som antas å ha effekt og som ikke gir feil insentiver. Dette er selvfølgelig også vi opp-tatt av. Den sier også at vi kontinuerlig skal evaluere innsatsen. Det gjør regjeringen allerede; både Skattefunn og de brukerstyrte ordningene i Forskningsrådet er under evaluering.

Vårt syn er at investeringer i forskning vil være med på å sikre et produktivt næringsliv med høy lønnssevne og et samfunn som kan levere grunnleggende velferd til befolkningen. Vårt mål er at den norske utdannings-, forsknings- og innovasjonspolitikken skal legge til rette både for fortsatt vekst i våre tradisjonelt sterke næringer og for at nye ideer og næringer kan vokse frem. Vi må sørge for både dagens og morgendagens næringsliv.

Regjeringens syn er at vi bør investere mer i utdanning, forskning og innovasjon. Dette gjelder den offentlig finansierte forskningsinnsatsen, men også næringslivets innsats. Regjeringen har styrket den offentlig finansierte forskningen. Derimot sakker næringslivet akterut. I tillegg til å styrke den offentlige forskningen vil vi derfor legge ytterligere til rette for at næringslivet øker sin FoU-innsats. Jeg har startet en dialog med næringslivet om hvordan vi kan møte denne utfordringen.

Den forrige forskningsmeldingen St.meld. nr. 20 (2004-2005) Vilje til forskning som Stortinget sluttet seg til ga en oversikt og en status for det norske FoU-systemet. Forskningsmeldingen ga et positivt bilde av tilstanden i norsk forskning og for det norske systemet. Det ble ikke lagt opp til store reformer i det norske FoU-systemet i forskningsmeldingen og vi kan ikke se at dette bildet har endret seg i vesentlig grad. OECDs rapport bekrefter langt på vei dette. Jeg har all grunn til å tro at offentlige forskningsmidler brukes hensiktsmessig og målrettet både i forhold til økonomisk og ikke-økonomisk avkastningsmulighet for samfunnet.

Regjeringen har besluttet at det skal fremmes en stortingsmelding om innovasjon. Denne meldingen vil drøfte spørsmål knyttet til verdiskaping, kompetanse og FoU.

SPØRSMÅL NR. 764**Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 23. mars 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Innovasjon Norges (INs) utenriksstasjoner fakturerer sine tjenester til næringslivet i vertsland som bl.a. Kina. På denne bakgrunn kan det være grunn til å påstå at IN driver næringsvirksomhet, som omfattes av ulik lovgivning i vertslandet.

Er INs utenlandske kontorer registrert som egne foretak, eller er det inngått avtaler med vertslandene om at dette er å anse som en del av ambassadenes og Utenriksdepartementets virksomhet, og på den bakgrunn ikke omfattes av vertslandets lovverk for næringsvirksomhet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til brev sendt til nærings- og handelsministeren mandag 12. mars der stortingsrepresentant Jørund H. Rytman og undertegnede tar opp konflikten mellom NBF, Innovasjon Norge/ambassadøren i Kina.

Bakgrunnen for spørsmålet er om det kan være tvil om IN med sin virksomhet i utlandet, kan bryte med vertslandenes lovgivning.

Svar:

Innovasjon Norge finansierer et antall utsendte medarbeidere ved utenriksstasjoner. Aktivitetene til næringslivsmedarbeiderne ved utenriksstasjonene utgjør en integrert del av disse stasjonenes virksomhet, og er ikke å anse som næringsvirksomhet i relasjon til vertslandenes lover.

På utenriksstasjoner hvor Innovasjon Norge ikke finansierer næringslivsmedarbeidere, er det ambassadens øvrige medarbeidere som forestår det næringsfremmende arbeidet. Dette gjelder flertallet av norske utenriksstasjoner.

Det er en viktig del av utenriktjenestens virksomhet å fremme interessene til eget lands næringsliv. Slik virksomhet skal utøves innen rammene av

Wien-konvensjonene om diplomatisk og konsulært samkvem, og i samsvar med vertslandets lover.

Brukerbetaling bidrar til en skarpere prioritering og skjerper kravet til kompetanse i apparatet. Innovasjon Norges brukerbetaling er i tråd med forutsetningene i St.prp. nr. 51 (2002-2003) Virkemidler for et innovativt og nyskapende næringsliv. Det er også hjemmel for brukerbetaling i utenriksdepartementets gebyrtariff for utenriksstasjonene.

Ved behandlingen av St.prp. nr. 51 (2002-2003) vedtok Stortinget at "Stortinget samtykker i at den nye enhetens utsendinger i utlandet integreres i utenriktjenesten og anmeldes som spesialutsendinger". Imidlertid har det vist seg vanskelig å gjennomføre integrasjonen i utenriktjenesten av Innovasjon Norges virksomhet i utlandet. I St.prp. nr. 1 (2006-2007) ble Stortinget orientert om dette. Norges traktatforpliktelser er til hinder for at utenriksstasjonene engasjerer seg i næringsvirksomhet, og i enkelte land i Europa anses særlig oppgavene med å fremme norske reiselivsinteresser å ha et slikt omfang at det bør skje en merverdiavgiftsregistrering i vertslandene. På disse stedene vil Innovasjon Norge måtte opprette egne kontorer. Ved behandlingen av St.prp. nr. 23 (2006-2007) Om endringar av løyvingar på statsbudsjettet 2006 under Nærings- og handelsdepartementet vedtok Stortinget at "Stortinget sitt vedtak nr. 560 (2002-2003) om at Innovasjon Norge sine utsendingar i utlandet blir integrert i utanrikstenesta og meldt som spesialutsendingar, blir oppheva".

På steder der virksomheten med å fremme norske næringslivsinteresser ikke har et slikt omfang at Innovasjon Norge vil måtte opprette egne kontorer, vil Innovasjon Norges ansatte kunne være anmeldt til vertslandet som medarbeidere ved utenriksstasjon, i egenskap av "andre utsendinger" etter Utenriksloven § 7. Endringene i organisering vil bli gjennomført i løpet av 2007.

SPØRSMÅL NR. 765**Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Jan Sahl****Besvart 26. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Etter vedtak i Stortinget har NOFO hatt oljevernbase på Træna siden 1982. I et møte 1. november 2006 ble Træna Næringsforum gjort kjent med at NOFO ønsker å flytte oljevernbasen fra Træna til Sandessjøen. Træna kommune har tilbudt seg å bygge nye lokaliteter på Træna med alle fasiliteter som det er behov for på en moderne oljevernbase. Jeg forutsetter at Stortingets vedtak om at oljevernbasen skal ligge på Træna fortsatt gjelder.

Kan olje- og energiministeren redegjøre for hva han vil gjøre for å hindre flytting?»

Svar:

I henhold til forurensningsloven har petroleumsindustrien selv ansvar for beredskap mot akutt forurensning fra egen virksomhet. Med hjemmel i forurensningsloven stiller Statens forurensningstilsyn (SFT) krav til operatørens beredskap mot akutt forurensning. Det er petroleumsindustrien selv som har ansvaret for at depotene med oljevernutstyr er plassert slik at beredskapskravene oppfylles, også de som NOFO organiserer. Statens forurensningstilsyn er gjennom kravstilling og tilsyn kjent med depotenes plassering. Ved omplassering blir Statens forurensningstilsyn informert, slik at eventuelle tilleggskrav kan vurderes.

SPØRSMÅL NR. 766**Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 23. mars 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I dokumentarfilmen "Smaken av hund" som nå vises på kino fremkommer det at det innen svinenæringen er kannibalisme ved at svin fores med svin, gjennom matrester. Dette er uhyggelige opplysninger sett fra et forbrukerperspektiv. Selv om næringen nå kun gjør dette etter dispensasjon bør statsråden snart rydde opp i dette.

Vil statsråden nå snarest ta initiativ til å inndra alle dispensasjoner hvor dette tillattes?»

Svar:

Matavfall har mange bruksområder, og det er viktig å nyttiggjøre seg denne ressursen på en god måte. Dette har vært gjort på ulike måter opp igjennom tidene. Det er viktig også i fremtiden å kunne utnytte dette avfallet som en ressurs.

Innen husdyrbruket har det vært tradisjon for bruk av matavfall og annet animalsk materiale, også til fôring. Det har vært en gradvis avvikling av slik bruk de senere år:

- Avfall fra drøvtyggere ble forbudt i fôrblandinger til drøvtyggere i 1994

- Totalforbud mot fôring med kjøtt- og beinmjøl til matproduserende dyr ble innført i 1999. Imidlertid tillates fôring med fiskemel.
- Fôring med sterilisert matavfall fra privathusholdninger ble forbudt i 2001.
- Bruken av matavfall fra storhusholdninger til fôr vil avikles i løpet av 2007.

Anvendelse av rensket fett fra kjøtt- og beinmjølproduksjon til bruk i kraftfôr er tillatt etter norsk regelverk. Dette er også i tråd med de bestemmelser som gjelder innen EU på dette området. De strenge kravene til renhetsgrad som gjelder for bruk av slikt fett, gjør at det i prinsippet her er snakk om bruk av rene fettsyrer. Bruk av slikt fett i kraftfôrproduksjon vil derfor også være tillatt når EUs regelverk på området blir en del av EØS-avtalen i løpet av 2007.

Matavfall fra storhusholdninger til dyrefôr har vært i sterk reduksjon i de senere årene. I 2002 var det 15 anlegg som produserte sterilisert våtfôr mot tre anlegg i dag. Dette fôret benyttes i noen få svinebestninger. Det legges nå opp til at de tre gjenstående anleggene avvikles i løpet av høsten 2007.

Hold av tamsvin som husdyr har lang tradisjon i

vår kultur. Svin er fra naturen side et altetende dyr, og har tradisjonelt blitt fôret med matavfall fra husholdningen. Svin i vill tilstand har en variert meny og går ikke av veien for å spise kadavre, også fra sin egen art. Slik sett skiller de seg fra drøvtyggerne.

Matavfall er som nevnt en betydelig ressurs som nå vil få nye bruksområder, som blant annet biogass og gjødsel. Det er imidlertid viktig å være oppmerksom på at matavfall uten riktig behandling og kvalitetssikring kan utgjøre en risiko for spredning av dyresykdommer. God praksis og gode metoder for ste-

rilisering av matavfall er et av flere tiltak som har bidratt til at Norge ikke har hatt alvorlige dyresykdommer som svinepest og munn- og klauvsjuka på mange tiår.

Inntil vi har alt på plass når det gjelder de nye bruksområdene for matavfall, har jeg gitt næringen medhold i at en styrt avvikling både er viktig og nødvendig for å sikre trygg håndtering av denne ressursen. Dette vil være på plass i nær framtid, og bruk av matavfall i fôr vil da opphøre.

SPØRSMÅL NR. 767

Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 20. mars 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«I 1992 søkte Glommen og Laagen Brukseierforening om konsesjon for Marsjøen i Folldal. Dammen står der og er i bruk som et stort naturinngrep, uten at konsesjonssøknaden er avgjort etter 15 års behandling. Kommunen har derfor heller ikke fått en krone i inntekter fra konsesjonskraften.

Mener statsråden at dette er en akseptabel behandlingstid, og vil statsråden ta initiativ til at saken løses og at Folldal kommune får etterbetalt for inntekter som er tapt på grunn av lang saksbehandling?»

Svar:

Reguleringene av Elgsjø og Marsjø ble tatt i bruk i begynnelsen av forrige århundre for å sikre elektrisk kraft til gruverdriften i Folldal. Konsesjonen med reguleringsretten for Elgsjø og Marsjø utløp 5. januar 1990, og reguleringsanleggene mv. hjemfalt til staten. I brev av 28. november 1991 fra Olje- og energidepartementet ble Glommen og Laagens Brukseierforening (GLB) gitt en midlertidig tillatelse til å fortsette manøvreringen av Elgsjø- og Marsjøreguleringen inntil konsesjonsspørsmålet blir avgjort. GLB har søkt om å få overta dammene i Elgsjø og Marsjø, bruksretten til veien fra Dalsætra til Marsjø og reguleringskonsesjon etter vassdragsreguleringsloven for Elgsjø og Marsjø.

NVE oversendte innstilling i saken til Olje- og energidepartementet i desember 2002. NVE anbefaler at GLB gis tillatelse til videre regulering av Elgsjø og Marsjø. NVE anbefaler også at GLB får overdratt fra staten dammene i Elgsjø og Marsjø, bruksretten

til grunn under og rundt dammene, og eiendomsretten til veianleggene Dalsætra-Marsjø og Bekkelægret-Elgsjø.

I 2002 ble Knutshø landskapsvernområde opprettet. Elgsjøen ligger inne i dette landskapsvernområdet. NVE har pålagt GLB rehabilitering av Elgsjødammen ut fra sikkerhetsmessige hensyn. GLB søkte i 2004 Oppdal kommune, som lokal forvaltningsmyndighet for Knutshø Landskapsvernområde, om dispensasjon fra vernebestemmelsene for å ruste opp anleggsveien til Elgsjø for å kunne gjennomføre rehabiliteringen av dammen. Oppdal kommune ga tillatelse til opprustingen, men vedtaket ble omgjort av Direktoratet for naturforvaltning (DN) i februar 2006. GLB påklaget DN's avgjørelse til Miljøverndepartementet. I drøftingsmøte mellom DN og GLB i oktober 2006 ble det bestemt at GLB skal utarbeide en plan for bygging av anleggsveien, som antas å foreligge sommeren 2007. For GLB er opprusting av anleggsveien til Elgsjø en forutsetning for å overta reguleringene av Elgsjø og Marsjø.

Sluttbehandlingen i departementet av konsesjonssøknaden for Elgsjø og Marsjø avventer utfallet i saken om opprusting av anleggsveien til Elgsjødammen. I brevet til GLB om midlertidig fortsettelse av reguleringen ble det forutsatt at GLB påtar seg de forpliktelser som følger av den opprinnelige konsesjonen. Konsesjonen inneholder ikke vilkår om konsesjonsavgifter og konsesjonskraft. NVE har derfor foreslått at vilkårene om konsesjonsavgifter og konsesjonskraft bare skal gjelde fra tidspunktet når ny konsesjon gis. Departementet skal foreta en vurdering av kravet om etterbetaling når saken avgjøres.

Jeg beklager den lange saksbehandlingstiden. Dette skyldes dels stor pågang av saker i NVE på den tiden og at NVE måtte foreta strenge prioriteringer, dels problemene knyttet til anleggsveien til Elgsjø-

dammen. Departementet kan ikke sluttbehandle reguleringsaken før det er klart at miljømyndighetene gir adgang til opprusting av anleggsveien.

SPØRSMÅL NR. 768

Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 23. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I forbindelse med utbetring av Ålesundtunnelane er det frykt for 1,5 års nattestenging mellom kl. 22.00 og 06.00. Dette vil vere dramatisk både for befolkning og næringsliv i kommunen og dessutan skape store problem for avviklinga av flytrafikken på Vigra som utgjør om lag halvparten av flytrafikken i Møre og Romsdal.

Vil statsråden bidra til å finne midlertidige løysingar som t.d. ferje som kan sikre god framdrift i arbeidet og samtidig sikre kommunikasjonen til og frå kommunen og flyplassen?»

Svar:

Statens vegvesen greier no ut ein ny plan for oppgradering av Ålesundtunnelane etter at Direktoratet for arbeidstilsynet fatta vedtak om at arbeida ikkje kan utførast samstundes med at tunnelane er opne for

vanleg trafikk. Viktige føresetnader er å finne ei totalløysing som er føreseieleg, klar og enkel, gir minst ulempe for brukarane, og raskast mogleg gjennomføring av arbeida, til lågast mogleg kostnad.

Statens vegvesen og entreprenøren er i drøftingar for å få fram ny kostnad og tidsramme for ulike alternativ med nye rammevilkår. Eit av alternativa som vert drøfta, er bruk av ferje. Andre alternativ er å utføre arbeida om kvelden/natta i kombinasjon med buss og eventuell ferje. Etter at samla kostnad og tidsramme for dei ulike alternativa er ferdig drøfta, kan ein ta stilling til den beste løysinga. Statens vegvesen meiner at dette kan vere ferdig i løpet av mars og det vert deretter sendt til Samferdselsdepartementet.

Eg vil ut frå ei samla vurdering søkje å bidra til ei god mellombels løysing som er enkel og brukarvenleg for folk og næringsliv og tilpassa flytrafikken.

SPØRSMÅL NR. 769

Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 23. mars 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Nok en gang kommer det rapporter om at mange bønder leverer skitne dyr inn til slakteriene. Dette er svært uheldig da slik informasjon svekker tilliten til norsk landbruk og til norsk mat. Det er tydelig at slakteribransjen ikke gjør nok for å avvise dyr som er skitne. Slike dyr må avvises på gården og ikke tas med til slakteriet. Faren for smitte blir større når disse bringes til slakteriet.

Hva gjør statsråden, i dialog med slakteribransjen, for å få en slutt på dette problemet?»

Svar:

Jeg er enig med representanten Asmyhr i at urene slaktedyr øker sjansen for forurensning av kjøtt under slakteprosessen. I tillegg er skitne slaktedyr i den grad det her er snakk om, også et uttrykk for redusert velferd for dyrene det gjelder. Situasjonen er derfor

utilfredsstillende på mer enn en måte. Ingen av disse forholdene vil jeg gå på akkord med.

Forskrift om hold av storfe har bestemmelser om tilsyn og stell. Her heter det at "storfe skal gis godt og regelmessig stell, herunder holdes rene". I forskrift om kjøttproduksjon stilles det krav til slaktedyr: "Dyr som slaktes, skal være rene, ikke lide av sykdom og ikke inneholde rester av medisiner, forurensninger eller smittestoff og heller ikke ha andre stoffer i eller på kroppen, som kan medføre helsefare ved konsum av kjøtt."

I mars 2006 hadde jeg møte med bransjen hvor jeg understreket betydningen av god slaktehygiene og rene slaktedyr. For å bedre forholdene, har bransjen tidligere utviklet en ordning for økonomisk belastning av husdyrbrukere som leverer tilsølte dyr til slakt. Trekksatsene er justert opp, og jeg er glad for at ordningen har høy oppmerksomhet. Det arrangeres jevnlig kurs for å sikre riktig bedømmelse og en enhetlig praksis fra slakteri til slakteri, og det er utarbeidet informasjonsmaterieill til bonden. Det stilles krav om at kjøtt fra de mest skitne dyra skal varmebehandles for å sikre hygien for videre bearbeidelse.

Det var derfor med skuffelse jeg leste artikkelen

i Nationen 1. mars om at antallet skitne dyr til slakteriene har økt det siste året. Bransjen har etablert et virkemiddelapparat som fungerer rent teknisk. Utfordringen ligger dermed i forebyggende tiltak på produsentleddet. En ordning med avvisning på gården har vært diskutert. Under praktiske forhold må bonden selv foreta en utvelgelse og holde tilbake skitne dyr.

I etterkant av nevnte oppslag har jeg fått inntrykk av en åpen og selvkritisk holdning fra bøndene selv. Det er store variasjoner mellom brukere som ellers har like driftsforhold. Dette forteller oss at mange produsenter har et forbedringspotensial, og at de fleste kan gjøre noe for å forbedre forholdene.

Ifølge Animalia er 97 pst. av alle storfeslakt ikke skitne. Det er ingen grunn til at de siste 3 pst. av slaktene ikke skal kunne bli like rene. Bransjen har en utfordring i å vurdere om egne virkemiddeltiltak og trekkordninger som er innført er tilstrekkelige.

Jeg vil selv følge opp ved å la meg jevnlig informere om utviklingen. Gjennom dialog med landbruksorganisasjonene, kjøttbransjen og Mattilsynet vil jeg medvirke til at situasjonen bedrer seg i tida framover.

SPØRSMÅL NR. 770

Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 23. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Nord-Jæren-området har fått belønningsordning fra Samferdselsdepartementets budsjett for å øke bruk av kollektivreiser. Noen av midlene har vært satt av til bedriftsavtaler der bruk av såkalte flexikort (personuavhengig periodekort for busstransport) er et av tiltakene. Fri arbeidsreise med kollektive transportmidler blir i dag fordelsbeskattet, gratis parkeringsplass ikke. Finansdepartementet har avvist endring i skattereglene.

Vil statsråden likevel ta nye initiativ for å få til skattemessig ordning som stimulerer til at arbeidstakere reiser kollektivt?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til henvendelse fra fylkesordføreren i Rogaland i brev til Samferdselsdepartementet av 16. juni 2006.

Som det er påpekt i brevet er tilsvarende skatteforhold løst på en god måte i Danmark, en løsning

som ikke medfører beskatning for de arbeidstakere som benytter arbeidsgiverbetalt periodekort til tog og buss for transport mellom hjem og arbeidssted.

I arbeidet med å få økt bruk av kollektivtilbud innen reiser til og fra arbeidssted kan tiltak initiert og finansiert av bedrifter være virksomme tiltak. Deres slike ordninger medfører skattemessige ulemper i forhold til transport med bil i egen regi er det selvsagt fare for at slike tiltak ikke blir igangsatt eller benyttet.

Jeg håper derfor statsråden vil ta nye initiativ for å få på plass en skattemessig behandling av ordninger med arbeidsgiverbetalt kollektivreiser til og fra arbeidssted på linje med det som praktiseres i Danmark, og som åpenbart kan medvirke til økt bruk av kollektiv transport i de store byområdene også i Norge.

Svar:

Jeg er enig med stortingsrepresentant Sortevik i at det er uheldig med ulik beskatning av månedskort

som betales av arbeidsgiver og av parkeringsplasser som holdes av arbeidsgiver. En eventuell endring i skattereglene krever avklaring av en rekke praktiske og økonomiske problemstillinger, og er derfor et spørsmål som i tilfelle må vurderes i forbindelse med de årlige budsjettbehandlingene.

Et skattefritak for arbeidsgiverbetalt månedskort, flexikort osv. vil gi et vesentlig provenytap, siden slike goder i praksis er et alternativ til lønn. Finansdepartementet har tidligere anslått at det isolerte provenytapet vil kunne bli i størrelsesorden 3,3-5,5 mrd. kr. Fordelens verdi er enkel å fastsette, og et skattefritak for denne typen naturalytelser, med en lett tilgjengelig verdi, vil kunne lede til et press for skattefritak også for andre naturalytelser fra arbeidsgiver.

Et eventuelt skattefritak vil innebære en økt subsidiering av kollektivtrafikken som kun får effekt for de grupper av arbeidstakere som har arbeidsgivere med vilje til å betale arbeidsreiser. Skoleungdom, studenter og trygdede vil for eksempel ikke nyte godt av dette. Det må derfor foretas en avveining av hvordan dette tiltaket vil fungere i forhold til andre tiltak som er egnet til å gjøre kollektivtrafikken billigere og bedre. I mange sammenhenger kan for eksempel hyppigere avganger, god nok plass og regularitet ha større betydning for hvilket transportmiddel rushtidstrafikanter vil foretrekke.

Regjeringen har styrket kommuneøkonomien, og dette gir fylkeskommunene mulighet til å øke subsidieringen av kollektivtransporten gjennom økte driftstilskudd. Statens jernbanesatsing og belønningsordningen for bedre kollektivtransport og mindre bilbruk kommer i tillegg til de lokale tilskuddene.

Representanten Sortevik peker på den manglende fordelsbeskatningen av gratis parkeringsplasser. Jeg er enig i at dette i prinsippet er uheldig. Imidlertid er det bare i byområdene at gratis parkering er et reelt "frynsegode" som bør beskattes. På steder der det

ikke er knapphet på parkeringsplasser og dermed heller ingen markedsverdi på slike, vil det ikke ligge noen økonomisk fordel i det å kunne benytte seg av fri parkering på arbeidsgivers grunn fremfor å benytte seg av allmenn fri parkering. En generell skattlegging av fri parkering på arbeidsplassen kan derfor føre til urimelige resultater.

I praksis skattlegges heller ikke arbeidstakere som har en økonomisk fordel av fri parkering, dvs. der hvor parkering på arbeidsgivers grunn har en markedsverdi. Årsaken er bl.a. at slik skattlegging medfører store verdsettelsesproblemer. For det første vil det være nødvendig å trekke en grense mellom områder hvor fri parkering har en økonomisk verdi, og de områder hvor fri parkering ikke vil representere noen økonomisk fordel for arbeidstakeren. For det andre vil det også kunne være vanskelig og ressurskrevende å verdsette den enkelte skattyters økonomiske fordel av fri parkering i de tilfeller hvor en generell økonomisk verdi av gratis parkering kan påvises. Det er også vanskelig å kontrollere hvor mye plassene brukes, og av hvem. Ligningstekniske hensyn trekker altså i retning av at beskatning av disse ytelser ikke gjennomføres.

Blant annet derfor er regulering av parkeringstilbudet, inklusive avgiftsregimet, et lokalt ansvar. Bedrifter som ønsker å stimulere ansatte til å bruke andre transportmidler enn bil til jobb, kan dessuten ta betaling for bruk av plassene. Dette vil gi den samme effekten som om staten skattlegger arbeidstakerne for bruken.

Dersom arbeidsgiver refunderer ansattes egne parkeringsutgifter, og det ikke dreier seg om parkering under tjenestereise, skal dette derimot skattlegges som arbeidsinntekt. Det er altså skatteplikt hvis arbeidsgiveren betaler de ansattes daglige bruk av et kommersielt parkeringshus i nærheten av arbeidsplassen.

SPØRSMÅL NR. 771

Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 22. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Nye gassferjer er på plass i viktige ferjesamband på E39 i Rogaland og i Hordaland. Gjennom dette tiltaket blir tidligere brukt ferjemateriell fristilt. I mange andre eksisterende ferjesamband i de samme to fylkene er det stort behov for økt kapasitet og fornyelse av materiell.

Hvordan vil statsråden sørge for at fristilt ferje-

materiell gjennom gassferjesatsingen kan brukes i andre ferjesamband i henholdsvis Rogaland og Hordaland, slik at fristilte ferjer ikke ligger ubrukt ved kai eller leies/selges ut av landet?»

Svar:

I 2007 blir ti ferjer i riksvegferjedriften fristilt som følge av gjennomført konkurranseutsetting. Dis-

se ferjene fristilles fra hovedavtalen som regulerer forholdet mellom Statens vegvesen og ferjeselskapene innenfor rammetilskuddsordningen.

Statens vegvesen forhandler med ferjeselskapene for å sikre trafikantene langs kysten et best mulig tilbud innenfor de økonomiske rammene som er til rådighet. Dette er også utgangspunktet for bruk av fristilte ferjer. Statens vegvesen og TIDE Sjø har inngått avtale om bruk av ferjene M/F "Stord" og M/F

"Ullensvang" i sambandene Krokeide-Austevollshella og Halhjem-Våge i 2007. Disse ferjene ble fristilt som et resultat av innsetting av nye gassferjer i sambandet Halhjem-Sandvikvåg 1. januar 2007. Begge parter vil arbeide for at disse ferjene kan benyttes i riksvegferjedriften også etter 2007.

Forhandlingene med de andre selskapene pågår fortsatt. I øyeblikket er det derfor ikke mulig å si noe om endelig disponering av fristilt ferjemateriell.

SPØRSMÅL NR. 772

Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 30. mars 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Kraftsituasjonen i landet er som kjent vanskelig. Mange aktører etterlyser utbyggingen av gasskraftverk for å sikre store volum ny kraft i markedet. Statsministeren uttalte på Desemberkonferansen i Kristiansund at "alle som har søkt (gasskraft)konsesjon har fått konsesjon. Myndighetene sier altså ikke nei, men mange av de som har søkt har dessverre ikke bygget".

Kan statsråden bekrefte at dette er riktig, og gi en fullstendig oversikt over omsøkte gasskraftprosjekt, og når konsesjon og utslippstillatelse ble gitt?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til sak i PETRO & Industri, utgave 6 for 2006, side 87.

Det vises samtidig til møte mellom energi- og miljøkomiteen og Hammerfest Energi den 13. mars.

Hammerfest Energi savnet fortsatt beslutning på sin konsesjonssøknad.

Svar:

Det er et hovedproblem i norsk energiforsyning at vi gjennom mange år har hatt liten vekst i produksjonskapasiteten i forhold til veksten i forbruket. Regjeringen har prioritert arbeidet med å redusere sårbarheten i den norske kraftforsyningen siden den tiltrådte. Et viktig tiltak er å legge til rette for ulike typer ny energiproduksjon, inkludert gasskraft.

Det har blitt presentert planer for en rekke ulike gasskraftprosjekter i Norge. Prosjektene varierer i størrelse og geografisk plassering. Prosjektene har også ulike teknologiløsninger. I tabell 1 nedenfor gis det en oversikt over meldte, omsøkte og gitte tillatelser til gasskraftverk.

Tabell 1. Oversikt over meldte, omsøkte og gitte tillatelser til gasskraftverk

Konsesjonsmeldte prosjekter				
Plassering	Fylke	Selskap	Meldt dato:	
Gasskraftverk i BKK-område	Hordaland	BKK	12.06.2006	
Kullkraftverk på Haugalandet	Rogaland	Haugaland Kraft AS	15.02.2007	
Konsesjon søkt:				
Plassering	Fylke	Selskap	Søkt NVE:	Søkt F-lov
		Hammerfest		
Hammerfest	Finnmark	Elektrisitetsverk	22.12.2004	22.08.2005
Grenland	Telemark	Skagerak Kraft AS	29.06.2006	29.06.2006
Elnesvågen	Møre og Romsdal	Industrikraft Møre	01.12.2006	08.12.2006
Reservekraft Tjeldbergodden	Møre og Romsdal	Statnett SF	15.02.2007	15.02.2007

Konsesjon gitt:

Plassering	Fylke	Selskap	Konsesjon	Klage - OED	Endelig utslippstillatelse
Kollsnes	Hordaland	Naturkraft	30.10.1996	05.06.1997	06.07.2001
Kårstø	Rogaland	Naturkraft	30.10.1996	05.06.1997	06.07.2001
Skogn	Nord-Tr.lag	Industrikraft Midt-Norge	29.11.2000	04.10.2001	04.10.2001
Melkøya	Finnmark	Statoil ASA	23.06.2003	Ikke klage	03.11.2004
Tjeldbergodden	Møre og Romsdal	Statoil ASA	18.01.2006	Ikke klage	Under behandling
Mongstad	Hordaland	Statoil ASA	04.07.2006	12.03.2007	12.10.2006

Som det fremgår av tabell 1 ovenfor søkte Hammerfest Energi 22. desember 2004 NVE om anleggs-konsesjon for et gasskraftverk med CO₂-håndtering. En forutsetning for sluttbehandlingen av konsesjons-søknaden er at konsekvensutredningen kan godkjennes.

Hammerfest Energi leverte de siste nødvendige opplysningene for konsekvensutredningen på et møte med NVE 28. august 2006. NVE er nå i sluttbehandlingen av saken.

SPØRSMÅL NR. 773

Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 26. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«På nettmøte i VG sier statsråden blant annet: "Alle utslippskutt er derfor like viktige." "Å la være å gjøre noe, og bare legge ansvaret på andre, er ingen god løsning på noen miljøproblemer." Det er i så måte viktig å gå foran med et godt eksempel.

Kan statsråden gi en oversikt over benyttede varmekilder (strøm, oljefyr etc.) samt gjennomsnittlig energibruk i bygningsmassen til miljøverndepartementet, SFT og andre sentrale miljøorgan under Miljøverndepartementets styre?»

BEGRUNNELSE:

På et nettmøte på VG Nett 8. februar 2007 oppfordret miljøvernminister Helen Bjørnøy hver enkelt til å brette opp ermene og starte sin personlige klimakrig.

På VG nett 8. februar 2007 skrev statsråden:

"[...] klimautslippene ikke kjenner landegrenser. Derfor er alle utslippskutt like viktig, enten de skjer i Norge, Kina eller USA. Hver nordmann bruker seks ganger så mye energi som hver kineser, noe som i seg selv bør være et tydelig tegn på at vi må gjøre noe med vårt eget energiforbruk. De aller fleste land i verden er små, og alle må bidra, dersom vi skal klare å snu ut-

viklinga. Å la være å gjøre noe, og bare legge ansvaret på andre, er ingen god løsning på noen miljøproblemer."

Svar:

Miljøverndepartementet (MD) og de fleste av våre etater bruker i dag fjernvarme til oppvarming. Oljefyring er ikke i bruk i departementet eller hos våre etater, med unntak av Statens forurensningstilsyn hvor oljefyring utgjør 3,3 pst. av forbruket knyttet til oppvarming.

I tråd med praksis i enøk-analyser, oppgis energiforbruket for våre virksomheter pr. kvm.

Energiforbruket til oppvarming i MD i 2006 var 90 kWh/m². Samlet energiforbruk til oppvarming, lys og annet var 181 kWh/m².

Vi har også innhentet tall for 2006 fra våre underliggende etater. Tallene nedenfor viser samlet energiforbruk for oppvarming, lys og annet:

- Statens kartverk på Ringerike gikk over til fjernvarme basert på biobrensel i november 2006. Vi har ikke tidsserier på det nye energiforbruket etter overgangen til fjernvarme, men vi forventer at forbruket vil gå ned. Før overgangen til fjernvarme brukte Kartverket totalt 210 kWh/m².

- Norsk polarinstitutt har fjernvarme basert på varmpumper, og de brukte totalt 261 kWh/m².
- Statens forurensningstilsyn (SFT) brukte totalt 171 kWh/m². Når det gjelder selve oppvarmingen fordeler energitypen seg som følger: 96,7 pst. strøm (86,4 pst. fastkraft og 10,3 pst. strømfyrt varmekjel) og 3,3 pst. olje som varmekilde. SFTs lokaler er klassifisert i energiklasse A, dvs. at det har veldig lavt energiforbruk pr. kvm. Det er dessverre ikke mulig å koble SFT på fjernvarmeanlegg pga. infrastrukturen i området.

- Direktoratet for naturforvaltning har fjernvarme, og de brukte totalt 212 kWh/m².

Tall fra Riksantikvaren er dessverre ikke klare pga. større bygningsmessige endringer det siste året, men vi presiserer at denne etaten baserer sin oppvarming på fjernvarme.

Jeg vil også nevne at departementet har satt i gang en enøk-gjennomgang av våre egne lokaler for å avdekke forbedringspunkter. Vår enøk-analyse vil være ferdig innen 1. juni.

SPØRSMÅL NR. 774

Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 22. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I Verdens Gang 13. mars kan vi lese om en gutt med ganespalte som har fått svært mangelfull oppfølging av helsevesenet. Undertegnede er kjent med at statsråden har satt ned et utvalg som skal se på de geografiske forskjellene på dette området. Undertegnede vil allikevel påpeke at behovet for en bedret oppfølging er svært prekært.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at alle barn med ganespalte får et godt tilbud, og en god oppfølging?»

BEGRUNNELSE:

I Verdens Gang 13. mars kan vi lese om en gutt med ganespalte som har fått svært mangelfull oppfølging av helsevesenet. Undertegnede er kjent med at statsråden har satt ned et utvalg som skal se på de geografiske forskjellene på dette området. Undertegnede vil allikevel påpeke at behovet for en bedret oppfølging er svært prekært.

Undertegnede viser videre til at en rekke familier nå velger å la sine barn med ganespalte få behandling og oppfølging i utlandet, på grunn av at de finner kompetansenivået høyere andre steder enn i Norge.

Undertegnede er svært opptatt av at barn med ganespalte får en så god behandling og oppfølging som overhodet mulig, og ber i den forbindelse om at statsråden redegjøre for hva hun har tenkt å gjøre på dette området.

Svar:

Da spørsmålet er relatert til mitt ansvarsområde, legger jeg til grunn at spørsmålet ved en inkurie er

stilet til arbeids- og inkluderingsministeren. Jeg vil i denne sammenheng vise til mitt svar på spørsmål nr. 727 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Laila Dávøy om samme tema.

Jeg er opptatt av at barn med ganespalte får en god behandling og oppfølging. Det behandles i dag ca. 120 barn med ulike typer leppe-kjeve- og /eller ganespalte i Norge. Det er stor variasjon i typer spalter, og disse er ofte kombinert med ulike syndromer. Behandlingen kjennetegnes ved at den er tverrfaglig (plastikk-kirurgi, logopedi, odontologi, øre-nese-hals, psykologi), og den pågår over mange år. Endelig resultat av behandlingen kan ikke måles før barna er voksne.

Behandlingstilbudet til barn med leppe-kjeve-ganespalte er sentralisert til to steder i Norge, henholdsvis Rikshospitalet/Bredtvedt kompetansesenter for logopedi og Haukelund universitetssykehus HF/Eikelund Statped vest. Bakgrunnen for å sentralisere behandlingstilbudet har vært hensyn til faglig kvalitet, samt å sikre at det bygges opp nasjonal kompetanse på dette fagområdet. Departementet mottok 23. februar 2007 brev fra Leppe-Ganespalteforeningen, der foreningen uttrykker tillit til dagens sentraliserte og teambaserte behandlingstilbud i Norge, med ønske om at dette videreføres. Foreningen fremhever at de fleste familier med barn med leppe-kjeve- og/eller ganespalte er fornøyd med dagens tilbud. De viser til at det er velfungerende tverrfaglige behandlingsteam både i Oslo og Bergen, og at behandlingsprotokollen i Norge regnes som god.

Samtidig har det vært et fåtall familier som har uttrykt misnøye med tilbudet i Norge, og søkt be-

handling i utlandet. Dette gjelder særskilt familier med barn med velocardiofacialt syndrom og skjult ganespalte. På denne bakgrunn har jeg iverksatt flere prosesser for å avklare dagens praksis og tilbud for denne pasientgruppa. Målet er å sikre barn med leppe-kjeve-ganespalte et godt og likeverdig behandlingstilbud.

Sosial- og helsedirektoratet ble i brev av 16. juni 2006 bedt om å foreta en faglig gjennomgang av behandlingstilbudet til pasienter med leppe-kjeve-ganespalte, med særskilt fokus på tilbudet til barn med velocardiofacialt syndrom. I den forbindelse er det foretatt en faglig gjennomgang av det norske behandlingstilbudet av en internasjonal faglig sammensatt gruppe, som inngår i det helhetlige oppdraget som er gitt til Sosial- og direktoratet. Sosial- og helsedirektoratet vil gi en faglig tilrådning til departementet innen utgangen av april 2007. I tillegg har direktoratet, på bakgrunn av den foreliggende rapporten, bedt Nasjonalt kunnskapscenter for helsetjenesten om å foreta en kunnskapsoppsummering på området. Denne vil imidlertid først foreligge på et senere tids-

punkt. På bakgrunn av anbefalingene fra Sosial- og helsedirektoratet vil jeg vurdere hvilke tiltak som bør iverksettes for å sikre et best mulig behandlingstilbud til denne pasientgruppen, særskilt barn med velocardiofacialt syndrom.

For å sikre at pasienter med samme diagnose og alvorlighetsgrad behandles likt, har jeg også bedt de regionale helseforetakene om å gjennomgå situasjonen og skissere tiltak som sikrer likebehandling av pasienter og lik praksis for finansiering av utgifter knyttet til utenlandsbehandling. Departementet har mottatt en redegjørelse der det fremgår at de regionale helseforetakene arbeider for å sikre likebehandling og for å kvalitetssikre dagens praksis. Jeg er også kjent med at det er opprettet et eget kontaktforum for utenlandsbehandling for å sikre økt samordning.

Jeg har tillit til at de prosesser som er iverksatt vil bidra til å sikre et godt og likeverdig behandlingstilbud til denne pasientgruppen. Når anbefalingen fra Sosial- og helsedirektoratet foreligger vil jeg følge opp for å sikre god behandling og oppfølging av denne pasientgruppen.

SPØRSMÅL NR. 775

Innlevert 16. mars 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 26. mars 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I Adresseavisen tirsdag 13. mars står det å lese om et kart som har vært lagt frem i Høyesteretts behandling av arealkonflikter i Røros-traktene ved flere anledninger. Ifølge Helge Hansen, reindriftsagronom i Sør-Trøndelag og Hedmark er dette kartet et falsum.

Dersom dette stemmer, hvilket kart legger statsforvaltningen til grunn for å avklare rettslige areal-disponeringskonflikter i østlige deler av Sør-Trøndelag?»

BEGRUNNELSE:

NINAs rapport 225 om "Felles politikk for fjellområdene" peker på at areal-disponeringskonflikter er vanlige i østlige deler av Sør-Trøndelag. Videre at "konfliktbildet har blitt skjerpet i forhold til hva som var situasjonen for en generasjon siden" Videre at det er uheldig når sakene ikke kan avklares uten rettslig behandling. Om rettssakene sier NINA: "Her skapes vinnere og tapere som bare øker kløfta mellom partene. Rettssakene om reindriftens rettigheter på privat

utmark ved Korssjøfjellet, nord for Aursunden og i Selbu er eksempler på dette." Det slås også fast at i de områder der det er avklart hvor det er beiterett er konfliktnivået langt lavere.

Dersom det nå ikke skulle finnes noe som helst offisielt kart over hvilke beiteområder reindriftsnæringen skal ha tilgang til, vil dette medføre en kraftig eskalering av konfliktnivået i Røros-traktene.

Svar:

Landbruks- og matdepartementet er kjent med at det i forbindelse med arealkonflikter i Sør-Trøndelag/Hedmark reinbeiteområde har vært lagt fram et kart som grunnlag for bestemte oppfatninger om rettighetsmessige forhold. Reindriftsagronomen i Sør-Trøndelag/Hedmark reinbeiteområde tok dette opp med departementet allerede i 1997. Departementet gav da uttrykk for at det konkrete kartet som hadde foranlediget reindriftsagronomens henvendelse hit, ikke var laget i departementet, og at departementet heller ikke hadde fattet vedtak som skulle innebære

noen aksept av de rettighetsmessige forhold som kartet skulle avspeile. Kopi av Landbruksdepartementets brev av 5. desember 1997 til Reindriftsforvaltningen Sør-Trøndelag/Hedmark følger vedlagt til orientering.

Til grunn for Reindriftsforvaltningens virksomhet ligger inndelingen i reinbeiteområder og reinbeitedistrikter, jf. reindriftsloven § 2. For så vidt gjelder Sør-Trøndelag/Hedmark reinbeiteområde, er distriktsgrensene fastsatt ved kongelig resolusjon av 10. juli 1894, og departementsvedtak av 12. mai 1964 (endrede grenser for Elgå reinbeitedistrikt). Vedlagte kartskisse gir et bilde av distriktsinndelingen, hvor 1,2,3 og 4 viser henholdsvis Essand, Riast-Hylling, Elgå og Femund reinbeitedistrikter.

Av reindriftsloven § 2 første ledd tredje punktum, følger det at de utmarksstrekninger som inngår i reinbeiteområdene er å anse som lovlig reindriftsareal med mindre annet følger av særlige rettsforhold. Særlige rettsforhold vil mest typisk være en rettskraftig dom som fastslår at reindriftsrett ikke eksisterer på et nærmere angitt areal, slik vi har sett eksempler på gjennom Høyesteretts avgjørelser i Korssjøfjellsaken og Aursundensaken. Det vises til for øvrig til Ot.prp. nr. 28 (1994-95) og behandlingen av denne proposisjonen i Stortinget, hvor det uttrykkelig ble presisert at bestemmelsen i § 2 første ledd tredje punktum i seg selv ikke vil være rettsstiftende, men skal gi uttrykk for hva som skal anses å være det alminnelige utgangspunktet med hensyn til reindriftsrettens eksistens i reinbeiteområdene. Foreligger ikke særlige rettsforhold, skal det legges til grunn at rett til reinbeite gjelder.

2 vedlegg til svar:

Vedlegg 1

Brev fra Landbruksdepartementet, datert 5. desember 1997 til Reindriftsforvaltningen for Sør-Trøndelag/Hedmark, vedrørende spørsmål vedrørende kart:

Det vises til Deres brev av 20. mai og 31. oktober 1997, samt møte i Landbruksdepartementet 27. november 1997.

Ved Deres brev av 20. mai 1997 ble det oversendt et kart hvor noen områder er farget med gult og noen områder er farget med rødt. Som underlagskart er benyttet "Oversigtskart udarbejdet som Bilag til Lappe-

kommissionens Indberetning 1891. Maalestok 1:400 000".

Kartet har en påtegning slik det framgår av vedlegg.

Det er helt på det rene at kartet med ovennevnte påtegning ikke er laget av Landbruksdepartementet.

Påtegningen på kartet har for øvrig en rekke feil og unøyaktigheter og er etter vårt syn direkte villedende:

I en "tegnforklaring" omtales gule og røde områder som henholdsvis godkjente og forbudte områder for reinbeite "...i flg. lappekommisjonen"/ "i følge lappekommisjonen". I innstillingen side 42 første spalte fjerde avsnitt er det imidlertid sagt følgende: "Forsaa-vidt Kommissionen under sin Beskrivelse af paa-gjældende Trakter har omhandlet Grændsen for Lappemes Brug efter gammel Sædvane, er dette derfor kun en paa de stedfundne Undersøgelser bygget Meningsudtalelse (vår utnevning), under hvilken Kommissionen med Hensyn til Fordringerne til den faktiske Udøvelse har søgt at henholde sig til Reglerne om Alders Tids Brug (Oth. Prop. No. 2 1871, Pag. 12)." Lappekommisjonen har således ikke med rettslig bindende virkning fastslått hvor reindriftsrett gjelder eller ikke gjelder. Vi viser for øvrig til innstillingen i sin helhet.

Nederst i påtegningen er det vist til et vedtak som skal være fattet av Landbruksdepartementet 12. april 1964. Vi kjenner ikke til dette. Derimot er det 12. mai 1964 fattet et vedtak om grenser og beitetid for Elgå reinbeitedistrikt. Kopi av dette vedtaket følger vedlagt.

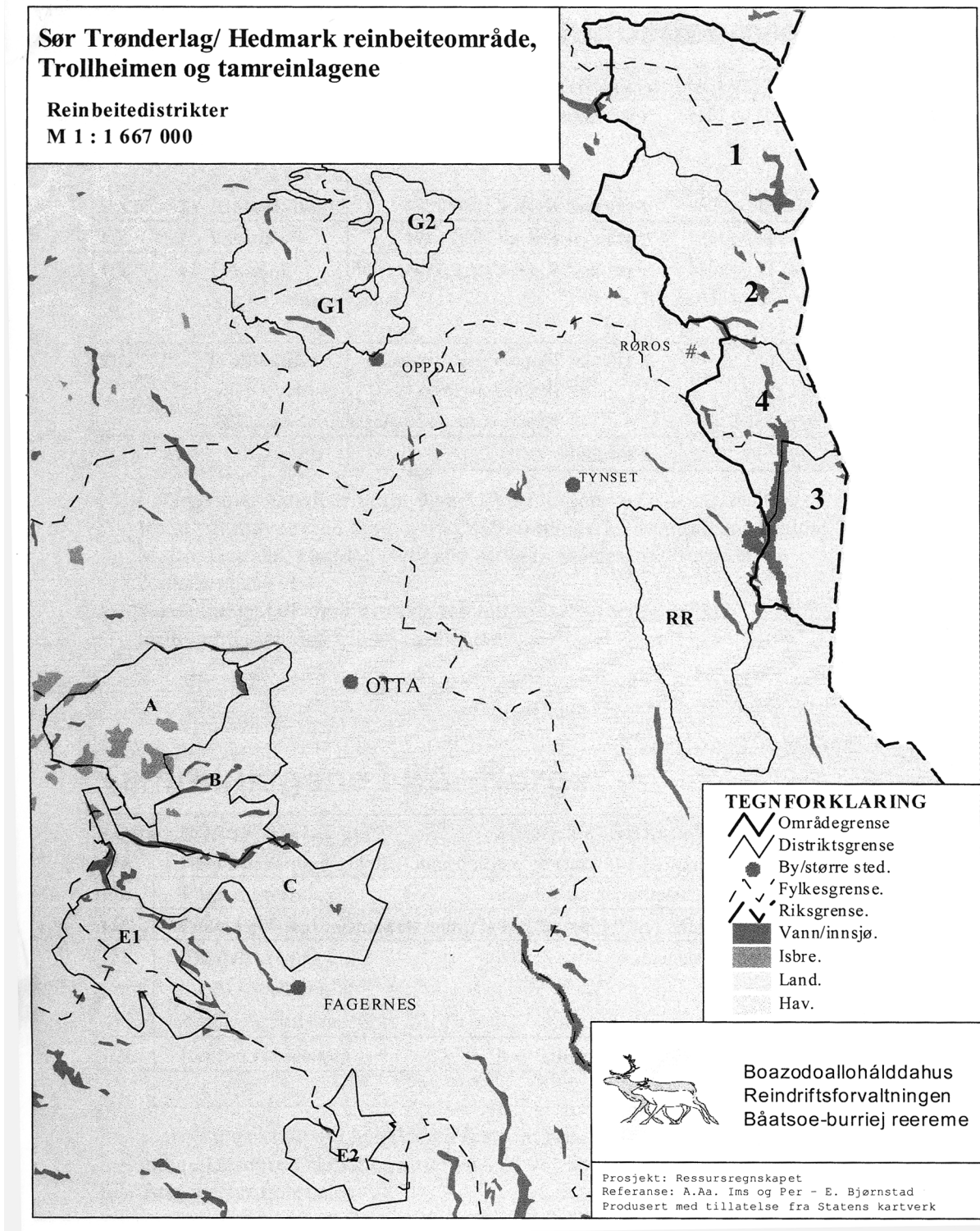
Landbruksdepartementet har ikke fattet noe vedtak som skulle innebære en aksept av den rettighetsbeskrivelse det av Dem oversendte kart gir uttrykk for.

Vi har avfotografert i farger det originale kartbilaget til "Lappekommissionens Indberetning". Dette oversendes i 15 bekreftede eksemplarer i egen ekspedisjon. Vi antar at det vil være aktuelt å distribuere kartene til forskjellige offentlige og private interesser.

Med hilsen
Almar Sagelvmo
landbruksdirektør
Tor Kjøllesdal
rådgiver

Vedlegg 2

Kart: Sør trøndelag/Hedmark reinbeiteområde. Trollheimen og tamreinlagene.

SPØRSMÅL NR. 776**Innlevert 19. mars 2007 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 26. mars 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hvordan stiller statsråden seg til at konsulentbyråer foretar tilsynelatende ikke-kvalitetssikrede vurderinger av norsk skole som legges til grunn for faglige og pedagogiske prioriteringer for fylker, kommuner og skoler, og hvordan vil statsråden sikre at kvaliteten på tjenester som kjøpes i denne sammenheng er tilfredsstillende faglig, pedagogisk og etisk?»

BEGRUNNELSE:

I det siste har det gjennom aviser, skoletidsskrifter og i NRKs Dagsrevyen kommet frem kritikk og uro knyttet til bruk av private konsulentbyråer i norsk skole. Kritikken gjelder spesielt virksomheten til firmaet Læringslaben, som har oppdrag for en rekke av landets fylker og kommuner.

Kritikken er hovedsaklig fremmet av skolefolk og deres fagorganisasjoner (Utdanningsforbundet og Norsk Lektorlag) samt av en rekke fagfolk i ulike fag ved norske universiteter og høyskoler. Kritikken går dels på svak faglighet i analyser og rapporter, dels på at det på slikt grunnlag felles klare dommer som gjelder kvaliteten i skole og undervisning. Disse analysene brukes til å prioritere innsatsområder i mange fylker, kommuner og skoler, deriblant midler som skulle gå til Kunnskapsløftet. Betydelige midler synes dermed å gå til kurs der man lærer å fortolke resultatene i de analyser som er foretatt snarere enn å sikre enn reell kompetanse- og kvalitetsheving.

De til dels sterkt kritiserte konklusjonene fra Læringslabens rapporter har også gitt store oppslag i norske medier, med negative omtaler av elevers forhold til skolen og lærernes sviktende kompetanse og innsats. Dette kan bidra til å sette norsk skole i et både uriktig og uheldig lys.

Det synes også som om Læringslaben kan ha opprettet en privat og kommersiell skoleportal med både data og vurderinger ned til skolenivå. Der det er få respondenter synes det mulig å identifisere hva enkeltpersoner kan ha svart. De personvernrettslige forhold knyttet til både data og analyser synes noe uklare.

Etter det undertegnede har registrert har nasjonale skolemyndigheter ennå ikke ytret seg klart om saken. Undertegnede er av den oppfatning at statlige myndigheter bør klargjøre sin stilling i en så viktig sak.

Svar:

I de siste månedene har kvaliteten på vurderinger av norsk skole gjennomført av private konsulentbyråer kommet i medias søkelys. Det har særlig blitt rettet kritikk mot et bestemt konsulentfirma og det ble reist viktige spørsmål knyttet til skolevurdering som grunnlag for skoleutvikling.

Jeg vil at kvalitetsutviklingen i norsk skole skal støtte seg på et sikkert kunnskapsgrunnlag. Utdanningsmyndighetene er i ferd med å etablere flere virkemidler som legger til rette for at skolene og skoleeierne kan drive et godt utviklingsarbeid. Nasjonale prøver og ulike kartleggingsverktøy og kartleggingsprøver skal blant annet gi skolene informasjon om elevenes resultater som grunnlag for utviklingsarbeid.

Skoleporten er et verktøy for skoleeiere, skoleledere og lærere som disse kan bruke i sitt arbeid med kvalitetsvurdering og utvikling. Skoleporten innhenter ikke egne data, men bygger på andre kilder i SSB og Utdanningsdirektoratet. Dette er kilder som skolene og skoleeiere har tilgang til. Det skal utarbeides standardtabeller og forklarende og veiledende tekster slik at skoler bedre kan bruke Skoleporten som redskap i arbeidet for skoleutvikling. Utdanningsdirektoratet utvikler videre datagrunnlaget og gode indikatorer for kvalitet. Jeg vil også nevne brukerundersøkelser som er viktige som grunnlag for kvalitetsutvikling av skolene; Elevundersøkelsene, Lærlingundersøkelsen, Foreldreundersøkelsen og Lærerundersøkelsen utviklet av Utdanningsdirektoratet.

Skolene og skoleeierne står fritt til å etterspørre kunnskap som grunnlag for sitt utviklingsarbeid. Statlige utdanningsmyndigheter har verken myndighet eller ressurser til å kvalitetssikre de tjenestene som tilbys. Jeg forutsetter at skoleeierne selv vurderer hva slags eventuelle konsekvenser medieoppslagene får for deres bruk av denne type tjenester.

Jeg mener det er positivt med en kvalifisert debatt om skolens virksomhet og dens resultater. Vurdering av kvaliteten på opplæring er faglig sett utfordrende. Det er etter min oppfatning i skolens interesse at det blir et større faglig engasjement og en bredere offentlig debatt om disse spørsmål.

SPØRSMÅL NR. 777**Innlevert 19. mars 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim****Besvart 27. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Hvorfor er tildelingen av midler til naturforvaltningstiltak sterkt forsinket i 2007 i forhold til de frister Miljøverndepartementet selv har fastsatt, og hvilke tiltak vil miljøvernministeren iverksette for å gjennomføre en raskere fordeling kommende år?»

BEGRUNNELSE:

Miljøverndepartementets budsjettposter "Tiltak i naturområder, kulturlandskapsområder og friluftslivsområder" og "Tilskudd til friluftslivstiltak" er svært viktige for fremgangen i friluftsarbeidet. For å kunne gjennomføre tiltak i inneværende år er det avgjørende for friluftsråd, kommuner og friluftslivsorganisasjoner å raskt få tilbakemelding om hvilke tiltak som får innvilget støtte.

Miljøverndepartementets rundskriv T-1/06 omhandler tilskuddsordninger for 2007. For de to omtalte budsjettpostene er søknadsfristen 15. januar, og det heter i rundskrivet fra Miljøverndepartementet "Alle søkjarar skal få svar innan 15. mars 2007".

I mange fylker vil ikke denne svarfristen bli overholdt i år. Det heter f.eks. på fylkesmannen i Rogaland sin internettside:

"Budsjettet for 2007 er endå ikkje klart. Tildeling som gjeld naturforvaltning, viltformål, fiskeformål og friluftstiltak må difor utsetjast. Søkjarar vil truleg få svar i løpet av april.

Svarfristen til søkjarane er 15. mars. Fylkesmannen vonar å kunne fordele mellom 1,5 og 2 millionar kroner for 2007. Støtte til kalkingsprosjekt kjem i tillegg. Her gjeld eigne søknadsfristar. Fylkesmannen seier seg lei for denne utsetjinga, men reknar med at dette ikkje vil føre til store problem."

Det vil skape store problemer for mange om tilbakemelding på søknadene først kommer i april/mai måned. Eventuelle bevilgninger over "Tiltak i naturområder, kulturlandskapsområder og friluftslivsområder" skal dekke viktige oppgaver knytta til tilrettelegging og drift av friluftslivsområder i offentlig eie. En stor del av områdene ligger langs kysten der brukssesongen gjerne starter i påsken. Det er svært

uheldig at flere ikke kjenner budsjetttrammene før brukssesongen tar til.

Tilsvarende skal midlene på post "Tilskot til friluftslivstiltak" gå til aktivitets- og stimulerings tiltak som gjerne gjennomføres i sommerhalvåret. Når tildeling av midler først skjer seint på våren, kommer planleggingsarbeidet alt for sent i gang, og det kan ikke forventes at friluftsråd og friluftslivsorganisasjoner skal forskottere arbeidet.

Svar:

Direktoratet for naturforvaltning (DN) står for fordelingen av de aktuelle bevilgningene med grunnlag i tildelingsbrev fra Miljøverndepartementet. Tildelingsbrevet fra Miljøverndepartementet ble for inneværende år sendt 13. februar 2007.

Midlene fordeles fra DN dels til sentrale friluftslivsorganisasjoner, dels til fylkesmennene. Disse står deretter for fordelingen videre til de enkelte søkere.

Den sentrale tildeling for 2007 over kap. 1427.74 og kap. 1427.78 til Friluftslivets fellesorganisasjon og Friluftsrådene Landsforbund er meddelt i brev av henholdsvis 8. mars og 7. mars 2007 fra Direktoratet for naturforvaltning.

Tildelingen til fylkesmennene over kap. 1427.74 og kap. 1426.31 ble sendt på e-post fra DN 14. mars 2007 til alle fylkesmennene, og som ordinær post fredag 16. mars. Dette er imidlertid ikke noe senere tidspunkt enn det som gjennomgående har vært tilfellet de siste seks år.

Jeg ser at det kan skape problemer for kommuner og organisasjoner som søker om tilskudd når den angitte fristen for svar til de enkelte søkere ikke overholdes. Jeg vil derfor vurdere om det er mulig å korte ned på tidsforbruket i de enkelte ledd i denne prosessen, for eksempel ved at fordelingen forberedes i forkant slik at det raskere kan gis svar når den formelle tildelingen foreligger. Jeg vil videre vurdere om det er nødvendig å endre de fristene som framgår av rundskrivet for å unngå at det skapes urealistiske forventninger hos søkerne.

SPØRSMÅL NR. 778**Innlevert 19. mars 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 21. mars 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Fristen for innlevering og betaling av merverdiavgift 1. termin forfaller i år på første virkedag etter påskehelligdagene. Dette skaper praktiske problemer for regnskapsførerbransjen og for deres kunder som i det vesentlige er SMB-bedrifter. Tilsvarende problematikkk kan også oppstå i forbindelse med andre helligdager og fremstår som grus i rammevilkårsmaskineriet for småbedrifter.

Hvilke tiltak ser finansministeren for seg for å avhjelpe den konkrete situasjon for årets påske og for problemet på generell basis?»

Svar:

Oppgave- og betalingsfristen for 1. termin merverdiavgift forfaller 1 måned og 10 dager etter utløpet av terminen. I forbindelse med budsjettet for 2007 ble oppgave- og betalingsfristen for 1. termin vurdert, men ikke foreslått utsatt. Bakgrunnen for dette var blant annet at de avgiftspliktige allerede i dag gis en betydelig rentefri kreditt i perioden mellom terminslutt og fristens utløp, slik at staten har et tilsvarende rentetap i denne perioden. Et annet mo-

ment i denne sammenheng var at fristendringer ideelt sett bør skje etter en mer helhetlig vurdering av reglene på området, og ikke gjennom utsettelse av enkeltstående frister. En utsettelse for 3. termin ble imidlertid vedtatt fordi flere ukers sommerferie for alle normalt faller innenfor denne fristperioden. I andre tilfeller derimot bør det være mulig for regnskapsførerne å ta høyde for bevegelige helligdager og tradisjonelle ferieperioder som faller i fristperioden. Dette må også gjelde påskeferien, som for de aller fleste bare varer fra en halv uke til en drøy uke.

I 2007 vil det bli igangsatt et arbeid med å se nærmere på oppgave- og betalingsfristene i skatte- og avgiftslovgivningen. Dette arbeidet bør sees i sammenheng med pågående IT-prosjekter i skatteetaten, og mulighet for forenklinger, herunder blant annet gjennom valg av nye løsninger i disse prosjektene. Det er foreløpig for tidlig å si hvilke løsninger en kan se for seg på dette området og når en utredning av mulige løsninger kan ferdigstilles. Dette arbeidet vil være viktig i vurderingen av hvilke mulige løsninger en kan tenke seg på sikt på dette området.

SPØRSMÅL NR. 779**Innlevert 19. mars 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 27. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«De nye gassferjene som er satt inn på strekningen Arsvågen-Mortavika i Rogaland kan ikke gjøre seg nytte av reservekai anlegg som ble brukt av tidligere ferjemateriell. Når værforholdene tilsier at gassferjene ikke kan legge til ordinær kai, må sambandet stenge. Dette har nylig skapt store trafikkproblemer.

Hva vil statsråden gjøre med dette problemet?»

Svar:

Statens vegvesen planlegger reservekai for gassferjene ved dagens ferjekai i Mekjarvik i Randaberg

kommune. Arbeidet med prosjektering og utarbeidelse av konkurransegrunnlag har høyeste prioritet.

Statens vegvesen regner med at konkurransegrunnlaget for arbeidene i Mekjarvik kan være klart til utlysning i mai 2007. Dette innebærer at det sannsynligvis vil være praktisk mulig å starte anleggsarbeidene i august/september 2007 og at Mekjarvik kan tas i bruk som reservekai for gassferjene i løpet av vinteren 2008.

Anleggsarbeidene som skal utføres i 2007 vil bli finansiert gjennom midlertidige omdisponeringer innenfor Statens vegvesens budsjett. Finansieringen av prosjektet vil bli tatt opp i statsbudsjettet for 2008.

SPØRSMÅL NR. 780**Innlevert 19. mars 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 30. mars 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«I valgkampen 2005 ble Bondevik-regjeringen angrepet av de rød-grønne partiene for å ikke klare å få på plass et industrikraftregime. De rød-grønne partiene skapte et inntrykk av at dette var det ingen problemer med å få på plass. På tross av dette har ikke den sittende regjeringen levert noe forslag til endring av gjeldende strømregime.

Er det siden valgkampen i 2005 kommet regelendringer i EU, som gjør det vanskeligere å få på plass et industrikraftregime, enn det var i 2005?»

BEGRUNNELSE:

Et av hovedbudskapene til de rød-grønne partiene i valgkampen, var at med en rød-grønn regjering, så skulle det komme på plass et industrikraftregime. Det ble også påstått at Bondevik-regjeringen ikke gjorde nok for å oppnå dette, på tross av hvor lett dette kunne la seg gjøre. Sosialistisk Venstrepartiets Audun Lysbakken uttalte i Bergens Tidende 10. august 2005: "Det er fullt mulig å lage et regime som ikke blir felt av ESA-domstolen, men at dagens regjering ikke har hatt vilje til å gjøre det." Dette er bare et av mange intervjuer der denne påstanden fremsettes. Nå har industrien ventet veldig lenge på dette industrikraftregime, og enkelte aktører har sågar fått beskjed om å utsette utflagginger, eller investeringer fordi et slikt regime snart skulle komme på plass. Siste lovnaden fra statsråden var at det skulle komme et forslag til Stortinget før julen 2006.

I tillegg viser jeg til regjeringspartienes kommentar i Innst. S. nr. 213 (2004-2005) om kraftkontrakter:

"Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet mener at ved å etablere ordninger som ikke er ulovlig statsstøtte, eller benytte unntakene til statsstøttereglene, finnes det et stort juridisk og politisk handlingsrom."

Og

"Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet viser også til at selv om en ordning kan tenkes å inneholde elementer av ulovlig støtte, finnes det en mulighet for å sette statsstøttereglene til side gjennom Avtale om overvåkningsorganet til EFTA og EFTA-domstolen (ODA) protokoll 3."

Svar:

Det er nødvendig fortsatt å bruke noe tid på å avklare hvilket handlingsrom vi har for ordninger for den kraftintensive industrien innenfor rammen av EØS-avtalen, og særlig ser vi da hen til utviklingen i EU sentralt og i de ulike EU-landene.

Konkurransesituasjonen for den kraftintensive industrien i Europa har fått mye oppmerksomhet den siste tiden, og det er tatt initiativ både sentralt i EU og i ulike EU-land. Blant annet ser en høynivågruppe etablert av Kommisjonen på spørsmål knyttet til konkurransesituasjonen for slik industri i Europa. Jeg følger tett det som skjer i EU på dette området. Det er viktig å sikre at eventuelle særnorske tiltak er godt samstemte med EUs strategier på feltet og gjeldende regelverk.

På et møte med ESA den 20. mars i år, informerte jeg om at Regjeringen ønsker å justere leieavtalene inngått i henhold til St.prp. nr. 52 (1998-99), slik at de skal være dekkende i forhold til industriens behov. Det er for tidlig å si noe om hvordan ESA vurderer saken.

I tillegg har jeg hatt uformelle samtaler med ESA om andre tiltak for kraftintensiv industri, men konkrete forslag til ordninger har så langt ikke vært diskutert.

Regjeringen erkjenner at arbeidet med å få på plass et nytt industrikraftregime er krevende, og at handlingsrommet for særnorske tiltak i betydelig grad innskrenkes av EØS-avtalen.

SPØRSMÅL NR. 781**Innlevert 19. mars 2007 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 27. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Det har fremkommet mot høylytte protester at RA-2 får lov til å bruke mellomagringsplass for omstridt slamlagring av kloakkslam i Rolf Olsensvei på Leirsund i Skedsmo kommune i en tid fremover. Dette vil få store miljøkonsekvenser for elven Stilla og Øyren.

Hva vil miljøvernministeren gjøre for å stoppe denne miljøkriminalitet som Skedsmo kommune, RA-2 og Nedre Romerike Vannverk står bak, og som unnlater å gjøre noe med det før det er for sent?»

BEGRUNNELSE:

I utgangspunktet hadde ikke RA-2 noen dispensasjon for å deponere slammet sitt på Stilla, Rolf Olsens vei ved Øyeren. Etter lang tid og etter at det ble kjent at de ikke hadde dispensasjon for dette, ble det søkt og gitt en midlertidig dispensasjon til mellomagringsplass av kloakkslam. I 2006 ble denne midlertidige dispensasjonen innvilget ytterligere, noe som etter min mening er helt meningsløst av hensyn til miljøet i området. Kloakkslammet ligger i store hauger med en ubehaglig sterk lukt som kan kjennes på mange kilometers avstand. Direktøren for RA-2 uttalte i lokalpressen høsten 2006 at det lå et asfaltdekke under slamhaugene og at avrenning til elva Stilla og Øyeren ble hindret av dette dekket, dette medfører ikke riktighet. Det har aldri vært noe dekke på denne tomten og mange av Skedsmos innbyggere har sett bekkene med forurenset vann etter regnvær renne ned i bekken som går rett i Øyeren. Det er også lagret kreosot-

holdige masser på denne tomten, noe som er sterkt skadelig for naturen, og for fisken og dyrene som lever der. Det har aldri blitt gitt dispensasjon for lagring av kreosotholdig masser. Jeg håper miljøvernministeren vil stoppe denne miljøkriminaliteten i Skedsmo kommune.

Svar:

Slam fra kloakkanlegg er i denne sammenhengen å regne som avfall. I lov av 13. mars 1981 nr. 3 om vern mot forurensning og avfall (forurensningsloven), § 29 heter det:

"Den som driver opplagsplass eller anlegg for behandling av avfall som kan medføre forurensning eller virke skjemmende, må ha tillatelse etter reglene i kap. 3. I tillatelsen kan det settes vilkår blant annet om transport, behandling, gjenvinning og oppbevaring av avfall og tiltak for å motvirke at anlegget virker skjemmende."

Det er fylkesmannen som er forurensningsmyndighet i slike saker og behandler spørsmål om tillatelse, i dette tilfellet fylkesmannen i Oslo og Akershus.

Fylkesmannen i Oslo og Akershus har opplyst at den aktuelle slamlagring trolig har pågått i noe tid uten tilfredsstillende lokalisering eller behandling. Etter at fylkesmannen fikk kjennskap til saken er den aktuelle lagringen av avløpslam stanset. Det skal nå være ryddet på tomten, og alt slamavfall og kreosotholdig masser skal være tatt hånd om på forsvarlig måte.

SPØRSMÅL NR. 782**Innlevert 19. mars 2007 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 28. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Riksvei 460 mellom Vigeland og Spangereid er i en elendig forfatning. Veien er eneste tilfartsåre til blant annet en av Sørlandets viktigste bedrifter, GE Healthcares Lindesnes fabrikk. Årlig bruker 1 400 tankbiler og 2 300 vogntog veien med kjemikalier og stykkgoods til fabrikk. Det faktum at så mange vogntog bruker en smal vei i meget dårlig stand utset-

ter både sjåførene og øvrige billister for stor fare, i tillegg kommer forsyningssikkerhet.

Vil statsråden ta sin andel av ansvaret slik at veien blir utbedret?»

Svar:

Jeg er kjent med at rv 460 mellom Vigeland og Lindesnes fyr har lav standard. Gjennom flere år har

Statens vegvesen samarbeidet med Lindesnes kommune og hjørnestensbedriften GE Healthcares om et program for mindre utbedringer av de dårligste strekningene.

Etter det jeg kjenner til har tiltakene hatt god virkning, og det legges opp til å videreføre utbedringsarbeidene i innværende planperiode. I handlingsprogrammet for øvrige riksveger i Vest-Agder for perioden 2006-2009 er det under posten mindre investeringstiltak, lagt til grunn 11 mill. kr i 2009 til denne strekningen.

I 2007 startes arbeidet med å vurdere alternativer for ny veg mellom Vigeland og Spangereid på rv 460. Når dette arbeidet er ferdigstilt, vil det være aktuelt å vurdere prosjektet i Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019. Det er Vest-Agder fylkeskommune som har avgjørende innflytelse på prioriteringene innenfor rammen til øvrige riksveger og som vil måtte ta stilling til om rv 460 skal prioriteres i forhold til andre utbyggingsbehov på øvrige riksveger i fylket.

SPØRSMÅL NR. 783

Innlevert 19. mars 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 26. mars 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Mange innbyggere er opptatt av villkatters velferd og jeg har fått opplyst om at i andre land har man kommet langt med å ha tiltak, f.eks. villkatthus, som kan bedre disse dyrenes livssituasjon. Visstnok skal det være et regelverk i EU som skal gi tilskudd til slike tiltak.

Hva gjør statsråden for å redusere villkattproblemet?»

Svar:

Eierløse eller forvillette katter er et problem enkelte steder, særlig i de større byene. Det er lett for de fleste mennesker å skaffe seg en katt. Dessverre er det alt for mange som tar eierskapet for lettvint og som kvitter seg med dyrene ved å forlate kattene eller overlate dem til seg selv. Det er hevet over tvil at det i all hovedsak er uansvarlige dyreeiere som er årsaken til dette problemet. I tillegg forverres situasjonen ved at reproduksjonen i en frittlevende katterpopulasjon er stor.

Eierløse eller forvillette katter kan representere et dyrevelferdsproblem, men det kan også fort bli et sjeanaseproblem og et hygienisk problem, og dermed også et humanhelseproblem. At kattene gjør fra seg i sandkasser i barnehager og andre steder kan repre-

sentere en konkret helsefare. Det er også et miljøproblem.

Det vises fra representantens side til at EU har regelverk som gir tilskudd til tiltak for eierløse katter. Jeg er ikke kjent med dette. Det er ingen fellesskapsregler innen EU som omhandler kjæledyr eller regulerer hold av slike dyr. Dette er grunnen til at EU ikke har ratifisert Europakonvensjonen om beskyttelse av kjæledyr.

Problemene med eierløse eller forvillette katter er som tidligere nevnt et sammensatt problem, et problem som må tas hånd om der hvor problemene finnes, det vil si i de enkelte kommuner. Dette blir også gjort i mange kommuner gjennom et samarbeid mellom kommunale myndigheter, dyrevernorganisasjoner, politi og Mattilsynet lokalt. Privatpraktiserende veterinærer har også deltatt ved å tilby kastrering og sterilisering av kattene til reduserte priser.

Ut fra dette kan mye tale for at representanten Asmyhr bør rette sin henvendelse til myndighetene i de kommuner hvor problemene er størst.

I den videre debatt om dette temaet vil jeg avslutningsvis råde representanten til å ikke bruke begrepet "villkatter", men holde seg til "eierløse" eller "forvillette" katter. Når det gjelder ville kattedyr, er vårt eneste ville kattedyr gaupa der utfordringene ligger på et helt annet plan.

SPØRSMÅL NR. 784**Innlevert 20. mars 2007 av stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland****Besvart 28. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Avisene i Rogaland skriver om elendig postdistribusjon og forsinket postgang. Det hevdes også at reklame av kommersielle grunner prioriteres foran folks post. Jeg har mottatt lignende bekymringsmeldinger fra andre deler av landet. Posten er viktig del av Norges infrastruktur.

Hva vil samferdselsministeren gjøre for å heve kvalitet og service på distribusjon av post i Norge?»

BEGRUNNELSE:

I Rogaland rapporterer media at det er store problemer med forsinkelser i postgangen. Det hevdes også at Posten prioriterer reklame foran folks post. Stavanger Aftenblad var i kontakt med flere som hadde opplevd å ikke få post på dagevis. Lite tyder på at dette er unikt, men at folk over hele landet opplever svekket kvalitet i postgang. Også bedrifter som er avhengig av rask postgang rammes. Laboratoriebedriften MoLab er et eksempel på virksomheter som er rammet på grunn av økning i forsinkelser og treg postgang.

Posten Norge AS rapporterer også selv at leveringskvalitet for A-post er redusert i 2006, og den var særlig lav i fjerde kvartal. I 2006 var 82,4 pst. av A-posten fremme over natt, mot 86,7 pst. i 2005. I 4. kvartal er resultatet 74,4 pst. mot 82,4 pst. i fjor.

Samtidig er Posten et svært solid foretak med et beregnet resultat før skatt på 1,2 mrd. kr. Posten er en del av Norges infrastruktur. Innbyggerne forventer høyere kvalitet og service enn hva Posten Norge har stått for den siste tida.

Svar:

Samferdselsdepartementet er kjent med at Posten i seinare tid har hatt store problem med postframføringa, med sviktande kvalitet og med kapasiteten i postomdelinga. Kvalitetsproblema heng serleg saman med innkøyring for ny leverandør av flytransport, maskinproblem i Oslo på grunn av utsett bygging av ny brevpostterminal, og bemanningsproblem i storbyområda i ein sers stram arbeidsmarknad.

For å løyse problema med postleveringa, har Posten sett i verk ei rekkje betringstiltak. Dette er mellom anna prosessforbetring, ekstra transportkapasi-

tet, raskare utskiftingstakt for sorteringsmaskinar, ekstra bemanning, rekrutterings- og opplæringstiltak, som etablering av eit eiga rekrutterings- og opplæringssenter, og etablering av eit sentralt operasjonssenter for tett oppfølging av heile produksjonskjeden. Det dreier seg om både kortsiktige og langsiktige tiltak. Posten brukar store ressursar på å auke leveringskvaliteten, og ser ei gradvis forbetring etter kvart som tiltaka gir effekt. Likevel tek det tid å få stabilitet og full verknad av alle tiltaka.

Posten har fortalt at bemanningsproblema har råka postomdelinga i Stavanger særleg sterkt. I fleire bydelar har mangel på postbod gjort at det mange dagar ikkje har vore mogeleg å omdele post i alle rute-trasear. I tillegg til generelle bemanningstiltak, vert det arbeidd i Stavanger og andre stader med å rekruttere fleire postbod, og leggje betre til rette for at postbodpersonalet blir i stillingane.

Prioriteringa av post skjer ifølgje Posten i rekkefølgja A-post, B-post og reklame. Det er ikkje gitt føringar i Posten om å prioritere reklame framom annan brevpost. Når det har kome påstandar i media om at Posten prioriterer reklame framom A-post og B-post, kjem det ifølgje Posten frå ei mistyding av informasjon som vart gitt på eit personalmøte ved ei distribusjonseining i Stavanger. Der vart det sagt at på dagar med færre folk på jobb, men med ekstra store postmengder, kan det vere naudsynt å gjennomføre postomdelinga før all post er sortert ferdig. På det viset unngår ein at all posten vert forseinka. Uadressert reklame treng ikkje å handsamast på førehand av boda, og kan derfor takast med på omdelmgsturen same dagen.

Representanten Langeland har i grunngevinga vist til laboratoriebedrifta Molab som eit døme på ei verksemd som vert råka av forseinka postframføring. I den kontakten Samferdselsdepartementet har hatt med Molab, kom det fram at det galdt Postens produkt "Bedriftspakke Dør-Dør". Dette er ei teneste som ikkje vert dekkja av krava i konsesjonen, og heller ikkje er regulert i postlovgivinga når det gjeld framsendingstid. Eg er sjølvstilt oppteken av at også andre tenester enn dei leveringspliktige skal halde høg og lova kvalitet, og ventar at Posten snarast gjer det.

SPØRSMÅL NR. 785**Innlevert 21. mars 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 30. mars 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Ifølge offshore.no er det så langt i år kun påbegynt fem letebrønner på norsk sokkel. Oljedirektoratet sa på nyåret at det sannsynligvis vil bli boret 30 letebrønner i 2007. Dersom ikke tempoet i leteaktiviteten øker, vil det kunne ende opp med en redusert leteaktivitet på ca. 10 færre brønner enn planlagt. Samme letereduksjon oppstod i 2006.

Hvilken forklaring har statsråden på at vi på nytt opplever redusert leteaktivitet, og hva akter statsråden å foreta seg for å øke leteaktiviteten på norsk sokkel?»

Svar:

Per 22. mars 2007 er det påbegynt 5 nye letebrønner på norsk sokkel. Per samme dato er det også tatt fire nye boreprogram med borestart i løpet av mars. Ni påbegynte letebrønner første kvartal 2007 er derfor en god start og i tråd med selskapenes boreplaner. Oljedirektoratet forventer at boreaktiviteten vil holde seg på omtrent samme nivå framover, med aktivitet i 4-6 brønner samtidig. Dette vil i så fall være i tråd med Oljedirektoratet sitt anslag om rundt 30 påbegynte letebrønner i 2007. For 2006 forventet Oljedirektoratet rundt 20-25 påbegynte letebrønner. 26 letebrønner ble påbegynt.

Det er viktig at myndighetene sikrer høy og jevn tilgang til letearealer, og samtidig har fokus på kostnadseffektiv leting. Aktivitetsnivået på norsk sokkel er i dag vesentlig høyere enn for få år siden. Det er tildelt 48 nye utvinningstillatelser i modne områder gjennom Tildeling i Forhåndsdefinerte Områder (TFO) 2006, og det arbeides for å avklare utestående problemstillinger knyttet til ytterligere 10 utvin-

ningstillatelser i denne runden. I TFO 2007 har Regjeringen utvidet det forhåndsdefinerte området i Barentshavet, og lagt til rette for ytterligere funn og utvinning av tilleggsressurser i dette havområdet. Departementet planlegger tildeling av nye utvinningstillatelser i TFO 2007 i årsskiftet 2007/2008. Regjeringen besluttet å utsette 20. konsesjonsrunde med ett år for å sikre fortsatt kostnadseffektiv utforskning av de umodne områdene på norsk sokkel. Rettighetshavere og prekvalifiserte selskaper på norsk kontinentalsokkel vil inviteres til å nominere nye blokker kommende høst, og utlysning av 20. konsesjonsrunde vil skje i 2008.

Det som særlig begrenser leteaktiviteten for tiden er mangel på borerigger. Anskaffelse av borekapasitet er først og fremst et selskapsansvar. Flere selskaper har allerede gjort en hel del for å ta tak i denne problemstillingen, blant annet ved å inngå langsiktige riggkontrakter uten at disse har vært sikret oppdrag på tidspunktet for kontraktsinngåelse. Riggarbeid hvor flere selskaper går sammen for å dele den økonomiske risiko ved en lang riggkontrakt, har vært et annet vellykket virkemiddel. Det er likevel fortsatt en utfordring å sikre nok borekapasitet til å møte etterspørselen i de nærmeste år. Dette er en utfordring norsk sokkel deler med flere andre petroleumsprovinser. Til tross for dette ligger det i 2007, ifølge Oljedirektoratet, an til å bli påbegynt om lag 30 letebrønner.

Det er gledelig at vi ser økt leteaktivitet på norsk sokkel. Regjeringen vil fortsette å gi selskapene på sokkelen tilgang til prospektive leteareal, sikre forutsigbare og konkurransedyktige rammevilkår, for at norsk sokkel skal være attraktiv også i fremtiden.

SPØRSMÅL NR. 786**Innlevert 21. mars 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 28. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hovedmålet med Norsk pasientskadeerstatning (NPE) er å sikre pasientene erstatningsrettslige vern.

Vil statsråden bidra til at erfaringsmaterieell fra

pasientskadesakene blir anvendt til kvalitetsutvikling, skadeforebygging og pasientsikkerhetsarbeid for å redusere omfanget av feilbehandling og skader?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at pasienter som har vært utsatt for skade ved behandling av sykdom sikres rettmessig erstatning. Det må også ha høy prioritet å unngå at skader oppstår, og det ligger et stort potensial for læring i de rundt 25 000 ferdigbehandlede sakene i arkivet til Norsk pasientskadeerstatning. Helsevesenet har så langt vist liten interesse for dette materialet. På samme måte som læring av avvikshendelser bør også pasientskadesakene aktivt føre til at svikt og feilbehandlinger unngås. Det er viktig med tiltak som reduserer omfanget av pasientskader spesielt med tanke på de lidelser pasienter og pårørende påføres da økonomisk erstatning aldri vil kunne rette opp helseskader.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet vil bidra aktivt til at erfaringsmaterieell fra pasientskadesakene blir anvendt til kvalitetsutvikling, skadeforebygging og pasientsikkerhetsarbeid for å redusere omfanget av feilbehandling og skader.

Hovedoppgaven til Norsk pasientskadeerstatning er å treffe vedtak om erstatning skal ytes og om erstatningens størrelse. I tillegg skal etaten sørge for at det blir utarbeidet og formidlet informasjon om erstatningsordningen og pasientskadeloven til helsepersonell og pasienter, samt legge til rette for at opplysninger om statistikk og oversikter over skader, skadeomfang og risiko gjøres tilgjengelig i det skadeforebyggende arbeidet. NPE sin statistikk vil være en nyttig kilde til identifisering av problemområder i helsevesenet. Etaten arbeider av den grunn aktivt med å øke interessen for sine statistikker.

Det er et felles mål å redusere omfanget av feilbehandling og skader i helsetjenesten. Dette krever imidlertid et bredt spekter av kvalitetsfremmende tiltak i regi av myndighetene og fra helsetjenesten selv. Som et ledd i dette arbeidet har regjeringen i 2007 opprettet Nasjonal enhet for pasientsikkerhet ved Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten. Enheten

skal bl.a. samle kunnskap om hvilke feil og uønskede hendelser som skjer i helsetjenesten, initiere forsknings- og utviklingsarbeid til fremme av bedre pasientsikkerhet og drive informasjonsarbeid, undervisning og nettverksarbeid til støtte for meldearbeid og kvalitetsutvikling i helsetjenesten.

Norsk pasientskadeerstatning og Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten vil nå inngå et formalisert samarbeid om tilgang til data om rapporterte hendelser. Formålet er å bidra til å avdekke risiko for uønskede hendelser og årsakene til disse i helsetjenesten. Arbeidet skal utelukkende ha forbedring og læring som formål.

Norsk pasientskadeerstatning får jevnlig henvendelser fra leger og administrativt ansatte som ønsker tall for sitt helseforetak. I den sammenheng kan det nevnes at etaten årlig gir ut en rapport om sakene fordelt på helseregion og aktuelle helseforetak. Rapporten er et hjelpemiddel til helseforetakenes interne kvalitetsarbeid med skadesaker.

Det kan også trekkes frem at:

- Norsk pasientskadeerstatning planlegger i samarbeid med Nasjonalt kunnskapssenter, Statens helsetilsyn og Helse Øst en nasjonal pasientsikkerhetskonferanse høsten 2008.
- Norsk pasientskadeerstatning samarbeider med Norsk gynekologisk forening for å oppnå økt læring.
- Det er publisert en rekke studier med bakgrunn i statistikk og gjennomgang av Norsk pasientskadeerstatning sitt materiale.

Ovennevnte forhold viser et ganske bredt engasjement fra Norsk pasientskadeerstatnings side når det gjelder utnyttelse av etatens statistikk og erfaringsmateriale med tanke på læring og økt pasientsikkerhet. Vi ser nå tegn til at helsevesenet er mer opptatt av å bruke denne kilden. Etaten jobber som om-talt med å gjøre materialet bedre og lettere tilgjengelig.

SPØRSMÅL NR. 787**Innlevert 21. mars 2007 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen****Besvart 28. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Pasienter, pasientorganisasjoner og Sosial- og helsedirektoratet (SHdir) viser til at egenkontroll av INR (International Normalized Ratio)-nivå i forbindelse med antikoagulasjonsbehandling med warfarin, vil gi pasienter bedre behandling og bedre livskvalitet. Samtidig vil økt grad av egenkontroll gi en samfunnsmessig økonomisk gevinst.

Hvordan vurderer statsråden muligheten for at pasienter som ønsker egenkontroll og har gjennomgått nødvendig opplæring, kan få tilrettelagt for dette?»

BEGRUNNELSE:

Antikogulasjonsbehandling med warfarin, ofte kalt blodfortynning, er livsviktig for mange mennesker og ved flere diagnoser. SHdir har anslått at det er 50-55 000 pasienter som jevnlig får justert sin warfarin-dosering. Om lag 32 000 pasienter mottar langtidsbehandling og 20 pst. av disse kan være aktuelle for egenkontroll, dvs. ca. 6-7 000 pasienter. Et måleapparat for INR koster 6-7 000 kr og teststrimler 40-50 kr pr. test, med andre ord en årlig utgift på ca. 1 200-2 000 kr.

Doseringen av warfarin styres etter nivået av INR i blod, som er et anslag over hvor raskt blodet koagulerer. Kontrollen skjer hos lege. For å måle INR-nivået trengs kapillært fullblod, som en får ved stikk i fingeren. Bloddråpen tas på en teststrimmel, som føres inn i et måleapparat hvor INR-verdien leses av.

Mange mennesker har henvendt seg både til helsemyndighetene og til pasientorganisasjoner med spørsmål om å få dekket utgifter til egenkontroll av INR-nivå.

I Danmark, Tyskland, Østerrike og Storbritannia er det ordninger for pasienter som ønsker egenmåling av INR. Prinsippet er det samme som for diabetespasienter, som i årevis har administrert insulinbehandling etter selv å ha målt blodsukkeret.

I Norge er det lite erfaring med egenkontroll av INR. Mens pasienter med diabetes får både utstyr og forbruksmateriell på blå resept, henvises pasienter som ønsker støtte til å drive egenkontroll av INR til de regionale helseforetakene. Hjertemedisinsk poliklinikk ved Ullevål universitetssykehus HF har i noe utstrekning lært opp pasienter til selvtesting, men har måttet trappe ned virksomheten, da det ikke gis refusjon av utgiftene.

Kliniske studier med egenmåling av INR-nivå og administrering av warfarin viser lavere dødelighet, færre blødninger, færre blodpropper. Årsaken er at pasienter som selv kontrollerer INR-nivået, klarer å opprettholde et bedre terapeutisk nivå i medisineringen. (Kilde: SHdir brev 20. mars 2006: Fiane, A Egenkontroll av blodfortynning, Tidsskrift for Den norske lægeforening nr. 5 for 2004). For mange mennesker, spesielt unge og yngre, ville det å kunne gjøre denne målingen selv bety bedre medisinsk behandling og bedre livskvalitet. Dette gjelder både i hverdagen hjemme, på ferier og andre typer reiser. Det vil også bety at pasienter og pårørende slipper å reise, ofte lange avstander, for å få utført målingene. For at dette tilbudet ikke skal være avhengig av den enkelte pasients økonomi, må det etableres en ordning som dekker kjøp av måleapparat og nødvendig forbruksmateriell, så vel som gjennomføring av nødvendig opplæring.

Svar:

Egenkontroll av antikoagulasjonsbehandling er i de senere år blitt vanlig i flere land. Ikke alle pasienter som er avhengig av antikoagulasjonsbehandling er aktuelle for egenkontroll. Det er pasientens lege, ev. aktuell sykehusavdeling, som må vurdere om en pasient vil ha nytte av egenkontroll, dersom en pasient ønsker det.

Måleapparat for egenkontroll av antikoagulasjonsbehandling med nødvendig utstyr er å anse som et behandlingshjelpemiddel. De regionale helseforetakene er tillagt ansvar for behandlingshjelpemidler, og dermed måleapparat for egenkontroll av antikoagulasjonsbehandling.

Måleapparat for måling av INR i blod kan ikke sammenlignes med injeksjonspenn til injeksjon av insulin eller teststrimler til måling av glukose og ketoner i blod eller urin, som er forbruksmateriell og dekkes over blåreseptordningen. Måleapparat for måling av INR kan sammenlignes med insulinpumpe med tilhørende materiell, som er et behandlingshjelpemiddel og de regionale helseforetakenes ansvar.

Det er, som det går fram ovenfor, det regionale helseforetaket som i det enkelte tilfelle må ta stilling til om en pasient, som ønsker egenkontroll, og som vil kunne ha nytte av det, skal få dekket utgifter til måleapparat, teststrimler og gitt nødvendig opplæring.

SPØRSMÅL NR. 788**Innlevert 21. mars 2007 av stortingsrepresentant Dag Ole Teigen****Besvart 29. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Ambulansehelikoptre er sentrale når det haster for en pasient å komme til behandling på sykehus. Ved flere sykehus, blant annet ved Haukeland Universitetssykehus, er det likevel lang avstand fra helikopterlandingsplassen til sykehuset.

Vurderer statsråden det som sentralt at helikopterlandingsplassene ligger i sykehusenes umiddelbare nærhet, og hvilket arbeid gjøres eventuelt for å få dette til?»

BEGRUNNELSE:

Tiden det tar å frakte en akutt pasient til sykehuset er ofte en avgjørende faktor for pasientens mulighet til å overleve. Avstanden fra plasser der ambulanshelikoptre lander og til de respektive sykehus er derfor av stor betydning.

Bergen helikopterplass, Grønneviksøren, er helikopterlandingsplass for Haukeland Universitetssykehus. Plassen ligger trangt til, flere kilometer fra sykehuset. Derfor er det nødvendig med omlasting fra helikopter til ambulanse for å frakte pasientene fra landingsplassen til sykehuset.

Strekningen ambulansene må kjøre fra helikopterlandingsplassen til sykehuset er sterkt trafikkert, med lang kødannelse i russtrafikken. Kjøreturene kan derfor ta opp i mot 15 minutter, gjerne lengre tid enn selve helikopterturen. For mange pasienter kan disse minuttene være avgjørende.

I tillegg til å være et av landets største sykehus er Haukeland Universitetssykehus også sentral i en beredskapssituasjon for oljeindustrien.

Flere olje- og gassfelt ligger nær Bergen, og dette sykehuset vil da være en naturlig mottakssentral. Sykehuset ivaretar også særskilte nasjonale funksjoner gjennom sin brannskadeavdeling.

I tillegg til nærhet mellom landingsplass og sykehus, er selvsagt også behovet for å kunne komme til med helikopter under ulike værforhold av avgjørende betydning. Der geografi og værforhold representerer en utfordring er det derfor også sentralt med alternative landingsplasser.

Svar:

Ambulansehelikoptre benyttes i forbindelse med akutte skader og sykdom. At landingsplassen ligger så nær sykehuset som mulig er derfor viktig for å kunne redde liv og begrense skade. Ikke desto mindre må nærheten til sykehus veies opp mot andre forhold

i hvert enkelt tilfelle - så også når det gjelder plasseringen av landingsplassen i forhold til Haukeland.

Haukeland Universitetssykehus har i dag sin landingsplass for helikopter på Grønneviksøren, hvor også luftambulansbasen ligger. Kjøretiden til akuttmottaket er beregnet til 5 minutter. I tillegg til ambulanshelikopter, er basen oppsatt med legebil som rykker ut til sentrumsnære ulykker hvor dette går raskere enn med helikopter, eller hvor det vil være upraktisk å nytte helikopteret. Legebilen og legens mulighet for å rykke ut med denne er en svært viktig tilleggfunksjon og viktig i forhold til baseproblematikken.

Helse Bergen planlegger imidlertid en helikopterlandingsplass ved Haukeland Universitetssykehus. Hovedmålet med helikopterlandingsplass på sykehuset er å sikre de mest kritiske skadde og syke pasientene rask og effektiv tilgang til akuttmottaket, uten tidkrevende og uheldig omlastning slik det er i dag.

Haukeland Universitetssykehus ligger tett innpå fjellfoten til den vel 600 meter høye Ulriken, og utnyttelsesgraden av tomten er meget konsentrert. Mange store bygninger, i 5-6 etasjers høyde, ligger tett i nærmest vinkelrette mønstre innenfor et større geografisk område. Det finnes derfor ingen muligheter for landingsplass på bakkeplan. Helikopterlandingsplassen er således planlagt etablert som en plattform på sykehusbygningen, i form av et fullautomatisk helidekk av aluminium m/stålfagverk som bærekonstruksjon. Landingsplassen er planlagt på det sørvestre hjørnet, med tilknytning til taket over 2. etasje på Sentralblokken, Haukeland Universitetssykehus. Fra denne plattformen skal bære kunne transporteres via heis ned til 1. etasje og gjennom korridor mot akuttmottak og skadestue.

Helse Vest RHF har forsikret meg om at den planlagte helikopterlandingsplassen er valgt i et område hvor den antas å bli til minst mulig sjenanse for naboer, publikum og egne ansatte. Helikopterlandingsplassen er lagt inn i investeringsplanen for 2008-2009. Beregnet byggetid er 6-8 måneder. Helse Bergen har fått konsesjon fra Luftfartstilsynet til å etablere helikopterlandingsplass ved Haukeland Universitetssykehus.

På grunn av kompliserte flyoperative forhold vil det ikke være aktuelt å bruke helikopterlandingsplassen ved Haukeland under svært vanskelige værforhold. Man vil under slike forhold foretrekke å ta pasienten til sentrumsbasen for omlasting og transport i

ambulansebil til sykehuset. Dimensjoneringen av helikopterplattformen gjør at man i utgangspunktet heller ikke kan ta i mot redningshelikoptre eller nordsjø-

helikoptre. En vil derfor være avhengig av også i framtida i noen utstrekning å benytte seg av Grønneviksøren som helikopterlandingsplass.

SPØRSMÅL NR. 789

Innlevert 21. mars 2007 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 28. mars 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvilke tiltak vil statsråden iverksette slik at vi får fortgang i utvisning av kriminelle utlendinger, og vil statsråden vurdere å innføre lik ordning som i Sverige?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 20. mars 2007 kan vi lese at dårlig samarbeid opptar soningsplasser. Det er med undring jeg leser dette, når en vet at statsrådets satsingsområde er å redusere soningskøene. Ordningen med såkalt 7/12-dels soningstid fungerer ikke for utlendinger som skal utvises. Dette på grunn av dårlig samarbeid mellom UDI og Politi. UDI får vedtaket om utvisning for sent, og mangler dokumentasjon fra politidistriktene. Ved Oslo fengsel har en satt i gang et vellykket prosjekt som gjør at ingen utlendinger som det er mulig å få ut av landet soner mer enn 7/12-dels tid. Vi vet også at i vårt naboland Sverige, har de en ordning som gjør at en får utvisningsvedtaket på samme tid som en får dommen.

Svar:

Justis- og politidepartementet anser at utvisningssaker til straffedømte utlendinger skal gis særskilt prioritet. Dette er spesielt nevnt i årets tildelingsbrev til Politidirektoratet (POD) og også i disponeringsskriv til politidistriktene.

Etter at en utenlandsk statsborger er domfelt, skal politiet snarest mulig vurdere om det foreligger et utvisningsgrunnlag. Politiet skal videre vurdere om utlendingen har en tillatelse som tilsier at vedkommende ikke kan utvises. Strafferammen i den bestemmelse som er overtrådt må ses i sammenheng med den type tillatelse utlendingen har. Det er en forutsetning at dommen er rettskraftig. Hvis vilkårene er til stede, oversendes spørsmålet om utvisning til Utlendingsdirektoratet (UDI) til vurdering og avgjørelse. UDI foretar også en forholdsmessighetsvurdering mellom

personens familiære og sosiale tilknytning til Norge og hvor alvorlig lovbruddet er.

Det gjelder egne hurtigprosedyrer for personer som er dømt for grov vold og vold i nære relasjoner.

I februar i år ble det tatt initiativ til et nærmere samarbeid mellom UDI og de politidistriktene som har størst antall utvisningssaker utenom Oslo politidistrikt og Politiets utlendingsenhet. Det er også gjennomført et samarbeidsprosjekt mellom Oslo politidistrikt og UDI mht utvisning av straffedømte. De øvrige politidistriktene er oppfordret til å iverksette liknende ordninger.

Alle politiets rutiner i utvisningssaker er gjennomgått, og Justis- og politidepartementet og UDI har utarbeidet rundskriv som skal bidra til å effektivisere politiets behandling av disse sakene. Politiets utlendingsenhet vil få en sentral rolle ved oppfølgingen av utvisningsvedtakene og vil også bistå ved fastsetting av identitet. POD vil følge nøye opp implementeringen av disse rundskrivene i politidistriktene.

Justis- og politidepartementet tok høsten 2006 initiativ til et tettere samarbeid mellom berørte instanser for å få til en hurtigere behandling av utvisningssaker for innsatte i norske fengsler. Det ble nedsatt en arbeidsgruppe bestående av representanter fra Justis- og politidepartementet, Arbeids- og inkluderingsdepartementet, POD, Politiets Utlendingsenhet, Ullersmo fengsel, Utlendingsnemnda og UDI. Arbeidsgruppens målsetting og mandat har vært å legge til rette for en mer effektiv behandling av utvisningssaker til straffedømte utlendinger i alle ledd, spesielt rettet mot innsatte som kan overføres til fortsatt straffegjennomføring i hjemlandet uten samtykke. En egen hurtigprosedyre i utvisningssaker vedrørende innsatte i den aktuelle gruppen er et av de tiltakene som nå vil bli iverksatt.

Når en utenlandsk statsborger gjennomfører en norsk straffedom i Norge på ett år eller mer, og det er fattet endelig utvisningsvedtak, åpner regelverket for at innsatte kan prøveløslates etter at sju tolvtedeler

av straffen er gjennomført. Slik prøveløslatelse forutsetter at innsatte som en følge av sin utlendingsstatus har hatt en særlig tung gjennomføringssituasjon sammenlignet med norske innsatte. Årsaker til dette kan bl.a. være språkproblemer og manglende permisjoner og besøk.

Det er flere grunner til at enkelte innsatte med utenlandsk statsborgerskap ikke blir løslatt ved syv tolvtedels tid. I noen tilfelle kan utvisning først bli avklart av utlendingsmyndighetene på et sent stadium i straffegjennomføringen. Det kan også oppstå problemer med å effektivere utvisningsvedtak til enkelte land, så som Irak og Somalia. Videre kan det være behov for nærmere avklaring av innsattes identitet og fremskaffelse av reisedokumenter.

Jeg mener en rask avklaring av utvisningsspørsmålet er av stor betydning både for den enkelte domfelte og for kriminalomsorgens ressursutnyttelse. Det

er viktig å legge til rette for en effektivisering av utvisningsvedtak ved løslatelse på syv tolvtedels tid. Politiet, som har ansvar for fastsettelsen av en persons identitet og fremskaffelse av reisedokumenter, må komme tidligst mulig inn i prosessen mht avklaring av identitet. Videre er det viktig å sikre gode rutiner for informasjonsutveksling og samarbeid mellom kriminalomsorg, politi og utlendingsmyndigheter. Dette presiseres også i et nytt rundskriv fra Justis- og politidepartementet om innsatte med utenlandsk statsborgerskap.

Når det gjelder ordningen i Sverige, hvor utvisningsspørsmålet behandles av domstolen i tilknytning til straffesaken, viser jeg til Arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssens arbeid med utkast til ny utlendingslov. Det legges der opp til å opprettholde dagens ordning med en administrativ behandling av utvisningsspørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 790

Innlevert 21. mars 2007 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 28. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Jeg viser til tidligere skriftlig spørsmål om behandlingsskriteriet i Lov om psykisk helsevern, med svar fra statsråden datert 21. desember 2006. Statsråden bekrefter et videre arbeid rundt behandlingsskriteriet, slik helse- og omsorgskomiteen har bedt om, og sier at departementet er i dialog med SHdir om hvordan dette kan følges opp på best mulig måte.

Hvilket arbeid er satt i gang for å følge opp innstillingen fra komiteen?»

BEGRUNNELSE:

I sitt svar datert 21. desember 2006 henviser statsråden også til brev fra Mental Helse Norge og Norsk Psykologforening med innspill til departementet om oppfølgingen av merknaden fra komiteen. Brevet fra Mental Helse Norge og Norsk Psykologforening er datert 21. juni 2006, og departementet har ennå ikke gitt tilbakemelding på deres konstruktive innspill. Jeg antar at statsråden vil ta hensyn til og bruke deres forslag i det videre arbeidet, og at statsråden også vil trekke brukerorganisasjoner og representanter for fagprofesjoner med i det forestående eller igangsatte arbeidet.

Svar:

Innspill fra fagorganisasjoner og brukerforeninger i dette spørsmålet vurderer jeg som nyttig. Jeg har merket meg at brukerorganisasjonen Mental Helse Norge, som representerer mange brukere, sterkt anbefaler at behandlingsskriteriet utgår som grunnlag for tvangsinnleggelse. Videre har jeg merket meg at Norsk Psykologforening, i prinsippet støtter denne anbefalingen, og anbefaler utredning og utprøving av muligheten for å ta behandlingsskriteriet ut av lovverket. Jeg tar deres innspill med meg videre i arbeidet i forbindelse med oppfølgingen av Innst. O. nr. 66 (2005-2006).

Departementet er i en prosess med hensyn til å vurdere omfanget av de faglige og juridiske sider av merknaden. Jeg har merket meg at det er interesse forbundet med oppfølging av denne merknaden fra komiteen, og Stortinget vil på egnet måte bli forelagt saken i løpet av 2007.

Jeg kan for øvrig orientere om at brev datert 21. juni 2006 fra Mental Helse Norge og Norsk Psykologforening er besvart av departementet med brev av 23. mars 2007.

SPØRSMÅL NR. 791**Innlevert 21. mars 2007 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 12. april 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Då Stortinget vedtok utbygging av digitalt bakkenett for fjernsyn var føresetnaden at dekninga skulle bli betre og meir omfattande enn i dag. Nye dekningskart viser at fleire område som i dag har god dekning ikkje vil få dekning i det nye digitale systemet.

Kva vil statsråden gjere for å sikre at Stortinget sine krav og intensjonar blir følgde opp?»

GRUNNGJEVING:

Nye dekningskart viser at fleire område, mellom anna i Volda kommune på Sunnmøre, blir utan dekning frå det digitale bakkenettet. Store deler av desse områda har bra dekning i dag. I samband med Stortinget si handsaming av saka (Innst. S. nr. 128 (2003-2004) sa ein samla komité mellom anna:

"Alle husstander i Norge må ha tilgang til et fullverdig digitalt alternativ som inkluderer alle NRKs kanaler, TV2, helst også de øvrige norske kanalene og gjerne abonnementsstilbud på de mest sentrale nordiske og utenlandske TV-kanalene i tillegg. Komiteen har merket seg at dette samsvarer med intensjonene i NTVs konsesjonsøknad."

Ut frå dei nye dekningskarta ser det ikkje ut som desse krava så langt er oppfølgde.

Svar:

Etter mitt syn er det så langt ikkje noko som tyder på at Stortingets føresetnader om dekning av det digitale bakkenettet ikkje er følgde opp. Representanten Løvik har referert berre ein av komitémerknadene om dekning i Innst. S. nr. 128 (2003-2004). Dette gir

ikkje eit heilskapleg eller riktig bilde av Stortingets føresetnader i saka.

Den sentrale føresetnaden i innstillinga var at konsesjonæren skal sikre at alle i Noreg får eit tilbod om digitalfjernsyn og at minst 95 pst. av befolkninga skal kunne ta inn signaler frå det digitale bakkenettet. Fleirtalet la til grunn at inntil fem pst av befolkninga vil bli sikra digitalfjernsyn gjennom ein annan distribusjonsplattform. Innehavaren av konsesjonen tek sikte på å oppfylle kravet gjennom å tilby dei som ikkje blir dekte av det digitale bakkenettet eller satellittskuggesendarar gratis tilgang til NRKs sendingar via satellitt. Dersom dei ønskjer eit breiare tilbod, vil desse husstandane måtte teikne ordinært abonnement med ein av satellittoperatørane.

Det digitale bakkenettet vil nytte dei same hovudsendarane som TV2 i dag nytter og i tillegg supplere med nye sendarar. Dette inneber at det digitale bakkenettet vil ha større dekning enn TV2 har i dag. I områda der TV2 ikkje har dekning i dag tek husstandane anten inn berre NRK1 eller dei har skaffa seg tilgang til TV2 og fleirkanalfjernsyn via satellitt. Talet på husstandar som alt har skaffa seg satellittfjernsyn er svært høg i desse områda. Ei avvikling av analoge signal vil i desse områda primært få konsekvensar for dei som i dag berre har NRK1. Desse husstandane må kjøpe seg mottakar og antenne og kan velje mellom gratis tilgang til (i første omgang) tre NRK-kanalar eller å betale for eit breiare tilbod av kanalar. Dette inneber at alle norske husstandar og får tilgang til NRK2.

Eg vil for ordens skuld presisere at dekningskarta som er tilgjengelge i dag enno ikkje viser dekninga i satellittskuggane.

SPØRSMÅL NR. 792**Innlevert 21. mars 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 10. april 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Kontrakter der en binder utøverne til klubbene er blitt dominerende innslag i en del idretter, og da spesielt fotball. Kontraktene er grunnlaget for omsetning av utøvere klubbene imellom. Hele systemet er i en særstilling i det norske arbeidsmarkedet.

Vil kulturministeren ta initiativ overfor NFF for å få kunnskap om dette markedet og for å vise at utviklingen av dette markedet og da spesielt mht. unge utøvers situasjon, følges nøye av kulturministeren?»

BEGRUNNELSE:

Kontrakter og bindinger til klubb har foreløpig mest interesse innen fotballen. Det er i denne idretten kontraktene kan ha stor verdi. Selv mellom norske klubber er ikke millionbeløp noe som skaper overskrifter lenger. Det er fotball som har de største ressursene, men vi kan komme til å se samme utvikling innen andre idretter. Innen fotball er det et internasjonalt marked for spillere. Årsaken til at norske klubber vil sikre seg rettigheter er derfor åpenbare. NFF krever i tillegg at utøveren er under kontrakt med sin klubb for spill i Adecco-ligaen (1. divisjon) og Tippeligaen. Det utelukkes ikke at systemet også brer seg nedover i divisjonene, selv om NFF har utviklet et eget system som skal sørge for at inntekter fra et salg skal fordeles mellom klubber som utøveren har vært i. Avhengig av kontraktens lengde gir utøveren fra seg helt fundamentale frihetsgrader og det er noen prinsipielle sider ved dette.

Det gjelder i særdeleshet når det tegnes kontrakter med unge utøvere. Dette er ambisiøs ungdom som drømmer om å bli gode. De har et stort behov for å tilhøre et miljø. De kommer fra lavere divisjoner eller juniorlag og de har et brennende ønske om å få spille i de øverste divisjonene. De blir møtt med et krav om kontrakt og har liten oversikt over konsekvensene ved å tegne en langsiktig kontrakt. "Alle" er også enige om at det her er felles interesser i å skape gode utviklingsmuligheter for utøveren.

Om ytelsene som utøveren mottar står i stil med bindingene som kontrakten innebærer, blir derfor ofte underordnet eller ikke fokusert. Det tegnes 3-4 års kontrakter med spillere som mottar lønn ned i 2 500-3 000 kr/måned. Mange klubber kan ikke betale full lønn og det er viktig at idrett fortsatt skal være en fritidsaktivitet for de fleste. Det bør imidlertid være et kritisk blikk på i hvilken grad det skal være mulig å tegne langsiktige kontrakter når ytelsene er langt under det som trengs for normalt livsopphold. I en del

tilfeller gir også utøveren avkall på normal utdanningsframdrift.

Det er når en ung utøver utvikler seg til å bli interessant for videresalg at dette systemet raskt kan utvikle lite sympatiske trekk. Det utvikler seg forventninger til verdier på en utøver og dette kan blokkere en utøvers muligheter fordi klubbene ikke blir enige. Det vil igjen være avhengig av kontraktens lengde. Men det kan åpenbart framstå som svært urimelig for en spiller som ikke mottar mer enn "lommepenger" i lønn at en klubb krever seks og syvsifrede beløp for at han skal få lov til å skifte klubb. Prisforventning, betalingsvilje og risikovurderinger vil avhenge av om en er på selger eller kjøpersiden.

Forventningene til verdier på utøvere kan derfor blokkere unge norske utøvers mulighet til å avansere og bytte klubb. Det gir seg dermed også utslag i at mange klubber heller går utenlands for å hente talenter. Dette har fenget EUs interesse, noe som et oppslag i Aftenposten fredag 2. mars viser. I Norge er vi kritiske til at svært unge spillere går til europeiske klubber. Det skal mye til at de lykkes. At norske klubber henter talenter i Afrika i stedet for å sikre norske utøvers mulighet til utvikling, er ikke bedre.

Dette dreier seg om store økonomiske interesser og viktige prinsipper. Klubbenes interesser står ofte imot hverandre og NFF kan trenge fokus utenfra for å kunne ta tak i utfordringene. Kulturministeren bør bidra til at det presset er der.

Svar:

Kultur- og kirke departementet oppfatter det slik at spørsmålet omhandler systemet med spillerkontrakter generelt, og hensynet til unge utøvers situasjon spesielt.

Når det gjelder de arbeidsrettlige sidene ved spillerkontrakter, hører dette spørsmålet inn under arbeids- og inkluderingsministerens ansvarsområde. Departementet viser her til at arbeidsforholdet mellom spillere og klubb i fotball, håndball og ishockey reguleres gjennom overenskomsten mellom LO/NISO og NHO/klubbene.

Når det gjelder systemet med spillerkontrakter som sådan, vises det til at det i norsk rett er et grunnleggende prinsipp at man fritt kan bestemme innholdet og vilkårene i en avtale (avtalefrihet). Innenfor idretten søker man gjennom regelverket å ivareta interessene til både spillere og klubber i de avtalene som inngås.

Kultur- og kirke departementet vil i denne forbin-

delse understreke at den statlige idrettspolitikken har som utgangspunkt at idretten har stor grad av autonomi i forhold til staten. Idrettens selvstyre innebærer at idretten har frihet til å utvikle sitt eget regelverk innenfor rammen av norsk lovgivning.

Innenfor fotballen er spillerkontrakter regulert gjennom Norges Fotballforbund (NFF) sitt regelverk. Overgangsreglementet regulerer alle klubbskifter av amatørspillere og profesjonelle spillere mellom klubber som er medlem i Norges Fotballforbund. Reglementet regulerer også registreringen av spillere fra utenlandske klubber, bruk av og innholdet i kontrakter mellom spillere og klubber, kompensasjon til klubber for trening og utdanning av unge spillere, samt solidaritetsmidler til klubber som har bidratt til spillerens trening og utdanning fra 12 års alder.

Det kan også nevnes at det fra og med 2008 vil være krav om at minst 4 av spillerne i en tropp på 25

må ha vært utviklet i klubben, og ytterlige fire må ha vært utviklet i en annen norsk klubb.

Reglementet søker på denne måten å etablere et forutsigbart system som regulerer flere av de problemstillinger som reises i spørsmålet.

Jeg er i likhet med representanten Gundersen opptatt av at utøvere generelt, og yngre utøvere spesielt, skal sikres gode utviklingsmuligheter innenfor norsk idrett. Regelverket må legge til rette for dette, samtidig som det skal bidra til å opprettholde grunnlaget for lokal aktivitet drevet gjennom medlemsbaserede klubber og lag.

Det er viktig at idrettsorganisasjonene har kontinuerlig fokus på å ivareta sine medlemmers interesser. Jeg forutsetter derfor at organisasjonene gjennom sine regelverk legger grunnlaget for balanserte løsninger som ivaretar interessene både til utøvere og klubber.

SPØRSMÅL NR. 793

Innlevert 21. mars 2007 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 29. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«I avisen Budstikka mandag 19. mars kan vi lese at lokalpolitikere vil tillate reetablering av en brygge i strandsonen på Lysaker mot en erklæring som sikrer folk flest adgang til strandområdet og bryggen. Fylkesmannen har hittil kun vist mild motstand.

Kommer miljøvernministeren til å overkjøre lokaldemokratiet i denne saken, eller vil man tillate at lokalpolitikere bedrer folk flests mulighet for opplevelse av kontakt med sjøområdene?»

BEGRUNNELSE:

I Dokument nr. 8:58 (2005-2006) fremmet Fremskrittspartiet forslag om lokal forvaltning av arealer i strandsonen og andre områder. Noe av bakgrunnen for dette forslaget var miljøstatsrådets stadig økende innblanding i lokale byggesaker i landets kommuner - en innblanding som blant annet har blitt begrunnet med allmennhetens interesser i strandsonen. Det er derfor interessant å høre hva statsråden mener i nettopp denne saken, fordi lokalpolitikernes begrunnelse

for innvilgelse her nettopp vil være allmennhetens interesser. Her vil vi med andre ord få svar på om statsrådets retorikk om allmennhetens interesser er reell, eller oppkonstruert.

Svar:

Den saken det refereres til i spørsmålet er nylig behandlet av Bærum kommune. Kommunen har på nærmere angitte vilkår gitt dispensasjon for angjeldende brygge. Dette vedtaket kan påklages, og en eventuell klage skal behandles av fylkesmannen. Fylkesmannen og fylkeskommunen vil også ha klagerett på kommunens vedtak, og klagesaken behandles i så fall av en settefylkesmann.

Miljøverndepartementet har ikke hatt denne saken til behandling, og jeg har ikke grunnlag for å kommentere den. Det er fylkesmannen og fylkeskommunen som skal medvirke i saksbehandlingen av dispensasjonssaker og påse at overordnede interesser blir ivarettatt. Dette gjelder også i forhold til strandsonen.

SPØRSMÅL NR. 794**Innlevert 21. mars 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 2. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I flere tilfeller beregner skattemyndighetene forsinkelsesrenter for merverdiavgift som blir betalt på forfallsdagen. Dette skjer fordi transaksjonen ofte tar tid i banksystemet, og fordi skattemyndighetene har en streng praksis. Dette fører til økte kostnader og tidsbruk for avgiftspliktige om det skal følges opp.

Mener finansministeren dette er en fornuftig praksis, og hva ville provenyet være for staten dersom man begynte renteberegning først etter utblivelse av betaling i to dager?»

BEGRUNNELSE:

Bestemmelsen om renteberegning finnes i skattebetalingsloven § 11-1. Denne gir hjemmel for renteberegning fra forfallstidspunkt frem til betaling, men når dette skyldes forsinkelser i bankens systemer virker en firkantet praksis urimelig.

Skattemyndighetenes aggressive praksis på dette området er problematisk for avgiftspliktige. Avgiftspliktige kan få morarentekravet frafalt, men må da bruke mye tid og ressurser på dokumentasjon og oppfølging, slik at innsatsen sjelden svarer seg. Det kunne i denne forbindelse vært interessant å få anslått hva de avgiftspliktiges kostnader ville være, dersom de i alle tilfeller der de urettmessig har fått iberegnet forsinkelsesrenter, skulle bruke ressurser på å dokumentere rettidig betaling.

Skatteetaten har for øvrig tidligere på forespørsel opplyst at i de tilfeller hvor betalingsoppdraget er registrert innen fristen, men hvor betalingen ikke er registrert på skatteetatens konto før etter forfallsdato, er det rett og slett å anse som en feil i bankens rutiner, og ikke noe avgiftspliktige skal være skadelidende for.

I et slik tilfelle skal det holde å gi beskjed til skattefogdkontoret om at betalingsoppdraget er registrert innen fristen og ev. legge ved en dokumentasjon på dette. Feil i bankens rutiner, dvs. at det innberettes en annen dato til skatteetaten enn det gjøres overfor brukerne, skal derfor ikke medføre at man må søke om en ettergivelse av forsinkelsesrentene.

Dette ble da også fra Skattedirektoratets side tatt opp med bankene i etterkant av henvendelsen.

Dersom dette skyldes bankenes rutiner, bør Skatteetaten heller starte renteberegning først noen dager etter forfall. Det er også slik provenyspørsmålet skal forstås. Ingen renteberegning dersom innbetaling er skjedd dag én eller to etter forfall, men dersom inn-

betalingen ikke kommer innen dag to, kan renteberegning foretas fra dag én, slik loven lyder.

Svar:

Renter ved forsinket betaling av merverdiavgift skal beregnes fra forfallsdagen fram til betaling skjer. Ved betaling via bank anses betalingen skjedd når betalerens oppdrag er mottatt av banken. Dette følger av en tolking av merverdiavgiftsloven § 35, og en tilsvarende regel er videreført i ny skattebetalingslov § 9-2 andre ledd bokstav a. Den nye skattebetalingsloven har enda ikke trådt i kraft. Bestemmelsen samsvarer med "forbrukerregelen" i finansavtaleloven § 39 annet ledd bokstav a. Skattefogden mottar normalt informasjon fra betalerens bank om når betalingsoppdraget ble mottatt. Selv om beløpet godskrives skattefogdens konto et antall dager etter forfallsdagen, skal det ikke beregnes forsinkelsesrenter så lenge betalerens oppdrag er mottatt av banken på forfallsdagen.

Problemstillingen som reises i ditt spørsmål er begrenset til et mindre antall saker hvor banken oppgir et senere og feil tidspunkt (dato) for mottak av betalingsoppdraget. I disse tilfellene må den avgiftspliktige sannsynliggjøre et tidligere og riktig tidspunkt for når betalingsoppdraget ble mottatt av banken for å unngå forsinkelsesrenter.

Jeg kan ikke se at en ordning med et antall rentefrie dager etter forfallsdagen løser problemet for de avgiftspliktige som rammes av denne type feil fra sin egen bank. Erfaringen fra tidligere, hvor det for enkelte skatte- og avgiftskrav var praksis med rentefrie dager (åtte løpedager), er at betalerne tilpasser seg og handler som om forfallsfristen er utsatt med et tilsvarende antall dager. Dessuten ville oversittelse av løpedagene med en dag medføre renteplikt for ni dager. En slik løsning vil også bryte med det som gjelder ellers for privatrettslige krav og som følger av finansavtaleloven § 39.

En ordning etter hovedregelen i finansavtaleloven § 39 om at fristavbrudd anses skjedd når betaling via bank er kommet frem til mottakers bank, vil trolig løse problemet. En slik endring vil imidlertid overføre risikoen for forsinkelser i overføringen mellom bankene fra betalingsmottaker til betaler. Det ville ikke være akseptabelt.

Etter min vurdering er den ordning som gjelder, og som videreføres i ny skattebetalingslov, tilfredsstillende forutsatt at bankene viderefremidler riktig informasjon til betalingsmottaker. Skattedirektoratet

har informert meg om at de løpende tar problemstillingen opp med de to bankforeningene. Feil i rapporteringen belaster ikke bare de avgiftspliktige med unødige arbeidsoppgaver, men også skatteetaten må bruke ressurser for å rette opp slike feil og har dermed en egeninteresse i at dette blir gjort riktig.

I Ot.prp. nr. 1 (2006-2007) punkt 20 ble renteta-

pet for staten ved å utskyve betalingsfristen for merverdiavgiften for 3. termin med 10 dager beregnet til 24. mill. kr. Legger en til grunn at betalingsfristen for alle terminer utskyves med to dager, blir rentetapet for staten med de samme forutsetningene om lag 29 mill. kr.

SPØRSMÅL NR. 795

Innlevert 22. mars 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 28. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I arbeidet med rullering av ny Nasjonal transportplan 2010-2019 er det stor fokus på såkalte "supplerende finansiering" til manglende statlig finansiering av statlige veier; bompenger, veiprising og rushtidsavgift. Bompenger oppfattes som en finansieringsløsning for å dekke manglende statlige bevilgning til statlige veier. Veiprising oppfattes som trafikkregulerende tiltak; betaling for bruk av vei. Rushtidsavgift er ekstra høy vei pris.

Kan statsråden avklare begreper og virkemiddelbruk for disse tiltakene?»

Svar:

Jeg vil først slå fast at all investering i riksvegnettet er et statlig ansvar. Det brukes i dag betydelige statlige midler til finansiering av dette vegnettet. Men det er store behov, og finanspolitiske hensyn setter begrensninger for finansiering over statsbudsjettet. Bompenger har dermed oppstått som en supplerende finansieringsform og ikke noe som skal erstatte manglende statlige bevilgninger slik representanten Sortevik hevder i sitt spørsmål. Resultatet av dette "spleiselaget" mellom det offentlige og trafikantene er en forsert utbygging av en rekke prosjekter, med de fordeler dette fører med seg.

Vegloven § 27 gir adgang til å kreve inn bompenger på offentlig veg. Hovedformålet med bompenger er i dag å finansiere spesifikke prosjekter eller pakker. Ordningen er tidsavgrenset og skal avsluttes når prosjektet er ferdig nedbetalt. Inntektene fra bompenger skal finansiere tiltak innenfor veglovens virkeområde, men det er også åpnet for å bruke inntektene til investeringer i infrastruktur for kollektivtrafikk. Takstene er primært utformet med utgangspunkt i et finansieringsbehov. Det er muligheter til å tidsdiffe-

rensiere takstene over døgnet, hvilket kan være en variant av rushtidsprising, jf. omtale nedenfor, men hovedformålet skal være finansiering.

På bakgrunn av det lokalpolitiske forslaget i Oslo og Akershus om å bruke bompenger til drift av kollektivtrafikk innenfor Oslopakke 3, arbeider Samferdselsdepartementet nå med en endring i vegloven som åpner for slik bruk av bompenger. Det tas sikte på å legge dette lovforslaget fram for Stortinget sent høsten 2007.

Endringen i vegtrafikkloven § 7a i 2001 gir hjemmel til at det kan innføres vegprising i et nærmere fastsatt område. Formålet med vegprising er trafikkregulering med sikte på å korrigere for eksterne kostnader, som avhenger av når og hvor trafikken finner sted. Takstene vil normalt variere med tid på døgnet. Før det er aktuelt å ta i bruk vegprising i et område, må det dokumenteres lokale kø- og miljøproblemer. Bestemmelsen i vegtrafikkloven er foreløpig ikke trådt i kraft.

Det er ingen tidsavgrensning knyttet til bruk av vegprising, men departementet har lagt opp til at ordningen skal revurderes etter maksimalt 10 år. Inntektene fra vegprising skal nyttes til transportformål i det berørte området, herunder trafiksikkerhets- og miljøtiltak.

Det har så langt ikke vært tatt initiativ fra lokale myndigheter til å innføre vegprising, og med bakgrunn i dette er det foreløpig ikke fastsatt forskrifter eller nærmere retningslinjer for ordningen.

Jeg har nå tatt initiativ overfor lokale myndigheter om bruk av vegprising. 12. februar 2007 sendte jeg brev til alle fylkeskommuner og de største byområdene der de inviteres til en dialog om hvordan vegprising kan inngå i framtidens transportpolitikk i de største byområdene.

Det finnes ingen formell definisjon av begrepet

rushtidsavgift. Begrepet brukes om ulike ordninger for kjøprising. Hovedformålet med slike ordninger vil normalt være det samme som med vegprising. Jeg vi-

ser imidlertid til omtale av tidsdifferensierte bompengetakster, som kan ha en kjøprisingseffekt, men med finansiering som hovedformål.

SPØRSMÅL NR. 796

Innlevert 22. mars 2007 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 28. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«NN (17år) skal ifølge UDI utvises fra Norge innen 26. mars hvis UDI opprettholder sitt avslag på oppholdstillatelse i Norge. Ut ifra de opplysninger jeg har fått i saken har imidlertid UDI fattet sine beslutninger på feil grunnlag og med dette bidratt til saksbehandlingsfeil. UDI hevder at NN har familie i Russland som vil ta imot NN ved utvidelse av Norge.

Vil statsråden sørge for at saksbehandlingsfeil av UDI blir rettet opp i slik at NN får en formell riktig behandling av UDI?»

BEGRUNNELSE:

Norge bruker hvert år mange millioner kroner på å fremme folk-til folk-samarbeid mellom Norge og Russland. Samtidig som andelen av mennesker med russisk herkomst øker i Norge, fornyes ikke regelverket som UDI må forholde seg til. Dette medfører at enkelt mennesker havner i en skvis med et lite fleksibelt regelverk som var eksisterende allerede før vi som nasjon gikk inn med økonomiske midler for å fremme folk til folk samarbeid.

NN skal ifølge UDI utvises fra Norge. Den siste søknad om omgjøringsbeslutning ligger i dag inne til behandling ved UDI. Blir svaret negativt blir NN kastet ut av Norge 26. mars. UDI hevder at den 17 år gamle jenta har familie i Russland og at disse vil ta hånd om henne. Dette er etter hva undertegnede sitter inne med av kunnskap om saken, direkte feil.

Jenta har vært barnehjemsbarn i Russland, hennes far døde sist februar, og den eneste av hennes familie som er i live i Russland er en onkel som sitter i fengsel og som vil bli sittende lenge. Med andre ord om NN blir kastet ut av Norge vil NN bli overlatt til seg selv, uten familie, arbeid eller bopel med de konsekvenser dette kan få.

NN har en tante som er gift i Norge og som for 2 år siden adopterte NN fra Russland til Norge.

Denne adopsjonen er ennå ikke godkjent formelt i Norge, men er det i Russland etter den informasjon

undertegnede er blitt kjent med. Jeg vil for øvrig vise til avisa Finnmarken som skrev en fyldig reportasje om saken onsdag 21. mars.

Svar:

Som representanten Fredriksen sikkert er kjent med, fremgår det av utlendingslovens bestemmelser at det er Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE) som behandler og avgjør enkeltsaker etter utlendingsloven. Jeg har ikke myndighet til å påvirke UDI og UNEs behandling av enkeltsaker eller utfallet av disse. Jeg kan derfor vanskelig kommentere denne konkrete saken, utover å vise til de avgjørelser som utlendingsmyndighetene har fattet i saken.

Generelt kan jeg imidlertid opplyse at utlendingsloven og -forskriften regulerer vilkårene for når en utlending har rett til familiegjenforening i Norge. Hovedvilkåret er at søkeren er å anse som "nærmeste familiemedlem" til herboende. Regelverket gir videre uttrykk for hvilke slektninger som omfattes av denne definisjonen. Ektefelle, samboer, barn og foreldre er personer som spesielt omtales som "nærmeste familiemedlemmer". Også adopterte barn anses som "nærmeste familiemedlem". For at tillatelse i familiegjenforening skal gis til et adoptert barn, er det imidlertid et vilkår at samtykke er gitt av Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet før barnet er innreist i riket.

Som utgangspunkt foreligger ingen rett til familiegjenforening med foreldres søsken i Norge, da disse ikke anses å være blant en søkers "nærmeste familiemedlemmer". Regelverket åpner imidlertid også for å innvilge familiegjenforening i andre situasjoner, dersom søkeren har en særlig tilknytning til Norge eller det foreligger sterke menneskelige hensyn som taler for at oppholdstillatelse skal gis. Lovens forarbeider forutsatte at denne bestemmelsen skulle anvendes med stor forsiktighet, og praksis viser at bestemmelsen er blitt anvendt restriktivt i familiegjenfore-

ningssaker. Det blir alltid foretatt en individuell og grundig avveining i hver enkelt sak.

En søknad om tillatelse etter utlendingsloven avgjøres i første instans av UDI. Et avslag fra UDI kan klages inn for UNE. Dersom søkeren mener at utlen-

dingsmyndighetene har lagt feil faktum til grunn for sin avgjørelse, er det også en mulighet til å fremlegge ytterligere opplysninger, slik at også disse opplysningene blir vurdert. Dersom en søknad avslås i UNE, kan søkeren bringe saken inn for domstolene.

SPØRSMÅL NR. 797

Innlevert 22. mars 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 10. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Ifølge Dagbladet fredag den 16. mars 2007 vil samferdselsministeren sette av flere milliarder fra drivstoffavgiften i et eget fond som skal fremme kjøp av elbiler og annen miljøvennlig transport.

Når vil statsråden legge dette forslaget frem for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Veitrafikken er den raskest voksende utslippskilden for CO₂. I dag kommer, ifølge Lavutslippsutvalget, 31 pst. av CO₂-utslippene fra transportsektoren.

Noe må gjøres innen denne sektoren dersom vi skal nå målene for klimautslipp innen 2020.

Venstre ser derfor frem til initiativ fra samferdselsministeren på dette området og synes tanken om et miljøfond er en spennende tanke.

Svar:

I intervjuet som representanten viser til, refererte eg til ei sak i Senterpartiet sitt miljøprogram "Grøn modernisering" som vart vedteke av landsmøtet i Senterpartiet i mars 2007. I miljøprogrammet står det at vi skal arbeide for å få etablert ei eiga ordning for å støtte utbygging av meir miljøvennlege transportløysingar, på same måte som Enova i dag gir støtte til tiltak som reduserer energibruken ved stasjonære anlegg. Eit Transnova skal gi tilskot til prosjekt som bidrar til å redusere utslepp.

Hydrogenrådets handlingsplan vart overlevert Samferdselsdepartementet i februar 2007. Hydrogenrådet anbefalar blant anna at Samferdselsdepartementet oppretter eit Transnova for å stimulere overgangen til eit meir miljøvenleg transportsystem.

Spørsmålet er førebels ikkje handsama i Regjeringa.

SPØRSMÅL NR. 798

Innlevert 22. mars 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim

Besvart 16. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Mener statsråden at hemmelighold av informasjon om statlige subsidier med miljøskadelige konsekvenser er i tråd med miljøinformasjonslovens formål og i tråd med Regjeringens egen Soria Moria-erklæring?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 22. mars i år fremkommer det at Finansdepartementet, etter henvendelse fra Samarbeidsrådet for biologisk mangfold (SABIMA), ikke vil frigi informasjon om statlige subsidier med miljøskadelige konsekvenser med bakgrunn i offentlig-

hetsloven. SABIMA viser til at regjeringen har økt subsidiene til skogsbilveier og tømmerdrift i bratt og utilgjengelig terreng. SABIMA mener denne politikken, med kirurgisk presisjon, bidrar til å forringe det biologiske mangfoldet, og har derfor bedt om innsyn gjennom miljøinformasjonsloven.

Miljøinformasjonsloven skal styrke allmennhens rett til å få miljøinformasjon hos offentlige organer, gjennom særskilte innsyns og saksbehandlingsregler som går lenger enn offentlighetsloven.

Tidligere landbruksminister Lars Sponheim endret i 2003 Skogfondordningen slik at det ikke lenger ble gitt skattefordel (dvs. subsidier) til bygging av skogsbilveier. Dette var begrunnet ut fra hensynet til miljøet. Når regjeringen nå har gjeninnført mulighet til nybygging av skogsvei innenfor Skogfondordningen tilsier det i realiteten en skattefordel til investeringer i det som i mange tilfeller er betydelige inngrep i miljøet.

Som eneste parti gikk Venstre mot en slik miljøfiendtlig politikk i Regjeringens forslag til statsbudsjettet for inneværende år.

I Soria Moria-erklæringen heter det at Regjeringen skal stanse tapet av norsk naturmangfold innen 2010 og at Regjeringen skal styrke miljøinformasjonsarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 799

Innlevert 22. mars 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 29. mars 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Kan statsråden gjøre rede for hvordan gratisprinsippet i skolen blir praktisert, og hvordan vil statsråden sikre at prinsippet ikke blir tolket for rigid slik at det fortsatt er mulig for elever i grunnskolen å reise på tematurer til utlandet?»

BEGRUNNELSE:

Etter det undertegnede er orientert om har flere og flere kommuner strammet inn på regelverket og sier nå konsekvent nei til alle utenlandsturer som finner sted i skoletida. Begrunnelsen for dette oppgis å være gratisprinsippet og at kostnaden knyttet til slike turer går ut over det den enkelte kommune har råd til. Den viktigste kostnadsinndekningsfaktor ut over dette har til nå ofte vært dugnadsinnsatsen til elevene og deres foreldre.

Svar:

Jeg legger til grunn at spørsmålet er stilt på bakgrunn av at Finansdepartementet i brev av 6. februar i år har avslått en anmodning fra SABIMA om innsyn i et dokument som inneholder en miljøvurdering av enkelte statlige subsidier. Avslaget ble begrunnet med at det dreide seg om et departementsinternt budsjettokument som er omfattet av unntaksbestemmelsen i offentlighetsloven § 5 første ledd. Det ble også vist til miljøinformasjonsloven § 11.

Jeg antar det er bred enighet om at enhver regjering i forbindelse med utarbeidingen av forslag til statsbudsjett har behov for å kunne foreta fortrolige, interne vurderinger av ulike ordninger på budsjettet. Dette gjelder også spørsmål som har miljøpolitiske sider. Jeg kan ikke se at dette hindrer Regjeringen i å følge en aktiv miljøpolitikk i samsvar med Soria Moria-erklæringen, herunder arbeidet med å styrke miljøinformasjonsarbeidet. Dersom det kommer konkrete spørsmål om enkelte statlige subsidier som kan ha miljøskadelige konsekvenser, vil disse selvsagt bli besvart i den grad informasjonen foreligger.

Denne type utenlandsturer går i overveiende grad til Sentral-Europa og tidligere konsentrasjonsleire og er en del av det holdningsskapende arbeidet mot rasisme. Det er således snakk om svært viktige tiltak.

Undertegnede stilte statsråden følgende spørsmål i Stortinget 10. mai 2006:

"I Innst. O. nr. 43 (2002-2003) ble gratisprinsippet i grunnskolen presisert og tydeliggjort. Dessverre er det fortsatt betydelig uklarhet blant skoler, skoleeiere og foreldre om hvordan prinsippet skal praktiseres.

Vil statsråden foreta en evaluering av hvordan gratisprinsippet har fungert siden 2003, og om det eventuelt er behov for ytterligere tiltak i denne forbindelse?"

Til dette svarte statsråden blant annet:

"Enkelte henvendelser tyder imidlertid på at det gjennom praktiseringen av gratisprinsippet er avdek-

ket nye problemstillinger som må avklares. Dette blir nå vurdert av Utdanningsdirektoratet, som har ansvaret for å tolke gjeldende regelverk på nasjonalt nivå. Jeg vil derfor avvente Utdanningsdirektoratets vurdering før jeg tar stilling til om det er behov for nye tiltak eller noen form for evaluering av praktiseringen av gratisprinsippet."

Undertegnede deler fullt ut intensjonen bak gratisprinsippet, slik det bl.a. fremgår av Innst. O. nr. 43 (2002-2003) og replikkvekslingen med statsråden 10. mai 2006, men er også opptatt av at regelverket skal være fleksibelt nok til å imøtekomme lokale løsninger.

Svar:

Bestemmelsen i opplæringsloven § 2-15, som lovfester retten til gratis offentlig grunnskoleopplæring, ble endret av Stortinget i 2002. Etter endringen går det klart frem at den offentlige grunnskoleopplæringen skal være gratis for alle elever og deres foresatte. Gratisprinsippet innebærer blant annet at kostnader som gjelder turer som er en del av opplæringen skal dekkes av kommunen og at det ikke er lov til å kreve noen del av dette dekket av elever eller deres foresatte.

I forbindelse med lovendringen ble landets kommuner kompensert for en kostnadsøkning gjennom rammetilskuddet til kommunesektoren. Det er bred politisk enighet om gratisprinsippet i grunnskolen, og jeg oppfatter ikke at spørsmålet representerer en uenighet om dette.

Jeg er enig i at slike turer som er nevnt i spørsmålet er en viktig del av opplæringen og det holdnings- skapende arbeidet mot diskriminering og rasisme. Det er derfor viktig at alle elever får muligheten til å delta, uavhengig av de foresattes økonomiske stilling.

Den kraftige styrkingen av kommuneøkonomien som Regjeringen har gjennomført, vil gjøre det lettere for kommunene å tilby slike turer.

Det er fremdeles stort rom for frivillig innsats i forhold til turer som koster mer enn det kommunen i utgangspunktet kan betale for. Dette er presisert i forarbeidene til opplæringsloven § 2-15 og i departementets rundskriv F-14-03 om praktiseringen av bestemmelsen i forhold til finansiering av tematurer. Slik frivillig innsats kan tenkes ytt i form av gaver, dugnad og liknende. Det er imidlertid understreket at det blant annet må stilles krav om at slike bidrag er reelt frivillige og at de kommer alle elevene til gode. Utdanningsdirektoratet, som har et nasjonalt ansvar for tolkning av det gjeldende regelverk, praktiserer bestemmelsen i tråd med dette.

Jeg vil i tillegg vise til St.meld. 16 (2006-2007) "... og ingen sto igjen. Tidlig innsats for livslang læring" som med fokus på utdanningssystemet er en del av Regjeringens innsats for sosial utjevning. I meldingen blir blant annet gratisprinsippet i grunnskoleopplæringen omtalt og viktigheten av at prinsippet blir praktisert i tråd med lovens intensjoner presisert.

SPØRSMÅL NR. 800

Innlevert 22. mars 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 28. mars 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Mange grunneiere opplever nå stor frustrasjon etter endringen av tomtefesteloven fordi de mister gode inntekter når eiendommen blir innløst til en lav pris. Enkelte bortfestede boligområder har tilknyttet friarealer som grunneieren får innløst til en lav verdi. Kommunen får derved ervervet potensiell tomtegrunn til en lav pris.

Mener statsråden at det er i tråd med Grunnlovens regler om full erstatning og generelle rimelighetsbetraktninger dersom kommunen senere omregulerer et slikt areal og tar hele gevinsten selv?»

Svar:

Tomtefestelovens innløsningsregler er utformet med sikte på å gi bortfesteren full erstatning for avståelse av eiendommen, samtidig som festerens interesser varetas i rimelig grad. Ved vurderingen av hva som vil være full erstatning etter Grunnloven § 105, må det blant annet tas hensyn til at det er tale om en tomt som er påheftet en festerett. Dette betyr at erstatningen kan settes lavere enn markedsverdien for en tomt uten festerett uten å komme i konflikt med Grunnloven § 105. Spørsmålet om forholdet mellom tomtefestelovens innløsningsregler og Grunnloven er for tiden til behandling i domstolene.

Jeg ønsker derfor ikke å kommentere grunnlovs-spørsmålet ytterligere. Hvorvidt tomtefestelovens regler kan gi seg uheldige utslag i tilfeller som nevnt i

spørsmålet, har jeg ikke tilstrekkelig grunnlag for å ta stilling til.

SPØRSMÅL NR. 801

Innlevert 22. mars 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 29. mars 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Høringsfristen for de nye seterforskriftene gikk ut 1. oktober 2006. Intensjonen med de nye forskriftene er bl.a. at "det bør bli noe enklere å få bygge om eller ominnrede bygning på seter som det ikke lenger er behov for til seterformål". Problemet er at det fortsatt skal skje "etter samtykke fra fjellstyre og Statskog" noe som så langt i enkelttilfeller har vært en hindring for en fornuftig ominnredning.

Når tar departementet sikte på at den nye forskriften skal tre i kraft og vil en unngå at fjellstyre og Statskog skal få vetorett?»

Svar:

Etter forskrift om seter og tilleggsjord m.m. i statsallmenningene (seterforskriften), fastsatt i hjemmel i fjelloven, kan personer med bruksrett i statsallmenning få utvist seter på statsallmenningsarealer. Dersom seterdriften opphører kan brukeren etter § 22 i forskriften bygge om eller ominnrede uthus til bolig eller for utleie, når det ikke er aktuelt å gjenoppta bruken av husene til seterformål og endringen av bruken ikke vil være en hindring for seterdrift på denne eller andre setre. Det er en forutsetning at det foreligger samtykke fra Statskog og fjellstyret for vedkommende statsallmenning.

Regelverket omkring anledning til å bygge om eller ominnrede og enkelte andre forhold i seterforskriften har hittil vært praktisert på en relativt restriktiv måte. Jeg har sett det som viktig å myke noe opp i praktiseringen av regelverket, og 8. juni 2006 ble forslag til endringer i seterforskriften med merknader sendt til høring. Etter høring og oppsummering av innspillene ble seterforskriften med merknader endret 27. mars 2007. Forskriftsendringene er for en stor del av teknisk art. Gjennom merknadene til forskriftens paragrafer legges det imidlertid opp til å lempe på kravet til melkeproduksjon når det blir ut-

vist seter, og det skal kunne utvises seter der det ligger til rette for en kombinasjon av jordbruksmessig og turistmessig utnyttning av setrene i statsallmenning.

Bestemmelsen om adgang til ombygging av hus mv. i seterforskriften § 22 gir den nødvendige hjemmel for en oppmykning av praksis, og selve forskriftsteksten er ikke endret på dette punktet. I rundskriv M-3/2007 fra Landbruks- og matdepartementet har jeg gitt nye retningslinjer for praktisering av bestemmelsen, og det skal nå normalt gis tillatelse til ombygging og ominnredning av bygninger det ikke lenger er behov for til seterformål. Disse bygningene kan da i stedet tjene hovedbruket på annet vis. Med de signalene jeg nå gir, bør eventuelle avslag i fremtiden begrunnes i konkrete ulemper for driften av vedkommende eller andre setre eller i kulturminnehensyn.

Jeg mener det er viktig at Statskog og fjellstyret fortsatt må samtykke til slike bruksendringer. Det har heller ikke vært innvendinger til dette i høringen. Søknadsbehandling bidrar til å sikre at det ikke gjennomføres endringer som vil være til ulempe for egen eller andres seterdrift. Det er også sentralt for å sikre at viktige kulturminner ivaretas, og ikke går tapt ved at for eksempel ombygginger skjer uten at regionale kulturminnemyndigheter blir hørt.

15. desember 2006 mottok jeg en rapport fra en arbeidsgruppe som hadde som mandat å se på om bruksretten i statsallmenninger bør kunne utnyttes på andre måter enn i dag, jf. fjellovens bestemmelse om at retten til allmenningsbruk skal kunne brukes på en måte som til en hver tid er i samsvar med rasjonell bruk og som er naturlig etter "tida og tilhøva". Arbeidsgruppens rapport er p.t. til behandling i mitt departement og jeg vil framover vurdere om det er aktuelt med videre justeringer i regelverket.

SPØRSMÅL NR. 802**Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 30. mars 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Tidligere statsråd Eriksen uttalte høsten 2005 at Norges forhold til såkalte BITs (bilaterale investeringsavtaler) som sikrer norsk næringslivs investeringer i andre land, skulle være avklart "tidlig neste år". Behovet for BITs er økende ikke minst pga. at norsk næringsliv investerer mer ute, jf. StatoilHydros nye strategi, ikke minst støttet av statsministeren. Derfor var det gledelig da utenriksministeren før jul i Stortinget slo fast "at jeg har som ambisjon om å komme i mål med dette på nyåret".

Hva er status?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra utenriksministeren.

Avtaler om investeringsbeskyttelse er viktige for norske investeringer i utlandet. Utformingen av slike avtaler reiser en rekke juridiske spørsmål som krever grundig utredning. Regjeringen er imidlertid i ferd med å ferdigstille disse utredningene, og med forbehold om det endelige resultat av de utredninger som nå pågår, tas det sikte på at et utkast til norske posisjoner for fremtidige forhandlinger om bilaterale investeringsbeskyttelsesavtaler og avtaler som inngås i forbindelse med EFTA-handelsavtaler vil kunne foreligge før sommeren.

SPØRSMÅL NR. 803**Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 30. mars 2007 av fungerende fiskeri- og kystminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Lakseoppdrettsnæringen preges for tiden av mangel på smolt. Produksjonen av smolt og rogn har hatt liten vekst i de senere år. Det kan se ut som om det er et betydelig behov for både mer rogn og smolt dersom det skal være grunnlag for vekst i næringen fremover i tråd med Regjeringens og næringens ambisjoner. Det kan også være et mål i seg selv å bringe på banen nye aktører på rogn siden for å fremme konkurransen i denne delen av næringen.

Hvilken strategi har Regjeringen for å øke smolt- og rognproduksjonen i Norge?»

Svar:

Tilgang til rogn og smolt er avgjørende for å drive matfiskproduksjon, og i så måte er rogn- og smoltproduksjon viktig for å opprettholde og videreutvikle en livskraftig og bærekraftig næring som kan bidra til verdiskaping langs kysten. Vi har som mål at havbruksnæringen skal være konkurransedyktig og subsidiefri.

Myndighetenes oppgave er å legge til rette for akvakulturvirkosomhet gjennom å sikre rammevilkår som fremmer næringen som helhet.

I akvakulturregelverket er det ingen antallsbegrensning av settefisktillatelse. Det betyr at det ikke er noen forvaltningsmessig begrensning av smoltproduksjonen, men at tilgang til ferskvann er blant forhold som begrenser hvor denne produksjonen kan lokaliseres.

Når det gjelder rognproduksjon, arbeider departementet med forslag til en ny forvaltningsmodell for stamfisk. I denne forbindelse vil sentrale hensyn bl.a. være at det er mulig for nye aktører å etablere seg, geografisk spredning og mulighet for tilbud av og tilgang til rogn for alle.

Vi ser det som myndighetenes rolle å lage rammevilkår og at det er næringen selv som må ha og ta ansvaret for at det er tilstrekkelig med nødvendige innsatsfaktorer som rogn og smolt.

SPØRSMÅL NR. 804**Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 19. april 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«I fjor var det et ordføreroppør der 150 ordførere gikk ut mot spilleautomatene. En rekke ordførere har også den senere tiden uttrykt et sterkt ønske om at den enkelte kommune bør kunne avgjøre om de ønsker spilleautomater i sitt lokalmiljø.

Hvorfor vil ikke statsråden la kommunene bestemme spillpolitikken selv, når sosiale og økonomiske kostnader knyttet til spilleavhengighet kan ha stor betydning for den enkelte kommune?»

BEGRUNNELSE:

Kommunene tar i en lang rekke saker vanskelige avveininger på vegne av kommunens innbyggere. Det er et viktig prinsipp at beslutninger som angår den enkelte tas så nær innbyggerne som mulig. Kommunene bør ikke bare administrere statlige ordninger, men ha reell innflytelse over politikken på områder som angår kommunens innbyggere. Kommunene bestemmer allerede i dag over skjenkebevillinger, åpningstider, arealforvaltning (riktignok i stadig mindre grad), og til en viss grad også over alkoholt salg. Hvis man utvidet lokalpolitikken virkeområde slik at også politikk i forbindelse med spilleautomater og andre pengespill bestemmes lokalt, styrkes lokaldemokratiet. Dersom man virkelig tar lokaldemokratiet på alvor bør det være opp til den enkelte kommune å avgjøre om man ønsker spilleautomater. Telemarksavisa hadde 20. mars 2007 en artikkel der ordførere fra regjeringspartiene gir uttrykk for sterke meninger om spilleautomater. Det kan synes som om Regjeringen ikke har tillitt til regjeringspartiens egne ordførere som Øystein Beyer (Arbeiderpartiet), Rolf Erling Andersen (Arbeiderpartiet), Anne M. Blaker (Arbeiderpartiet), Arne Vinje (Sosialistisk Venstreparti), Finn Tallakstad (Arbeiderpartiet), Olav Tho (Senterpartiet), Torstein Tveito (Senterpartiet), Arne Storhaug (Arbeiderpartiet), Hans Sundsvaen (Arbeiderpartiet), John Kleivstaul (Senterpartiet), Olav Urbø (Senterpartiet), Erik Haatvedt (Arbeiderpartiet) Og Jan Thorsen (Senterpartiet).

Svar:

Ved behandlingen av Ot.prp. nr. 44 (2002-2003) om endringer i pengespill- og lotterilovgivningen vedtok Stortinget i juni 2003 at de eksisterende gevinstautomatene skulle fjernes og erstattes av nye spilltilbud drevet i regi av Norsk Tipping. Begrunnelsen var et ønske om å bekjempe spilleavhengighet og

forebygge kriminalitet mer effektivt, samt å kunne håndheve reglene for den lovlige spillevirksomheten bedre.

Stortinget forutsatte i 2003 at de samfunnsnyttige og humanitære organisasjonene som hadde inntekter fra automater skulle få del i overskuddet fra Norsk Tippings samlede spillinntekter når Norsk Tippings nye spillvirksomhet var iverksatt. Dette som kompensasjon for noe av bortfallet av inntekter fra automatene.

Etter 2003 har Stortingets vedtak vært brakt inn både for norske domstoler og for EFTA-domstolen, for å vurdere om vedtaket var i strid med EØS-avtalen. 14. mars 2007 kom EFTA-domstolen til at det ikke forelå slik motstrid.

Det er to spørsmål som gjør statens politikk i forhold til pengespill viktig. For det første har pengespill alltid hatt stor tiltrekningskraft på mennesket og genererer lett store pengebeløp. Dette gjør det nødvendig å regulere pengespill i forhold til hvem som får tilby pengespill og hvem som skal ha det økonomiske overskuddet. For det andre har pengespill til alle tider forårsaket problemer for enkeltpersoner og for samfunnet i form av spilleavhengighet og kriminalitet. Dette gjør det nødvendig å regulere pengespill for å avgjøre hvilke spill som skal tillates og hvordan spillvirksomheten bør kontrolleres.

Siden midten av forrige århundre har Norsk Tipping blitt bygd opp som hovedredskapet i norsk pengespillpolitikk. Alle store pengespill har etter hvert blitt lagt inn under Norsk Tippings spillvirksomhet for å sikre direkte politisk styring med hva som tillates og hvordan spillvirksomheten drives. Tanken er at spillelysten i folket trekkes inn mot eller kanaliseres til de kontrollerte spilltilbudene som drives av Norsk Tipping. Med slik kanalisering av spilleaktiviteten vil langt færre ha behov for eller ønsker om å delta i illegale og uregulerte pengespill.

Jeg har forståelse for at en rekke kommuner har ønsket å fjerne dagens automater. Dette ønsket deles av meg, og derfor blir også alle automatene fjernet fra 1. juli 2007. De framtidige spillterminalene til Norsk Tipping vil ikke ha spill som skaper problemer slik gevinstautomatene har gjort.

Stortinget gikk i behandlingen av reformen ikke inn for et forbud. Erfaringer fra andre land tilsier at et totalforbud kan føre til fremvekst av et illegalt marked med økt kriminalitet og fortsatt problemer for de spilleavhengige som resultat. De negative konsekvensene av en forbudslinje vil ikke bli mindre om

det er kommunene som innfører forbudet. Dette støttes også av Lotteritilsynet som ikke er kjent med at

reguleringen av slike spill er lagt til kommunalt nivå i andre land.

SPØRSMÅL NR. 805

Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen

Besvart 30. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«De siste 6 årene har det, ifølge UDI, "forsvunnet" 22 000 asylsøkere fra norske asylmottak, og tusenvis lever i skjul i Norge og i resten av Europa.

Har arbeids- og inkluderingsministeren oversikt over hvor mange av disse 22 000 som er barn, og over hvordan fraværet av lukkede mottak har fratatt disse barna muligheten til en god oppvekst i opprinnelseslandet?»

BEGRUNNELSE:

Tusener av utlendinger oppholder seg ulovlig i Norge, men myndighetene vet ikke hvem de er, hvor de er, eller hvor mange de er. Situasjonen er ekstra vanskelig for barn som bor ulovlig i landet, og som verken får skolegang eller kontakt med jevnaldrene.

Ulovlige innvandrere er faktisk i ferd med å bli et stort problem over hele Europa. Både Spania og Italia har gitt amnesti til hundretusener av ulovlige innvandrere. Dette er den verst tenkelige løsningen, fordi man gjennom amnesti gir nye hundretusener forhåpninger om de også kan få opphold i et europeisk land bare de lurert seg inn og lever lenge nok i skjul. Et amnesti kan dessuten også gjøre at innvandrere fra hele Europa drar dit hvor det gies amnesti, for å på den måten skaffe seg rett til permanent opphold i Europa.

I dag er det slik at asylsøkere uten avklart identitet har full og ubegrenset bevegelsesfrihet i Norge, og beboerne i asylmottak kan forlate mottaket når de selv måtte ønske det. Dette innebærer at asylinstituttet kan misbrukes av islamistiske terrorister fra land som Pakistan og Marokko til å begå terrorisme i Norge eller andre Schengen-land. Under halvparten av asylsøkerne som kommer til Norge har dokumenter som indikerer hvem dem er, og bare syv prosent har pass.

Jo lengre en asylsøker har bodd i Norge, jo større er sjansene for å få innvilget asyl. Dette gir asylsøkere sterke incentiver til å ikke samarbeide med norske myndigheter om å komme til bunns i hvem dem er og hvor de kommer fra. Det er svært begrenset hvilke

metoder som kan brukes ved vanlig ID-sjekk av asylsøkere. For eksempel er det ikke mulig for norske myndigheter å ta kontakt med myndighetene i asylsøkerens hjemland.

Når det gjelder dødsfall og alvorlig kriminalitet har imidlertid politiet langt videre fullmakter til å benytte raffinerte metoder for å avsløre identitet. Da er det nemlig mulig å benytte skjulte lydbåndopptak, DNA-prøver av familie samt ransaking hos venner og kjente.

Dagens innvandringspolitikk er ikke bærekraftig, og det er et stort behov for radikale innstramninger og endringer. Det er uakseptabelt at asylsøkere med endelig avslag bare "forsvinner", og at de selv må ta initiativ til å forlate landet. Det er også uakseptabelt at asylsøkere med uavklart identitet har full bevegelsesfrihet, særlig med tanke på at det kan dreie seg om terrorister og kriminelle som misbraker asylinstituttet for å bedrive sine lyssky aktiviteter. Stadig flere land benytter en eller annen form for lukkede mottak for asylsøkere, og dette er blant annet for å sikre asylinstituttets troverdighet. Norge burde gjøre det samme.

Den naive norske asylpolitikken der asylsøkere kan bevege seg fritt i det norske samfunnet er en belastning, ikke bare for det norske samfunnet, men også for asylsøkerne selv og deres barn. Barn av ulovlige innvandrere er blant de mest uskyldige ofrene for norsk innvandringspolitikk. Regjeringens politikk bidrar i praksis til å frata barn av illegale innvandrere muligheten til en god oppvekst.

Svar:

De som omtales som "forsvunnet" fra mottak er personer som har forlatt mottaket uten å melde fra til norske myndigheter eller driftsoperatøren for mottaket hvor de har reist. La meg innledningsvis understreke at alle asylsøkere har rett til opphold i et mottak mens søknaden behandles, men det er ikke noe pålegg om at vedkommende skal oppholde seg der. Personer som har fått avslag på søknad om asyl er

ikke forpliktet til å melde fra hvor de reiser, men av praktiske grunner blir de registrert som forsvunnet fra mottaket. Vi vet ikke hvor disse personene befinner seg. Ut fra de erfaringer vi har, vet vi at noen reiser tilbake til hjemlandet. Mange søker opphold i et annet europeisk land, og en del oppholder seg ulovlig i Norge eller et annet land. Hvor mange det er som oppholder seg ulovlig i Norge har vi ikke tall for. Jeg vil i denne forbindelse nevne at Utlendingsdirektoratet nylig har gitt Statistisk sentralbyrå (SSB) og Fafo i oppdrag å kartlegge omfanget av ulovlig innvandring og opphold i Norge. SSB skal utvikle metoder for å gjøre anslag på omfang av ulovlig opphold, mens Fafo skal kartlegge motivene og erfaringene med ulovlig opphold.

Det vi vet er at de fleste av de som forlater et mottak har fått avslag på sin søknad om asyl. Siden gruppen "forsvunnet fra mottak" er en svært uensartet gruppe, kan jeg på kort varsel ikke svare på representanten Amundsens spørsmål om hvor mange av de som forsvinner fra mottak som er barn. Statistikken viser imidlertid at ca. en tredje del av de personer som sitter i mottak er barn.

Amundsen spør videre om hvordan fraværet av lukkede mottak har fratatt disse barna en god oppvekst i opprinnelseslandet. Jeg kan ikke se at det er noen sammenheng mellom fravær av lukkede mottak i Norge og barns oppvekstvilkår i opprinnelseslandet. Norske myndigheter er ansvarlig for å gi alle barn som oppholder seg i Norge gode oppvekstvilkår, i henhold til norsk lov og våre konvensjonsforpliktelser.

I norsk lovgivning finnes det pr. i dag ikke noe generelt grunnlag for å holde asylsøkere og personer med endelig avslag på asylsøknaden internert. Straffeprosessloven gir hjemmel for pågrepelse og fengsling i straffesaker, og utlendingsloven inneholder hjemler for å pålegge meldeplikt eller bestemt oppholdssted, og i siste instans pågrepelse og fengsling, i identifiseringshensikt (§ 37) og for å sikre retur (§ 41).

For fengsling stilles det krav om nødvendighet og forholdsmessighet, og dette må vurderes konkret i hvert enkelt tilfelle. Samlet fengslingstid i identifise-

ringshensikt kan ikke overstige 12 uker, med mindre det foreligger særlige grunner. Fengsling for iverksettelse av vedtak (sikre retur) kan besluttes for høyst to uker, med mulighet for forlengelse for høyst to uker to ganger (maksimalt 6 uker). Bruk av fengsling er formålsbestemt; oppnå formålet før fristen er utløpt må utlendingen løslates.

Spørsmålet om etablering av lukkede mottak for asylsøkere reiser prinsipielle, praktiske og økonomiske spørsmål. Lukkede mottak vil etter omstendighetene kunne være i strid med EMK artikkel 5. Dersom det med lukkede mottak menes oppholdssted som det ikke er adgang til å forlate, vil det være å anse som frihetsberøvelse. Artikkel 5 tillater frihetsberøvelse bare i visse oppregnede tilfeller og i samsvar med en fremgangsmåte foreskrevet ved lov. Artikkel 5 nr. 1 bokstav f tillater:

"lovlig pågrepelse eller frihetsberøvelse av en person for å hindre at han kommer inn i landet uten tillatelse, eller av en person som det treffes tiltak mot med sikte på utsendelse eller utlevering."

Etter EMK artikkel 5 vil det være adgang til å frihetsberøve utlending som har fått avslag på asylsøknad, når utsendelsesprosessen er i gang. På mottak bor det imidlertid først og fremst asylsøkere, personer som ennå ikke har fått svar på sine søknader om opphold i Norge, og det er følgelig ikke truffet tiltak med sikte på utsendelse. Frihetsberøvelse av asylsøkere vil således være i strid med EMK art. 5.

Jeg vil for øvrig også understreke viktigheten av at asylsøkeres møte med det norske samfunn generelt skjer på en slik måte at det bidrar til tillitt mellom søkerne og norske myndigheter. Bevegelsesfrihet og kontakt med lokalsamfunn og arbeidsliv kan bidra til en bedre tilværelse mens søknaden behandles, og fremme integreringsmulighetene for de som får opphold i Norge.

Lukket mottak vil for øvrig være langt dyrere enn dagens system både i form av direkte utgifter til drift, og indirekte i form av utgifter knyttet til en integrering i Norge for de som får opphold. Det er derfor av flere grunner uaktuelt for denne regjeringen å etablere et system med lukkede mottak for asylsøkere.

SPØRSMÅL NR. 806**Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 30. mars 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Prosjekt servicehund er dessverre, ifølge bladet Regionnytt, et avsluttet kapittel. Norsk Handikapforbund har vært administrativt ansvarlige for prosjektet de siste tre årene og de 26 brukerne som har servicehund i dag skryter uhemmet av hjelpen hundene gir dem. De blir betydelig mindre avhengig av annen hjelp fra samfunnet og familien. Det er små bevilgninger som skal til for å opprettholde dette tiltaket.

Vil statsråden sørge for at prosjekt servicehund får de nødvendige midler slik at tilbudet kan opprettholdes?»

BEGRUNNELSE:

Norges Handikapforbund Øst, og før dem Blinddeforbundet, har hatt ansvaret for prosjekt servicehund de siste fem årene. Nå har servicehundbrukerne dannet egen forening som har fremmet en egen søknad til departementet om nye midler for 2007, ifølge bladet Regionnytt. I sine alternative budsjetter for henholdsvis 2006 og 2007 har Fremskrittspartiets gruppe i Stortinget fremmet forslag om å bevilge de nødvendige midler for å kunne videreføre dette prosjektet som har vist seg å være til så god hjelp for mange handikappede. Dessverre viser det seg nå at prosjektet ikke overlever uten ekstra midler. I dag står 70 personer på venteliste for å få servicehund og viktig kompetanse står i fare for å falle bort. Mange av de hundene som har vært lengst i tjeneste nærmer seg "pensjonsalder" og behovet for nye hunder vil øke.

SPØRSMÅL NR. 807**Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 28. mars 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vi mangler soningsplasser. Nytt fengsel i Halden vil avhjelpe situasjonen på Østlandet, men løser ikke den nasjonale utfordringen knyttet til soningskø. I dag brukes uforholdsmessig store ressurser på transport av varetektsfengslede og andre innsatte.

Svar:

Jeg legger til grunn at det er Norges Handikapforbund som er ansvarlig for å følge opp de brukerne/hundene som er utlevert av Servicehundprosjektet. Dette er et prosjekt som ikke er støttet eller finansiert av Arbeids- og inkluderingsdepartementet eller trygdens organer, og departementet kan ikke overta det økonomiske ansvaret for denne oppfølgingen.

Servicehundprosjektet er et prosjekt som er finansiert av Stiftelsen Helse og Rehabilitering som forvalter overskuddet fra EXTRA-spillet. Norges Blindeforbund ved Førerhundskolen søkte og ble innvilget midler til dette prosjektet. Etter at Norges Blindeforbund hadde drevet prosjektet i to år, overtok Norges Handikapforbund Øst prosjektet, og ble innvilget midler for ytterligere tre år. Norges Handikapforbund Øst søkte for 2007 om midler til et utfasingprosjekt (800 000 kr), men ble ikke innvilget dette av Helse og Rehabilitering.

Norges Handikapforbund har opplyst departementet om at de tar et moralsk ansvar overfor de aktuelle brukerne/hundene, og at de har avsatt økonomiske midler til det administrative ved ordningen. Likeledes har Hundeskolen Veiviseren AS påtatt seg et ansvar for ettervernet av hundene ut 2007. Det er også Norges Handikapforbund som står som ansvarlig eier av servicehundene.

Norsk forening for assistansehundbrukere (NFAB) har for øvrig sendt departementet en søknad om støtte til kurs, og et ønske om at servicehund kan bli en rettighet etter folketrygdloven. Denne søknaden er til behandling i departementet.

Straffedømte bør sone straffen nær hjemstedet, slik at de kan holde kontakt med sitt primærnettverk. Haugalandet har kun 18 plasser til soning og varetekt. Behovet meldes å være fire ganger så stort.

Vil statsråden etablere flere soningsplasser på Haugalandet?»

Svar:

Regjeringen ønsker å fjerne soningskøen og styrke innholdet i soningen. For å nå denne målsettingen ble det i mai i 2006 lagt frem en plan - "Rask reaksjon - tiltak mot soningskø og for bedre innhold i soningen". Regjeringen har fulgt opp denne planen ved å utvide fengselkapasiteten med 316 plasser i perioden 2006-2007. Nylig fremmet Regjeringen Ot.prp. nr. 31 (2006-2007) der det foreslås å innføre nye straffegjennomføringsformer som elektronisk kontroll, samfunnsstraff, promilleprogram, samt å gjøre det straffbart å ikke møte til soning. Disse tiltakene skal også bidra til å forebygge at det bygges seg opp nye soningskøer samtidig som innholdet i soningen blir bedre.

Halden fengsel er under etablering med i overkant av 250 plasser. Jeg vil understreke at Halden fengsel kommer i tillegg til de 316 plassene som er etablert eller er under arbeid. De nye plassene er geografisk spredt over hele landet, og det blir etablert nye plasser i alle de seks kriminalomsorgsregionene. Da planen for å avvikle soningskøen ble lagt frem i mai 2006, var køen på i overkant av 2 700 ubetingede dommer. I dag er den på om lag 2 100 dommer, en reduksjon på om lag 600 dommer. Departementet er derfor godt i gang med arbeidet med å løse den nasjonale utfordringen knyttet til soningskøen. I tillegg styrker Regjeringen helse-, kultur-, og utdanningstilbudet i fengslene.

Jeg deler stortingsrepresentantens oppfatning om at straffedømte bør sone nær hjemstedet. I den grad det er praktisk mulig skal kriminalomsorgen plassere

innsatte i nærheten av hjemstedet. Som følge av press på fengselsplasser i Norge og at kapasitetsutnyttelsen i fengslene er meget høy, vil det imidlertid være behov for å transportere domfelte og varetektsinnsatte til fengsler hvor det er ledige plasser.

Jeg er opptatt av at transporten skal utføres med god kvalitet og mest mulig kostnadseffektivt. Dette er bakgrunnen for at politiet, domstolene og kriminalomsorgen viderefører et samarbeidsprosjekt i Telemark, Vestfold og Buskerud om fangetransport. Med bakgrunn i erfaringer fra prosjektet skal det i 2007 vurderes lignende samarbeid i andre deler av landet.

Det er en rekke faktorer som vurderes før det etableres ny fengselkapasitet. Nærhetsprinsippet og konsekvenser for transportbehov inngår i denne vurderingen. Ny fengselkapasitet vil også bli vurdert i forhold til hvor behovet for plasser er størst på landsbasis. Det legges også vekt på de samlede kostnadene knyttet til kapasitetsutvidelsen, både driftsmessige konsekvenser og behov for investeringer i eiendomsmassen. I tillegg er tidsfaktoren viktig. Jeg har som målsetting at soningskøen skal være borte i løpet av 2009 og da vil plasser som kan settes i drift i løpet av kort tid prioriteres.

Kriminalomsorgen region sørvest består av fylkene Rogaland, Aust-Agder og Vest-Agder. I 2006 ble det etablert 24 plasser i Sørvest ved Åna fengsel. En ytterligere utvidelse av kapasiteten i Kriminalomsorgen region sørvest vurderes fortløpende i et helhetlig perspektiv, herunder en eventuell utvidelse på Haugalandet.

SPØRSMÅL NR. 808

Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 3. april 2007 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Farsund kommune reiser en problemstilling rundt Lista Lufthavn og ansvaret for området vedrørende fremtidig drenering, oljedeponi og infrastruktur. Eierne av Lista Lufthavn AS (LILAS) er ikke lenger i stand til å videreføre driften av flyplassen.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at disse ansvarsområder blir ivarettatt?»

BEGRUNNELSE:

Lista Lufthavn (Lista Fly og næringspark) har en 3 000 meter lang oppgradert rullebane. Eierne av Lis-

ta Lufthavn er ikke lenger i stand til å videreføre driften av flyplassen til tross for at Lista Lufthavn og Farsund kommune har lagt store ressurser inn i flyplassdriften. Stortinget avsatte midler til omstilling og oppgradering av flyplassområdet. Disse midlene ble benyttet på en feilaktig måte og til andre formål enn forutsatt. Farsund kommune forventer nå at staten tar ansvaret for situasjonen og sikrer en løsning for utfordringene vedrørende fremtidig drenering av området, oljedeponi og infrastruktur.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra kommunal- og regionalministeren.

Storingsrepresentant Skumsvoll reiser spørsmålet om ansvaret knyttet til tre angitte områder. Problemstillingen knyttet til ansvar for disse tre områdene er ikke ny. På møte mellom Farsund kommune, Lista Lufthavn AS (LILAS), Vest-Agder fylkeskommune, stortingsrepresentant Rolf Terje Klungland, Listerrådet, Samferdselsdepartementet (SD), Kommunal- og regionaldepartementet (KRD) og Forsvarsdepartementet (FD) den 1. juni 2006 gjorde Farsund kommune gjeldende:

"På grunn av manglende oppfølging av Stortingets vedtak og manglende sikring i avtalen med Lista

flypark AS, jf. Riksrevisjonens rapport, påtar staten seg alt ansvar for:

- a) Dreneringssystemet og oljedeponier på flyplassområdet
- b) Brannsikring og utbygging av øvrig infrastruktur (vann/avløp og tekniske anlegg) for å gjøre området operativt med tanke på næringsutvikling."

I brev av 29. juni 2006 til Farsund kommune fra statssekretæren i Kommunal- og regionaldepartementet på vegne av de tre berørte departementer ser ikke staten noe grunnlag for å påta seg et ansvar på de nevnte områdene.

For Forsvarsdepartementet står saken i samme stilling nå som på tidspunktet for det refererte brevet til Farsund kommune, og departementet fastholder uttalelsen i nevnte brev.

SPØRSMÅL NR. 809

Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Trond Helleland

Besvart 29. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Tar Samferdselsdepartementet sikte på, i nærmeste framtid, å følge opp FAK-komiteens enstemmige tilslutning til Tilsynsmeldingens forslag om å flytte Taubanetilsynet til et annet offentlig tilsyn med tilsynskompetanse, og at kontrollen med skiheisene overlates til akkrediterte kontrollorgan som gjennomfører den tekniske tilstandskontrollen i stedet for dagens periodiske tilsyn?»

BEGRUNNELSE:

Ved Stortingets behandling av meldingen "Om statlige tilsyn" høsten 2003, sluttet en enstemmig familie-, kultur- og administrasjonskomité seg til meldingens forslag om å flytte Taubanetilsynet (Det Norske Veritas) til et annet offentlig tilsyn med tilsynskompetanse og ber samtidig om at kontrollen med skiheisene overlates til akkrediterte kontrollorgan som gjennomfører den tekniske tilstandskontrollen i stedet for dagens periodiske tilsyn. Komiteens merknad:

"Komiteen slutter seg videre til at Taubanetilsynet flyttes til et annet offentlig tilsyn med tilsynskompetanse og mener denne tilsynsfunksjonen kan legges til det nye Direktoratet for beredskap og samfunnssikkerhet.

Komiteen understreker nødvendigheten av at kontrollen med bl.a. skiheisene overlates til akkrediterte kontrollorgan som gjennomfører den tekniske tilstandskontrollen i stedet for dagens periodiske tilsyn."

Det har siden høsten 2004 vært arbeidet med en avklaring/plassering av departementsansvaret som en forutsetning for å flytte Taubanetilsynet til et annet offentlig tilsyn med tilsynskompetanse.

Ansvar for avklaringen har ligget i Justisdepartementet. I brev av 19. januar 2007 opplyser departementet at de etter en samlet vurdering har kommet frem til at Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap ikke bør overta tilsynsansvaret for taubaner.

Videre opplyser departementet at Samferdselsdepartementet har påbegynt en gjennomgang av arbeidet med tilsyn med taubaner for bl.a. å få oppdatert regelverket og får kartlagt ansvarsforholdet i sektoren. Justisdepartementet opplyser videre at det ikke er aktuelt å ta opp igjen spørsmålet om overføring av ansvaret fra Samferdselsdepartementet før dette arbeidet er fullført.

Alpinanleggenes Landsforening har utarbeidet forslag til løsninger i forbindelse med Stortingets anmodning om en endring av tilsynsordningen. De finner det lite tilfredsstillende med dagens ordning, og har lenge etterlyst at den enstemmige innstillingen i Tilsynsmeldingen blir fulgt opp.

Svar:

Jeg vil først få bemerke at jeg har forståelse for at dette spørsmålet tas opp. En vurdering av flere sider av det statlige tilsynet med taubaner, kabelbaner mv. er nødvendig.

I forbindelse med utarbeidelsen av St.meld. nr. 17 (2002-2003) Om statlige tilsyn ble det besluttet å overføre departementsansvaret for blant annet skiheiser og taubaner og liknende. Det ble imidlertid ikke tatt stilling til hvor departementsansvaret skulle plasseres, men ble lagt til grunn at vurderingen skulle ses i sammenheng med etablering av det nye Direktoratet for beredskaps og samfunnssikkerhet.

Som det vises til i spørsmålet, sluttet Stortinget seg til at Taubanetilsynet flyttes til et annet offentlig tilsyn med tilsynskompetanse og mente denne tilsynsfunksjonen kunne legges til det nye Direktoratet for beredskap og samfunnssikkerhet.

Justisdepartementet ønsket imidlertid i etterkant av stortingsbehandlingen å la Direktoratet for beredskap og samfunnssikkerhet få ro til å organisere eksisterende oppgaver på en god og hensiktsmessig måte, og viste til at direktoratet ville være i endring på grunn av samlokaliseringen i Tønsberg, fram til års-

skiftet 2004-2005. Taubanetilsynet har derfor blitt beholdt i sin eksisterende tilknytning i påvente av Justisdepartementets vurdering av saken.

I brev av 12. desember 2006 til Samferdselsdepartementet har Justisdepartementet meddelt at det mener oppgavene knyttet til tilsyn med taubaner og kabelbaner mv. ligger forholdsvis fjernt fra hovedoppgavene til Direktoratet for beredskap og samfunnssikkerhet, og Justisdepartementet er derfor skeptisk til å tilføre direktoratet disse oppgavene.

På denne bakgrunn vil Samferdselsdepartementet foreta en bredere gjennomgang av arbeidet med tilsyn av taubaner og kabelbaner mv. Gjennomgangen vil innbefatte de temaene spørsmålsstilleren tar opp, altså både vurderingen av tilsynsmyndighet og muligheten for at dagens ordning med kontroll overlates til akkrediterte kontrollorganer. Gjennomgangen vil også innbefatte andre elementer, blant annet skal regelverket for sektoren oppdateres, og nærmere ansvarsforhold i sektoren skal avklares.

Bransjen, inkludert Alpinanleggenes Landsforening, vil bli hørt i dette arbeidet, og departementet imøteser alle forslag og innspill til problemstillingene.

SPØRSMÅL NR. 810

Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 28. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at man ikke må vente til neste år før en reserveløsning er på plass for ferjesamband på kyststamveien E39 Mortavika-Arsvågen?»

BEGRUNNELSE:

I dag er det igjen problemer på sambandet Halhjem-Sandvikvåg med store forsinkelser og for bare kort tid siden, den 18. mars, så var det stans både i dette sambandet og Mortavika-Arsvågen. Dette skapte et mareritt for befolkning, næringsliv og mange reisende med Kystbussens ruter.

De nevnte ferjesambandene er sårbare. Værforholdene på Boknafjorden er labile og tidligere erfaring har vist at det fra tid til annen oppstår tekniske utfordringer på fergekaiene. Det er kritisk at en reserveløsning raskt er på plass på Norges mest trafikkerte ferjestrekning, E39 kyststamveien.

Svar:

Statens vegvesen planlegger reservekai for gassferjene som trafikkerer sambandet Mortavika-Arsvågen ved dagens ferjekai i Mekjarvik i Randaberg kommune. Arbeidet med prosjektering og utarbeidelse av konkurransegrunnlag har høyeste prioritet.

Statens vegvesen regner med at konkurransegrunnlaget for arbeidene i Mekjarvik kan være klart til utlysning i mai 2007. Dette innebærer at det mest sannsynlig vil være praktisk mulig å starte anleggsarbeidene i august/september 2007 og at Mekjarvik kan tas i bruk som reservekai for gassferjene i løpet av vinteren 2008.

Anleggsarbeidene som skal utføres i 2007 vil bli finansiert gjennom midlertidige omdisponeringer innenfor Statens vegvesens budsjett. Finansieringen av prosjektet vil bli tatt opp i statsbudsjettet for 2008.

SPØRSMÅL NR. 811**Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 2. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt spørsmål nr. 647 vedrørende grensehandel og svaret fra finansministeren. I den forbindelse har det blant annet kommet reaksjoner fra Vin- og brennevinleverandørenes forening (VBF) der de påpeker at Finansdepartementets anslag er altfor lave.

Vil statsråden gjøre de nødvendige justeringene i sine anslag over grensehandelen, slik at det blir et mest korrekt bilde av nordmenns kjøp av alkohol i utlandet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til brevet fra VBF datert 15. mars 2007, rettet til finansministeren der foreningen redegjør for sine synspunkter og sine beregninger.

Svar:

Finansdepartementets anslag i tabell 1 i svar på spørsmål nr. 647 fra Jørund Rytman er bl.a. basert på omsetningstall i Sverige. Anslagene for grensehandel gjelder dermed kun grensehandel i Sverige. Grensehandel i andre land er inkludert i anslagene over avgiftsfritt salg, smugling og hjemmebrenning. Dette er ikke kommet tydelig nok fram i tabellen. Grensehandelsutvalget anslo i NOU 2003:17 Særavgifter og

grensehandel at grensehandelen med Sverige står for over 90 pst. av grensehandelen. Dette er naturlig all den tid det er de svenske utsalgsstedene som ligger innenfor rekkevidde til en stor del av befolkningen.

Som nevnt i mitt svar på spørsmål nr. 647, vil jeg igjen understreke at omfanget av det uregistrerte forbruket av alkohol er usikkert og vanskelig å beregne. Det kan derfor være visse forskjeller mellom ulike anslag. Anslagene vil avhenge av hvilke forutsetninger en legger til grunn. Stiftelsen Østfoldforskning anslår at rundt 80 pst. av grensehandelen i Sverige skjer i kommunene Strömstad, Eda og Årjäng. Anslaget på grensehandel vil bl.a. avhenge av hvor mange kommuner en regner som grensenære områder.

En arbeidsgruppe med medlemmer fra bl.a. Statistisk sentralbyrå, Stiftelsen Østfoldforskning, Statens institutt for rusmiddelforskning og Finansdepartementet anslo nivået på grensehandelen med alkohol i 2004. Gruppen anslo at grensehandelen med brennevin og vin utgjorde om lag 500 mill. kr. Disse anslagene var lavere enn Vin- og brennevinleverandørenes anslag for samme år som var 715 mill. kr. Finansdepartementets anslag i tabell 1 i svar på spørsmål nr. 647 fra Jørund Rytman representerer en oppjustering av anslaget fra 2004 der en har tatt hensyn til utviklingen i salget på Systembolaget i grenseområdene og svingningene i valutakursen.

SPØRSMÅL NR. 812**Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 2. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Mener finansministeren det er fornuftig at man skal betale engangsavgift på nytt dersom man setter et nyere, rustfritt karosseri på en gammel bil dersom årsmodellene ikke er langt fra hverandre og karosseriene er tilnærmet like?»

BEGRUNNELSE:

Gitt at man f.eks. har to biler av typen Mercedes Gelenderwagen. Én i teknisk god stand, men med

dårlig karosseri, og én med fint karosseri, men ikke kjørbare. Da burde det ikke være noe i veien for å montere det brukbare karosseriet over på den brukbare bilen uten at engangsavgift utløses, ettersom karosseritypene er tilnærmet identiske. Dette kan være eksempelvis en 1986-modell og en 1992-modell.

Svar:

Ved reparasjoner og ombygginger av biler er det klare utgangspunkt at deler kan skiftes ut uten at dette

får noen avgiftsmessig betydning. Det er imidlertid en grense for hvor omfattende utskiftninger som kan gjøres før det må konstateres at kjøretøyet ikke lenger er det samme. I så fall foreligger det en oppbygging, som utløser plikt til å svare engangsavgift. Engangsavgift ved oppbygging er nødvendig for å unngå omgåelse av avgiftplikten ved at ubeskattede og uregistrerte biler, overtar identiteten til utrangerte norskregistrerte biler bit for bit.

Oppbygging foreligger når et kjøretøy har gjen-

nomgått så store endringer at det må opprettes nye registreringsdokumenter. Det er veimyndighetene ved regionvegkontorene som avgjør i hvilke tilfelle et kjøretøy er oppbygget. Det er vanskelig å kommentere den konkrete situasjonen du beskriver, men etter det jeg har fått opplyst er det anledning til å skifte karosseri på en bil med ramme uten at dette anses som oppbygging. Per i dag trenger ikke det nye karosseriet være fabrikknytt, men det må være av samme type.

SPØRSMÅL NR. 813

Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 2. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I børsloven § 4-1 første ledd er det slått fast som hovedregel at ingen kan eie aksjer som representerer mer enn 10 pst. av aksjekapitalen eller stemmene på en børs. I § 4-1 første ledd siste setning er det imidlertid slått fast at: "Departementet kan i særlige tilfeller gjøre unntak fra reglene i leddet her."

Kan finansministeren på generelt grunnlag opplyse hvilke kriterier som må være oppfylt for at det foreligger "særlige tilfeller" og at dispensasjon kan gis?»

Svar:

I lovforarbeidene til børsloven § 4-1 (Ot.prp. nr. 73 (1999-2000)) gjøres nærmere rede for dispensasjonsbestemmelsen. Det uttales bl.a. i proposisjonens punkt 7.1.4:

"Departementet er enig med utvalget i at det for helt spesielle tilfeller er hensiktsmessig å etablere en unntakshjemmel for dispensasjon fra eierbegrensingsregelen. I denne sammenheng vil det kunne bli spørsmål om i hvilken grad f.eks. utenlandske børser skal kunne kjøpe seg opp i en norsk børs. Utvalget nevner på side 199 i utredningen, som et eksempel på mulig anvendelsesområde for unntakshjemmelen, at det kan tenkes tilfeller der det er ønskelig for et holdingselskap å eie en børs innen et konsernforhold med en eierandel på mindre enn 100 prosent, og det ikke foreligger et strategisk samarbeid. Ved vurderingen av om det skal gjøres unntak fra hovedregelen vil departementet legge vekt på de hensyn som begrunner forslaget om en eierbegrensingsregel på 10 prosent. Departementet mener imidlertid at det på bakgrunn av den raske utviklingen internasjonalt når det gjelder strukturtilpasninger for børser kan være behov for i helt spesielle tilfeller å ha en dispensasjonsadgang

som den foreslåtte. Heller ikke her finner departementet det nødvendig å ta inn i loven at det kan stilles vilkår for dispensasjonen, da dispensasjonsadgangen må antas å ligge innenfor forvaltningens frie skjønn."

For øvrig gjøres oppmerksom på at det i Ot.prp. nr. 34 (2006-2007) punkt 9.3.5 varsles en nærmere utredning av gjeldende eierbegrensingsregler for børs mv. bør videreføres. Det uttales bl.a.:

"Det følger av børsloven § 4-10 at ingen kan eie mer enn 10 pst. av aksjene i en norsk børs. EFTAs overvåkningsorgan har reist spørsmål ved om denne bestemmelsen er i samsvar med våre EØS-forpliktelser knyttet til fri bevegelighet av kapital mv., senest i en grunnlagt uttalelse datert 1. juni 2004. Norske myndigheter har fastholdt at en slik bestemmelse kan opprettholdes under læren om allmenne hensyn, siden regelen på en egnet og proporsjonal måte ivaretar hensynet til et velfungerende finansmarked, herunder behovet for uavhengige infrastrukturinstitusjoner i finansmarkedet, jf. senest Finansdepartementets svar på ESAs grunnlagte uttalelse i brev 1. september 2004.

Uavhengig av vår adgang til å opprettholde gjeldende eierbegrensingsregler under læren om allmenne hensyn, kan det etter omstendighetene være naturlig å foreta en nærmere evaluering av gjeldende eierbegrensingsregler for infrastrukturinstitusjoner (dvs. børs, verdipapirregistre og oppgjørssentraler). Dette synes også naturlig i lys av de vesentlige strukturendringer en har sett i det europeiske børsmarkedet de senere år. Etter departementets syn kan en slik evaluering bl.a. omfatte spørsmålet om gjeldende eierbegrensingsregler også i fremtiden vil være det mest egnede virkemiddel til å ivareta de grunnleggende hensyn bak regelverket, eller om for eksempel eierkontrollregler som finnes i finansieringsvirksomhetsloven kan være bedre egnet i så måte. Departementet tar sikte på å oppnevne en arbeidsgruppe e.l. som kan se nærmere på slike spørsmål."

SPØRSMÅL NR. 814**Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 30. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I debattprogrammet Standpunkt på NRK 20. mars 2007 skrøt Sosialistisk Venstrepartiets nestleder Audun Lysbakken av at den rød-grønne regjeringen var mye flinkere enn Bondevik-regjeringen til å verne norsk natur, og at de rød-grønne hadde vernet langt mer enn Bondevik-regjeringen gjorde. Nå er ikke størrelsen på vernet areal et kvalitetsmerke på god miljøpolitikk i seg selv, men har Lysbakken rett i sine påstander om at statsråden har vernet mer av norsk natur enn hva statsrådene Brende og Hareide gjorde i forrige periode?»

Svar:

Per 1. januar 2007 har sittende regjering vernet over 5 900 km². Dette innebærer at vi i løpet av de første 14 månedene bl.a. opprettet 4 nye nasjonalparker og i tillegg utvidet en eksisterende park. Nytt nasjonalparkareal utgjør ca. 4 600 km².

Regjeringen Bondevik vernet i løpet av hele sin fireårsperiode til sammen ca. 16 700 km².

SPØRSMÅL NR. 815**Innlevert 23. mars 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 30. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I finansministerens tale til Sosialistisk Venstrepartiets landsmøte harselerte statsråd Halvorsen med at Fremskrittspartiet hadde snakket med forskere som mottar økonomisk støtte fra ExxonMobil. Disse forskerne fikk et utvetydig negativt stempel fra Halvorsen, som brukte støtten fra Exxon som bevis på at de ikke var troverdige.

Mener miljøvernministeren at miljø- og klimaforskere som mottar økonomisk støtte fra oljeselskapene generelt og ExxonMobil spesielt er mindre troverdige i miljørelatert forskningsarbeid?»

Svar:

Generelt bør man ha tillit til forskeres integritet uavhengig av hvordan forskningen er finansiert, selv om det i enkelte tilfeller kan knyttes betenkeligheter til forskning og utredning fra selskaper som har sterke økonomiske interesser i resultatene.

I klimaforskningen forholder mitt departement seg primært til helheten, og ikke til enkelte forskeres resultater. I den sammenheng har jeg full tillit til FNs Klimapanel (IPCC), til det arbeidet de gjør i å vurdere all publisert klimaforskning, og til at de leverer balanserte og solide rapporter basert på den beste og mest relevante forskning pr. i dag.

SPØRSMÅL NR. 816**Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 28. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I 2005 initierte daværende Barne- og familiedepartementet to rapporter som gjaldt tiltak til barn av psykisk syke foreldre og barn av rusmisbrukende foreldre. Rapportene synliggjorde stor mangel på tiltak til disse barna. Det ble foreslått midler til tiltak i Bondevik II-regjeringens budsjettforslag for 2006, som Stoltenberg-regjeringen videreførte. Bevilgningen ble videreført og økt til 29 mill. kr i budsjettet for 2007.

Kan statsråden si noe om hvordan midlene brukes, og om det kan dokumenteres konkrete tiltak til barna?»

BEGRUNNELSE:

Det er positivt at Regjeringen viderefører bevilgningene til barn av psykisk syke og rusmiddelavhengige foreldre. Dette var i starten et samarbeid mellom daværende Barne- og likestillingsdepartement og Helse- og omsorgsdepartementet. Statsråd Karita Bekkemellem ble spurt om bruken av disse midlene i muntlig spørretime 21. februar i år, spørsmålsstiller var stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad. Statsråden svarte bl.a. følgende: "Når det gjelder den konkrete fordelingen av disse midlene, kan jeg ikke gi et fullstendig svar på det nå, men vil kunne meddele representanten det på et senere tidspunkt." Dette kan ev. tyde på at det ikke lenger er et samarbeid mellom departementene om bruken av midlene eller om tiltakene, noe som etter min mening kan vanskeliggjøre at disse barna fanges opp tidlig. Dermed vi skal lykkes med det, er det viktig at både første- og andrelinjetjenestene er involvert og er opptatt av å fange opp barna, og av å gi konkret hjelp. Dette må skje både ved å ha fokus på eventuelle barn når voksne kommer i kontakt med hjelpeapparatet, men også direkte i møte med barn som man mistenker har problemer.

Svar:

Etter forslag fra Regjeringen, og som ledd i Handlingsplan mot fattigdom, er det i 2007 bevilget 15 mill. kr til tiltak for barn med psykisk syke og/eller rusmiddelavhengige foreldre. En bevilgning til samme formål i 2006, 14 mill. kr over Barne- og likestillingsdepartementets budsjett, er videreført i 2007 slik at vi i år har 29 mill. kr til tiltak for disse barna. Mitt departement samarbeider tett med Barne- og likestillingsdepartementet om den mer konkrete utformingen av tiltakene. Det har vært viktig å få gode innspill fra tjenestene og aktører på feltet for å kunne ta endelig stilling til tiltak. Våre direktorater, Sosial- og helsedirektoratet og Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet, har derfor også inngått et samarbeid om tiltaksutvikling på dette området. Det er blant annet ansatt en prosjektleder som skal sørge for at tiltakene settes ut i livet. Vi har nå til vurdering i de to departementene den mer konkrete utformingen av tiltakene, basert på innspill fra blant annet direktoratene samt faglige innspill gjennom rapportene stortingsrepresentant Laila Dāvøy viser til i sitt spørsmål.

Dette er en viktig satsing som vi vil komme godt i gang med i år. Som vi uttrykker det i Handlingsplan mot fattigdom, skal satsingen også omfatte tiltak som kommer barna direkte til gode. Frivillige organisasjoner er i så måte en viktig aktør. Det er allerede igangsatt tiltak rettet mot denne målgruppen i tjenestene i dag, men vi vet at det gjenstår mye for å sikre at disse barna identifiseres og følges opp. Mange av barna vil også være kjent i tjenestene i dag, men det er behov for en mer systematisk tilnærming og oppfølging. Sosial- og helsedirektoratet har under utarbeidelse en veileder med utfyllende anbefalinger til tjenesteapparatet for bedre å ivareta disse barna. Bevilgningen til formålet vil blant annet bli benyttet til å stimulere aktuelle tjenester til å gi tidligere hjelp og langsiktig oppfølging. Det er også nødvendig å avsette midler til økt kompetanseheving, veiledning og forskning på dette området.

SPØRSMÅL NR. 817**Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim****Besvart 28. mars 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Vil statsråden medvirke til at det i Rogaland, og i andre regioner hvor slike tilbud ikke finnes, blir etablert poliklinikk for pasienter med rygg- og nakkesmerter?»

BEGRUNNELSE:

Helse- og omsorgsministeren har i oppdragsdokumentet for 2007 til Helse Vest, som Stavanger Universitetssjukehuset er en del av, slått fast at tilbudet til pasienter med kronisk smerte skal prioriteres.

I Bergen, Trondheim, Kristiansand og flere andre steder drives det poliklinikk for pasienter med rygg- og nakkesmerter. De pasientene som sokner til disse poliklinikkene, representerer en stor andel av gruppen "kroniske smertepasienter".

Disse poliklinikkene har to oppgaver. De gir hjelp til de som har utviklet kronisk smerte, slik at det kan være lettere å leve med den. Den andre og like viktige oppgaven er å hjelpe folk til å unngå at mer akutt smerte utvikler seg til kronisk smerte i rygg eller nakke.

I Rogaland hvor det ikke finnes et slikt poliklinisk tilbud har ikke de nevnte pasientgruppene tilnærmet samme mulighet til å få hjelp.

Svar:

I oppdragsdokumentet for 2007 har alle de fem regionale helseforetakene fått i oppdrag i samarbeid

med primærhelsetjenesten å styrke tilbudet til pasienter med kroniske smerter.

Helse Vest RHF opplyser at i Helse Stavanger er det et tilbud til pasienter med rygg- og nakkesmerter ved lærings- og mestringssenteret og ved smertepoliklinikken ved Stavanger Universitetssjukehus.

Ved lærings- og mestringssenteret har man årlig et tilbud til 60 pasienter i forbindelse med mestring av kroniske smertetilstander. I tillegg har man etablert en egen skulderpoliklinikk i samarbeid med ortopedisk avdeling hvor en årlig gir en vurdering og rehabiliteringstilbud til 500 pasienter.

Smertepoliklinikken i Helse Stavanger er i en oppbygningsfase. Jeg kan opplyse om at det i 2006 ble behandlet om lag 2 000 pasienter ved klinikken. Av disse var 800 normale konsultasjoner ved smertepoliklinikken, 350 pasienter var inneliggende og resten fikk et behandlingstilbud i et mobilt palliativt team. Til sammen var det 120 nye pasienter som fikk et tilbud i 2006.

Ventetidene har det siste halve året gått ned fra 18 måneder til 14 måneder i gjennomsnitt, og det står nå 155 pasienter på venteliste ved smertepoliklinikken. Helse Vest RHF har forsikret meg om at alle disse pasientene vil få et tilbud i løpet av 2007.

Videre vil Stavanger Universitetssjukehus starte opp en ryggpoliklinikk i 2007, i tråd med oppdragsdokumentet til Helse Vest for 2007.

SPØRSMÅL NR. 818**Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 29. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta kontakt med Oslo Sporveier og be dem kjøre strekningen Jar-Bekkestua, eventuelt Jar-Kolsås med trikk inntil gravearbeidet starter, og vil statsråden evaluere det som har skjedd i saken om Kolsåsbanen slik at vi slipper slike situasjoner i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med at Kolsåsbanen skal oppgraderes til metrostandard stanset Oslo Sporveier Kolsåsbanen i Bærum den 1. juli 2006. Banen ble stanset så tidlig av sikkerhetsgrunner, ble det sagt. I ettertid har det kommet frem at det var Oslo Sporveiers behov for vogner som var årsaken.

Det ble valgt en midlertidig bussløsning på strekningen, men dette viser seg å føre til trafikkaos i rush-tiden. Jeg får daglig melding om fortvilte dagpendlere som blir stående fast i lange køer. Situasjonen er svært vanskelig for mange, og lokalpolitikere står nærmest maktesløse. Jeg har tatt opp denne problemstillingen med samferdselsministeren flere ganger. Det fremgår av ett av svarene at Statens vegvesen jobber med midlertidig løsning med å opprette et kollektivfelt langs rv 160. Dette vil etter det jeg har fått opplyst hjelpe lite. Problemene er Jarkrysset/rundkjøringen Ullernchausseen/Vækerøveien.

Hele saken rundt Kolsåsbanen er en skandale. Hovedårsaken til den håpløse situasjonen er, slik jeg ser det, samarbeidsproblemer mellom Oslo og Akershus. For at vi skal slippe lignende saker i fremtiden bør departementet gå gjennom saken og se på hva som kunne vært gjort annerledes.

Svar:

Innledningsvis vil jeg slå fast at oppgradering av Kolsåsbanen og drift av midlertidig kollektivtilbud i anleggsperioden er et klart lokalt ansvar i tråd med gjeldende oppgave- og ansvarsdeling for kollektivtransport. Det er videre et lokalt ansvar å finne løsninger på de utfordringene som måtte oppstå der kollektivtransporten krysser fylkesgrensen.

Staten bidrar med midler til finansiering av infrastruktur og det er satt av betydelige beløp til Kolsåsbanen i Statens vegvesens handlingsprogram for perioden 2006-2009. Det er opp til lokale myndigheter å sikre så rask framdrift på prosjektet at anleggsperioden med tilhørende ulemper kan bli så kort som mulig. Staten oppfordrer de berørte partene til å inngå nødvendige bygge- og driftsavtaler, og samordne

sine utbyggingsprosjekter slik at det er mulig å åpne banen til Bekkestua i 2009 og til Kolsås i 2010. Statens vegvesen kan ut fra sin kompetanse bistå partene med plan- og koordineringskompetanse dersom det er ønskelig. Samferdselsdepartementet oppfordrer lokale myndigheter til å benytte de etablerte samarbeidsfora for Oslopakke 2-samarbeidet.

Etter Statens vegvesens syn trenger ikke Kolsåsbanen å bli forsinket i Akershus, selv om prosjektet i Oslo ligger an til å bli fullført et halvt år senere enn opprinnelig planlagt. Det må da forutsettes en stram framdrift på arbeidet med konsekvensutredning og reguleringsplaner i Bærum. Videre må anbudsdokumenter forberedes og byggherreorganiseringen klargjøres slik at anleggsarbeidene kan starte kort tid etter at planene er vedtatt. I tillegg forutsettes at det ikke oppstår ytterligere forsinkelser i Oslo.

Ut fra foreliggende kostnadsanslag er prosjektet fram til og med Bekkestua, finansiert. På grunnlag av tidligere lokale vedtak, er det grunn til å regne med at videreføring av prosjektet fram til Kolsås vil bli høyt prioritert ved utarbeidelse av handlingsprogram for perioden 2010-2013. For å gi et bedre kollektivtilbud fram til anleggsarbeidet starter, har Statens vegvesen anbefalt at Akershus fylkeskommune vurderer midlertidig forlengelse av Jar-trikken til Bekkestua.

Gjeldende ansvars- og rollefordeling tilsier at Samferdselsdepartementet ikke bør involvere seg i detaljene omkring gjennomføringen av dette prosjektet.

Jeg viser for øvrig til mitt svar av 12. desember 2006 på representanten Tendens spørsmål nr. 291, og til finansministerens svar av 8. mars 2007 på spørsmål nr. 658 fra representanten Jan Tore Sanner.

SPØRSMÅL NR. 819

Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 30. mars 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Hva er den reelle dekningsgraden for tilgang til bredbånd i Norge, og hvordan er kvaliteten og hastighetene på tilbudet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er av den oppfatning at det er behov for en bedre kartlegging av den reelle dekningsgraden for til-

gang til bredbånd. En slik kartlegging må se på andel av befolkningen som har tilgang, ikke antall kommuner. Ved en kartlegging må det også sees på kvalitet og hastighet på bredbåndstilbudet.

Svar:

Konsulentselskapet Nexia har på oppdrag fra Fornyings- og administrasjonsdepartementet (FAD)

estimert bredbåndsdekningen i Norge pr. oktober 2006 og juni 2007. Disse estimatene viser at deknin-gen pr. oktober i fjor var om lag 95 pst. mens den pr. juni i år vil være om lag 96 pst. Tallene angir andel av husstandene som har anledning til knytte seg til bredbånd om de ønsker det. Basert på disse to estima-tene er dekningsgraden for bredbånd i Norge pr. nå et sted mellom 95 og 96 pst. av husstandene.

Et sted mellom 91 og 92 pst. av husstandene har tilbud om tilknytning til bredbånd via DSL (bredbånd over "telefonlinjen"). DSL gir typisk en inn/ut kapa-sitet fra 1500/300 kbps og oppover med god kvalitet. De øvrige prosentene har et tilbud som i hovedsak består av forskjellige typer trådløse løsninger eller i noen grad også fiberløsninger. Kvalitet og kapasitet på trådløse løsningene vil variere avhengig av blant annet valg av teknologiske løsninger og lokale for-

hold. Kapasitet og kvalitet på bredbåndsløsningene som er inkludert i dekningstallene er imidlertid av en slik karakter at konsulentselskapet Nexia ut fra en egen faglig vurdering har valgt å inkludere disse.

Fornyings- og administrasjonsdepartementet har tatt initiativ til å få utarbeidet nye dekningstall for bredbånd på både kommunenivå og nasjonalt nivå. Målet er at tallene skal presenteres i St.prp. nr. 1 (2007-2008). I tillegg til å angi dekning i prosent av husstandene, legger jeg også opp til å få utarbeidet dekningskart på kommunenivå som viser hvilke om-råder som dekkes og med hvilken type bredbåndstek-nologier. Hastighet og kvalitet på bredbåndstilbudet er knyttet til hvilke teknologier som benyttes. En slik kartlegging vil derfor også i noen grad gi informasjon om kvalitet og hastighet på bredbåndstilbudet.

SPØRSMÅL NR. 820

Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 30. mars 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Hvor mye er fakturert fra Innovasjon Norge til Norsk Næringsliv fra hvert enkelt kontor, der Inno-vasjon Norge er samlokalisert med norske ambassa-der (IN ikke registrert som eget foretak) i den perio-den Innovasjon Norge har eksistert?»

BEGRUNNELSE:

I statsrådens svar til undertegnede, datert 23. mars 2007, skriver statsråden: "Norges traktatfor-pliktelser er til hinder for at utenriksstasjonene enga-sjerer seg i næringsvirksomhet, [...]"

Det kan derfor være grunnlag for å kartlegge i hvilket omfang dette har skjedd. Innovasjon Norges virksomhet er av en slik karakter, at det kan sammen-

lignes med ordinære rådgivningstjenester.

Svar:

Innovasjon Norge er i dag samlokalisert med nor-ske ambassader og generalkonsulater ved i alt 18 sta-sjoner i utlandet. I Vedlegg 1 er det gjort en oppstil-ling over brukerbetaling i de angjeldende land for pe-rioden 2004-2006. Tallene viser at det totalt i 3-års-perioden er utfakturert 77,6 mill. kr ved de 18 stasjo-nene. Av dette utgjør brukerbetaling til Innovasjon Norge 32,6 mill. kr. Stasjoner hvor Innovasjon Norge og ambassadene ikke er samlokalisert er ikke inklu-dert. Også på flere av disse stasjonene er Innovasjon Norge ambassadenes handelsavdelinger.

Vedlegg til svar:

Beløp i 1000 kr	2004 bokført	2004 justert	2005 bokført	2005 justert	2006 bokført	2006 justert	total bokført	total justert
Stockholm					13	13	13	13
Copenhagen.....	836	650	813	795	865	798	2 500	2 243
Madrid.....	847	627	679	411	547	388	2 200	1 426
Lisboa.....	234	109	109	104	203	192	546	405
Moskva.....	1 100	487	1 700	611	2 900	1 007	5 600	2 105
Washington.....				350		349		700
S.F. u/nettverk	7 600	950	5 400	1 663	3 700	1 061	16 900	3 675
Houston	2 900	1 287	1 100	200	1 500	205	5 300	1 692
Rio			2 300	1 073	3 000	1 237	5 300	2 310
Beijing.....	3 000	2 300	2 900	1 800	4 800	1 400	10 800	5 500
Shanghai.....	1 618	955	1 410	319	641	366	3 401	1 640
Seoul.....	700	696	997	886	981	880	2 679	2 462
Tokyo	2 800	1 403	4 400	1 846	4 800	2 571	12 100	5 821
Bangkok	365	192	462	148	454	136	1 300	476
Kuala Lumpur	715	317	687	540	294	113	1 700	970
Hanoi			140	27	1 087	409	1 300	503
New Delhi					205	205	205	205
Singapore	917	212	881	115	979	74	2 800	402
Technology.....	855	0	1 100	40	1 100	0	3 000	40
Total.....	24 487	10 185	25 078	10 928	28 069	11 404	77 644	32 588

I tabellen fremkommer to kolonner pr. stasjon pr. år; total fakturering til norsk næringsliv (bokført) og brukerbetaling for rådgivningstjenester til norske be-

drifter (justert). I det siste tallet er rene kostnadsrefusjoner, deltakeravgifter, kampanjekostnader på reiseliv samt medfinansiering av stillinger trukket ut.

SPØRSMÅL NR. 821

Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 30. mars 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Er de lokalt ansatte som jobber for Innovasjon Norge (IN) i Kina registrert som ansatte i IN eller som ansatte på ambassaden, og blir deres lønn registrert og utbetalt i henhold til kinesiske lover?»

BEGRUNNELSE:

I tidligere svar fra statsråden forklarer statsråden om forholdene til de norske ansatte i Innovasjon Norge i Kina. Undertegnede tolker svaret slik at disse personene har ansettelseskontrakter med Innovasjon Norge, og at de ikke har noen formelle arbeidsoppgaver for Utenriksdepartementet.

Dette kan være misvisende, da de samme perso-

nene er oppført på nettsider som ansatte i Innovasjon Norge Beijing, og som stab på ambassadene.

Innovasjon Norges Beijing-kontor har også en del lokalt ansatte, som er oppført på forannevnte hjemmesider på samme måte.

Da Innovasjon Norge ikke er registrert som eget foretak i Kina, kan man anta at disse får sin lønn fra ambassaden, og dermed i kinesiske myndigheters øyne er å anse som ansatte på den norske ambassaden i Beijing.

Svar:

Innovasjon Norge finansierer medarbeidere ved ambassaden i Beijing og generalkonsulatet i Shang-

hai, herunder lokalt personell. I Kina er det to ulike grupper lokalt personell. Den ene er kinesiske statsborgere, den andre er utenlandske (ikke-kinesiske) statsborgere.

For kinesiske statsborgere er det ikke tillatt å ha ansettelseskontrakt direkte med en diplomatisk stasjon. Alle kinesiske statsborgere som arbeider ved utenriksstasjonene er ansatt i det statlige Diplomatic Service Bureau (DSB) eller Shanghai Foreign Agency Service Company (SFASC). De har sine skattemessige, trygdemessige og andre ansettelsesrelaterte forhold organisert og ivaretatt av DSB/SFASC. Ambassaden i Beijing og generalkonsulatet i Shanghai har og er pålagt å ha en avtale med DSB/SFASC om ansettelse av lokalt, kinesisk personell. Dette personellet har ikke ansettelseskontrakt med ambassaden. Innovasjon Norge finansierer for tiden 8 personer i Beijing og 2 personer i Shanghai i denne gruppen. Lønnsutbetalinger foretas til DSB (8 personer)/SFASC (2 personer).

De lokalt ansatte kinesiske statsborgerne får i tillegg til lønn fra DSB/SFAC, utbetalt et tilleggsbeløp direkte. Dette har lang tradisjon i Beijing, og er en ordning en rekke nærstående land praktiserer. Ord-

ningen er kjent av DSB. Tilleggsbetalingen ble i sin tid innført for å kompensere for den svært lave nettoutbetaling de lokalt ansatte fikk fra DSB, samt på grunn av DSBs lite transparente ordninger for skatt, trygd, pensjon og administrative gebyrer. Dette er en ordning som henger sammen med organiseringen av arbeidsmarkedet i Kina. Ordningen er imidlertid under gradvis omlegging og ambassaden har i lang tid arbeidet med å finne ordninger som vil gjøre tilleggsbetalingen overflødig.

Den andre gruppen er lokalansatte i Beijing med utenlandsk statsborgerskap. Dette er for tiden 2 personer (kanadisk og amerikansk statsborger). Disse har inngått ansettelseskontrakt lokalt ved ambassaden i Beijing, og de finansieres av Innovasjon Norge. Ambassaden har ifølge DSB ikke plikt til å rapportere deres lønn til kinesiske myndigheter. Ambassaden vil for ordens skyld verifisere dette. De to ansatte har selv et kontraktsfestet ansvar for at deres skatte- og trygdemessige forhold er ivaretatt i henhold til amerikansk, kanadisk og kinesisk lovgivning. Lønnsutbetalinger foretas direkte til de to lokalt ansatte som ikke er kinesiske statsborgere.

SPØRSMÅL NR. 822

Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 3. april 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Jeg viser til spørsmål nr. 759 og nr. 764 og svarene. Vedrørende spesialutsendinger versus andre utsendinger, vil undertegnede gjerne ha redegjørelse hva forskjellen består i. Formelt og i praksis.

Gir begge diplomatstatus, eller ligger forskjellene kun stort sett i de formelle ansettelses-/kontraktsforholdene internt i Norge, men at det er liten/ingen forskjell for vedkommendes stilling/posisjon ved utenriksstasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg minner for øvrig om brevet stortingsrepresentant Kåre Fostervold og undertegnede sendte til nærings- og handelsministeren mandag 12. mars 2007 om konflikten ved ambassaden/IN og det norske næringslivet i Beijing.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra nærings- og handelsministeren.

I henhold til Lov om utenriktjenesten § 3 nr. 1 inngår utenriktjenestemenn som personell ved utenriksstasjon. Begrepet utenriktjenestemann omfatter tre ulike kategorier personell; fagtjenestemenn, spesialutsendinger og valgte utenriktjenestemenn. Det følger av lovens § 3 nr. 2 at personell ved utenriksstasjon også kan omfatte andre utsendinger som etter vedkommende departements bestemmelse knyttes til stasjonen. Disse er imidlertid ikke å anse som utenriktjenestemenn.

Spesialutsendinger er midlertidig ansatt i utenriktjenesten, jf. lovens § 12. Utenriksdepartementet har personalansvar for disse ved tjeneste for særlig formål ved utenriksstasjon for et bestemt tidsrom. Dette gjelder selv om de er finansiert av annen statlig etat, eller av Innovasjon Norge, jf. § 6.

Når det gjelder andre utsendinger, er disse i henhold til § 7 finansiert av ikke-statlige etater, og underlagt vedkommende utenriksstasjons sjef. Disse beholder ansettelsesforholdet hos sin opprinnelige arbeidsgiver ved tjeneste ved utenriksstasjon. Utenriksdepartementet har ikke personalansvaret for disse.

Det gjøres for ordens skyld oppmerksom på at ved behandlingen av St.prp. nr. 23 (2006-2007) Om

endringar av løyvningar på statsbudsjettet 2006 under Nærings- og handelsdepartementet vedtok Stortinget å oppheve vedtaket om at Innovasjon Norges utsendinger i utlandet blir integrert i utenriktjenesten og anmeldt som spesialutsendinger.

Spesialutsendinger så vel som andre utsendinger tilmeldes som diplomatiske representanter ved tjenestestedet.

SPØRSMÅL NR. 823

Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 30. mars 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Jeg viser til spørsmålene nr. 759 og nr. 764 og svarene fra nærings- og handelsministeren. Jeg tolker svaret dit hen at statsråden er enig i at det til nå har vært et samrøre med Innovasjon Norge (IN) og ambassadene.

Jeg vil gjerne ha en utdyping på om bankkontoen i Beijing som står i Norwegian Trade Councils navn, i hvilket omfang denne kontoen har blitt brukt og brukes av IN i Beijing, og hvis det er tilfellet kan det da sies at IN driver næringsvirksomhet i Beijing, og da også være brudd på kinesisk lovgivning?»

BEGRUNNELSE:

I svarene fra statsråden i nr. 759 og nr. 764, refereres det til utenriksstasjoner der hvor "oppgavene har et så stort omfang" at mva.-registrering/betaling må finne sted lokalt og at dermed IN vil måtte opprette egne kontorer. Det vises særlig til Europa i denne sammenhengen. Statsråden refererer så til andre utenriksstasjoner der hvor INs virksomhet såkalt "ikke har så stort omfang" at IN må skilles ut fra utenriksstasjonene med egne kontorer - implisitt da å heller ikke foreta lokal mva.-registrering/betaling.

Det hadde vært fint om statsråden i den sammenheng gir ytterligere redegjørelse for dette, da svaret kan tolkes på flere måter. Blant annet at det betyr at IN kun skal følge lokale lover i Europa, men ikke ellers i verden. Eller betyr det at bare der hvor IN bryter lokale lover i "i stort omfang", skal man endre organiseringen av IN, men der hvor kun IN bryter lokale lover "i mindre omfang", så er det i orden.

Det hadde således vært fint om statsråden kan definere begrepet "omfang" mht. INs virksomhet ved

utenriksstasjoner. For eksempel om dette gjelder antall ansatte (norske pluss lokalt ansatte) eller gjelder det størrelsen i beløp "brukerbetalte tjenester".

Svar:

Kontoen benyttes til dekning av lønn for lokalt personell finansiert av Innovasjon Norge, løpende driftskostnader knyttet til virksomheten samt diverse prosjektkostnader. I 2006 ble det betalt 6,6 mill. kr fra denne kontoen til dekning av påløpte kostnader. Aktivitetene til næringslivsmedarbeiderne ved ambassaden i Beijing og generalkonsulatet i Shanghai utgjør en integrert del av disse utenriksstasjonenes virksomhet, og er ikke å anse som næringsvirksomhet i relasjon til vertslandets lover.

Norges folkerettslige forpliktelser oppstiller et forbud mot at det drives kommersiell virksomhet ved utenriksstasjoner. Generelt fremme av nasjonalt næringsliv inngår som en naturlig del av arbeidet ved utenriksstasjoner, og er tillatt i henhold til folkeretten.

Særlig når det gjelder oppgavene med å fremme norske reiselivsinteresser, kan disse få et slikt omfang at det bør skje en merverdiavgiftsregistrering i vertslandet. Hvilke land dette gjelder beror på en konkret vurdering av de enkelte vertslands merverdiavgiftsregler, samt virksomhetens art og omfang. Hvorvidt omfanget er så stort at det er nødvendig med merverdiavgiftsregistrering vil avhenge av en totalvurdering i det enkelte land. Fremme av norsk næringsliv skal uansett skje i samsvar med vertslandets lovgivning. Dette gjelder uavhengig av hvor i verden virksomheten foregår.

SPØRSMÅL NR. 824**Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 29. mars 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Orkla varsler nå at det kan bli aktuelt å flagge ut deler av produksjonen på grunn av høye kostnader i norsk næringsmiddelindustri. Et dyrt jordbruksoppgjør i år vil kunne fremskynde en slik prosess. Bondelaget hevder at andre forhold enn råvareprisene er årsaken. En utflagging av en så viktig industri vil være negativt for Norge.

Vil statsråden ta initiativ til en uavhengig gjennomgang av de rammebetingelser som norsk næringsmiddelindustri har sammenlignet med rammevilkårene i våre nærmeste konkurrentland?»

Svar:

Den landbruksbaserte næringsmiddelindustrien representerer 16 pst. av industrisyssetningen i Norge. En vesentlig del er i distriktene. For å nå målet om et aktivt landbruk over hele landet, er det en forutsetning at en har en industri som kan avta og viderefordre norske landbruksvarer i Norge. Verdiskapingen og arbeidsplassene som følger av landbruket og næringsmiddelindustrien er meget viktig for bosettingen og utviklingen i distriktene. Jeg deler således fullt ut representanten Kielland Asmyhrs vurdering av at utflagging av næringsmiddelindustri vil være negativt for Norge.

Regjeringen er således opptatt av å utforme rammebetingelser for næringsmiddelindustrien som gjør at industrien kan utvikle seg og være attraktiv med tanke på nye investeringer. Et solid importvern for landbruksvarer er et sentralt element i politikken for å beholde en industristruktur med næringsmiddelindustri over hele landet slik at råvarene kan foredles i nærheten av der de blir produsert. Regelverket for utenlands bearbeiding av landbruksvarer er også av

betydning for bedrifters valg av lokaliseringen av foredlingsanlegg.

Representanten Kielland Asmyhr viser i sitt spørsmål konkret til en sak i media nylig der budskapet er at utviklingen i råvareprisene for landbruksvarer har betydning for om industrien velger lokalisering i Norge eller i utlandet. Dette gjelder i første rekke for bearbeidede landbruksvarer (RÅK-varer) som er en del av Protokoll 3 i EØS-avtalen og således frihandelsvarer mellom Norge og EU.

Tollsatsene inn til Norge for RÅK-varer er i dag for lave til å utjevne prisforskjellene mellom Norge og EU for råvarer som inngår i disse ferdigvarene. For å sikre lik råvarepris til norske produsenter av RÅK-varer sammenlignet med konkurrerende industri i EU, gis det derfor tilskudd til nedskrivning av prisene på råvarene. Satsene for prisnedskrivning vurderes løpende. Utviklingen av råvareprisene i Norge og EU legges til grunn for vurderingen.

Ordningen med prisnedskrivning og bevilgningen til denne, gjennomgås hvert år i forbindelse med jordbruksoppgjøret. Regjeringen legger i årets jordbruksoppgjør opp til å videreføre ordningen. Regjeringen ønsker stabilitet rundt ordningen for å sikre industrien forutsigbare rammevilkår.

Regjeringen har således god oversikt over konkurransesituasjonen for industrien i forhold til internasjonale markeder. Utviklingen i råvarepriser internasjonalt og også andre faktorer som påvirker industriens konkurransesituasjon, følges løpende. Samtidig er det næringsmiddelindustriens utfordring å sørge for en kontinuerlig utvikling slik at den kan beholde sin sterke posisjon på det norske markedet også i framtiden.

SPØRSMÅL NR. 825**Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 30. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Ifølge Dagbladet 24. mars viser en ny forskningsrapport at betydelige miljøgifter lekker fra dypvannsdeponiet ved Malmøykalven i Oslofjorden.

Hvilke tiltak vil miljøvernministeren iverksette for å stoppe spredningen av giften?»

Svar:

Jeg viser til at Statens forurensningstilsyn (SFT), Norsk institutt for vannforskning (NIVA) og Norsk Geotekniske Institutt (NGI) er enige om at rapporten fra ExposMeters AB om mudring og deponering i Indre Oslofjord ikke avdekker noe nytt. Fagmiljøene mener det ikke er samsvar mellom funnene av PCB-nivåer og konklusjonene som trekkes. Måleresultatene er i tråd med det som har vært kjent og som er forutsatt i utslippstillatelsen.

Det er som forventet at det avdekkes noe høyere nivåer av PCB i Oslo Havn og rundt deponiområdet mens anleggsarbeidet pågår. I Oslo Havn ryddes det opp nettopp fordi området er forurenset. Rundt deponiområdet må det forventes noe spredning i perioden mens nedlegging av masser pågår.

Jeg har likevel besluttet å pålegge SFT umiddelbart å sørge for økt overvåking av forurensning i forbindelse med mudring og deponering i Indre Oslofjord. Jeg har også bedt alle relevante norske fagmiljøer å gå igjennom miljødataene i forbindelse med mudringen og deponeringen på nytt. Miljøverndepartementet og Statens forurensningstilsyn er i tillegg blitt enige om å få et utenlandsk kompetent fagmiljø til å gå gjennom dataene i den svenske rapporten.

SPØRSMÅL NR. 826**Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 11. april 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Det er tydelig at noen få store og mellomstore kommuner har bra fokus på fornyelsen av et altfor dårlig vann- og avløpsnett. Flertallet av vannverkene og kommunene trenger statlig oppfølging for å komme i gang med fornyelsen.

Hva har skjedd etter at stortingsrepresentanter fra Fremskrittspartiet fremmet Dokument nr. 8:115 (2002-2003), og hvilke planer har kommunal- og regionalministeren for å gi statlige incitament for å fremme et krafttak for oppgradering av denne sentrale infrastrukturen?»

BEGRUNNELSE:

Lengde av kommunalt avløpsnett er 48 000 km og av kommunalt drikkevannsnett 46 000 km. 32 pst. er lagt før 1971. Mye av dette er meget dårlig, i tillegg kommer 42 000 km private stikkledninger og 2 000 km utslippsledninger og overføringsledninger.

Vannproduksjonen fra vannverkene er ca. 500 liter pr. person og døgn. Vannforbruket i husholdningene er ca. 185 liter pr. person og døgn. Lekkasjene i norske drikkevannsnett er i gjennomsnitt ca. 200 liter pr. person og døgn. Fornyelsen av drikkevannsnett er på ca. 0,6 pst. pr. år av total lengde, men ca. 1/3 av drikkevannsnett ligger likevel hos vannverk som praktisk talt ikke gjennomfører noe fornyelse. Nødvendigheten av å forvalte disse systemene økonomisk og funksjonelt er ikke bare viktig for nåværende generasjoner, men i særdeleshet for de kommende generasjoner. For vannforsyning og avløpsystemer er det spesielt viktig å ivareta økonomiske forhold på en god måte for innbyggerne, fordi det meste av vann og avløp i dag er finansiert av brukerne gjennom et eget lovverk basert på selvkostberegning. Den manglende fornyelsen medfører også en forringelse av drikkevannets kvalitet, en økt utlekking fra vannforsyningsnett, samt innlekking av vann fra grunnen inn i avløpsnett. Nasjonalt folkehelseinstitutt anslår at

smittestoffer i drikkevannet er årsak til 100 000-300 000 sykedager årlig, og har registrert følgende årsaker som kan relateres direkte til tilstanden til vann- og avløpsnett, brudd på avløpsledninger i nærområdet, tilsig av avløpsvann fra kloakkanlegg, permanent lekkasje fra avløpsledninger, blokkerte avløpsledninger med oversvømmelse av avløpsvann og krysskobling av vann- og avløpsledninger. Ifølge Vannverksregisteret har ca. 20 pst. av vannverkene i Norge ikke tilfredsstillende vannforsyning. For å sikre fortsatt tillit til norske næringsmiddelprodukter i andre land, er det dessuten påkrevet å kunne oppvise en vannkvalitet som tilfredsstillende EUs/ESAs krav mht. vannforsyningen til de bedriftene som eksporterer næringsmidler.

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 826 til skriftlig besvarelse fra representanten Ib Thomsen. Svaret er gitt i samråd med helse- og omsorgsministeren.

Det er riktig at det er behov for forbedringer av vann- og avløpsnett. Hoveddelen av vann- og avløpsanlegg i Norge eies av kommunene, og det er kommunene som er ansvarlige for å iverksette nødvendige utbedringer av disse anleggene. Staten har fastsatt forskriftskrav som sikrer en minstestandard på anleggene og fører også tilsyn med at forskriftskravene overholdes. Regelverket om vann- og avløpsgebyrer sørger for at kommunene får dekket sine nødvendige kostnader til drift og vedlikehold. Forskriftskravene sammenholdt med finansieringsordningen vil føre til en gradvis bedring av vann- og avløpsnett. Regelverket er nærmere beskrevet i det følgende.

I forurensningsforskriften del 4, som trådte i kraft 1. januar 2007, stilles det minstekrav til standarden på avløpsnett. Kravene varierer noe avhengig av om det gjelder avløp fra bolighus og hytter, mindre tettbebyggelse eller større tettbebyggelse. Felles for kravene er at avløpsnett skal dimensjoneres, bygges, drives og vedlikeholdes med utgangspunkt i den beste tilgjengelige teknologi og fagkunnskap. Det

skal tas særlig hensyn til avløpsvannets mengde og egenskaper, forebygging av lekkasjer og begrensnings av forurensning av resipienten som følge av overløp. For tettbebyggelse stilles det i tillegg krav om at kommunene skal benytte anerkjente metoder for planlegging og rehabilitering av ledningsnett. Dette vil bidra til at ressursene brukes på en mest mulig hensiktsmessig måte. Formålet med bestemmelsene om minstestandard er å sikre at avløpsnett er funksjonelt til enhver tid slik at det ikke oppstår forurensning, og at kommende generasjoner ikke påføres store vedlikeholds- og oppgraderingskostnader.

Etter forurensningsloven § 24 er det kommunen som er ansvarlig for drift og vedlikehold av kommunale avløpsanlegg og dermed må sørge for at kravene i forurensningsforskriften blir overholdt. Kommunene er de største eierne av avløpsanlegg i Norge. Kommunen kan dekke sine kostnader til drift og vedlikehold gjennom vann- og avløpsgebyrer, jf. forurensningsloven § 25. Gebyrene sørger derfor for nødvendig finansiering for kommunene.

Helse- og omsorgsdepartementet har ansvar for tilsyn med at vannverkene, både offentlige og private, overholder bestemmelsene om kvalitet og leveringssikkerhet som følger av matloven, helseberedskapsloven og drikkevannsforskriften. Ved opprettelsen av Mattilsynet fra 1. januar 2004 er ansvaret for forvaltningen av drikkevannsforskriften overført fra de tidligere kommunale næringsmiddeltilsynene til staten ved Mattilsynet. En hovedbegrunnelse for endringen var å sikre et uavhengig tilsyn med drikkevannet. Mattilsynet har blant annet i 2006 i gang en tilsynskampanje på drikkevannområdet som vil bli avrapportert og publisert i slutten av april 2007.

Drikkevannsforskriften inneholder bestemmelser om forurensningsforbud, varslingskrav, kvalitetskrav og krav om forebygging, egenkontroll og beredskap. Ansvaret for etterlevelsen av reglene ligger hos eierne av vannforsyningsanleggene. Kommunene er de største eierne av vannforsyningsanlegg i Norge. Kommunenes kostnader til drift og vedlikehold kan dekkes gjennom vann- og avløpsgebyrer.

SPØRSMÅL NR. 827**Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 2. april 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Den ærverdige Lofotkatedralen er under sterkt forfall. "Katedralen" er et av de kraftigste symbolene på norsk kystkultur og ikke minst lofotfisket. Katedralen som rommer 1 200 mennesker har dimensjoner som overgår det kommunen greier av vedlikehold.

Vil kirkeministeren personlig ta et møte med kommunen slik det er bedt om, samt vil statsråden også sørge for statlige bidrag i et spleiselag med miljøvernministeren, slik som et er gjort f.eks. med Røros-kirka tidligere, for å stoppe det alvorlige forfallet omgående?»

BEGRUNNELSE:

Det er kirker hvor staten har bidratt med hjelp til vedlikehold, jf. Røros-kirka og kirka i Kongsberg. Det er også opplest og vedtatt nå i mange år at norsk kystkultur har vært stemoderlig behandlet i kulturminnesammenheng. Nå er det på tide at ord følges opp av handling.

Svar:

Det økonomiske ansvaret for drift og vedlikehold av kirkebyggene ligger til kommunene. Slik har det vært fra gammelt av, og kirkeloven fra 1996 videreførte tidligere bestemmelser om kommunenes ansvar på området. Imidlertid er det konstatert at mange av landets kirker er preget av mangelfullt vedlikehold og har et betydelig istandsettingsbehov. Dette gjelder også flere av de nær 1 000 kirkene som er fredet eller regnet som så kulturhistorisk verdifulle at de av Riksantikvaren er utpekt som verneverdige. Både Lofotkatedralen og Røros kirke er blant disse.

Med bakgrunn i det ansvaret kommunene har for kirkebyggenes vedlikehold, mener jeg det viktigste generelle tiltaket på området er å styrke kommunenes økonomiske evne til å ivareta sitt ansvar. Den bety-

delige styrkingen av kommuneøkonomien i 2006 og 2007 er et viktig bidrag til dette, noe bl.a. den nylig igangsatte restaureringen av Oslo domkirke er eksempel på. Samtidig er det fra statens side iverksatt mer målrettede tiltak for bedre forvaltning og istandsetting av kirkene, hvorav rentekompensasjonsordningen for istandsetting av kirker er det viktigste. Ordningen ble etablert i 2005 og videreført i 2006 og 2007 med en samlet investeringsramme på 1 mrd. kr som staten kompenserer renteutgiftene for. De fredete og verneverdige kirkene har prioritet under ordningen, og mer enn 75 pst. av investeringsrammen er gitt til istandsetting av ca. 250 verneverdige kirker. Spørsmålet om å videreføre rentekompensasjonsordningen med en utvidet investeringsramme vil bli vurdert i budsjettssammenheng i tiden framover. For istandsetting av kirker bygget før 1650, dvs. kirker som er automatisk fredet etter kulturminneloven, vurderes dessuten nå en særskilt tilskuddsordning fra Opplysningsvesenets fond.

Det er Husbanken som administrerer rentekompensasjonsordningen for istandsetting av kirkebygg. Husbanken opplyser at det under rentekompensasjonsordningen ikke er fremmet søknad fra Vågan kommune om tilskudd til istandsetting av Lofotkatedralen.

Som det framgår har rentekompensasjonsordningen, sammen med en generell bedret kommuneøkonomi, til nå vært det vesentligste statlige bidraget for en forsterket vedlikeholdsinnsetning overfor de kulturhistorisk verdifulle kirkene. Jeg understreker ellers at det primært er Miljøverndepartementet ved Riksantikvaren som disponerer midler til restaurering av fredete og verdifulle kulturminner.

Ved brev 28. februar d.å. har Vågan kirkelige fellesråd invitert meg til Lofotkatedralen for et møte med fellelsrådet og kommunen om kirkebygget. Det er allerede avtalt møte med politisk ledelse.

SPØRSMÅL NR. 828**Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 2. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Solbu ettervernshjem driver ettervern for unge mellom 18 og 35 år med alvorlige psykiske lidelser, som skal rehabiliteres til et liv etter sykehusbehandling eller omfattende oppfølging i DPS. Ullevål Universitetssykehus har vedtatt å legge ned driften fra 1. januar 2008. I forbindelse med vurdering av nedleggelse tidligere, kom det frem at det ville være i strid med Opptrappingsplanen for psykisk helse.

Kan statsråden forklare hvordan dette nå kan forsvares?»

BEGRUNNELSE:

Solbu ettervernshjem har fått stor anerkjennelse for sin virksomhet, og kan vise til gode resultater. Beboere som flytter ut har fått seg et sted å bo, fått seg daglig skole eller beskjeftigelse og har fått seg et fungerende nettverk når det gjelder familie og venner. Solbu ettervernshjem holder også en del brukere og tidligere brukere ute av sykehusbehandling ved å gi tilbud. Det legges vekt på brukerstyring, og tilbudet er lite og lokalt. Det koster i alt 4,7 mill. kr i året, og har ikke vært kostnadsdrivende.

Svar:

Som representanten Høybråten er vel kjent med, er det gjennom Opptrappingsplanen for psykisk helse en forutsetning at det parallelt med styrking av tjenestetilbudet, skal skje en vesentlig omstrukturering av tilbudet. For spesialisthelsetjenesten omfatter dette økt spesialisering av psykiatriske sykehusavdelinger og etablering av distriktpspsykiatriske sentra (DPS). Psykiatriske sykehjem er forutsatt å enten omgjøres til behandlingsorienterte enheter under DPS, overføres til kommunene eller trappes gradvis ned etter hvert som de kommunale tilbudene bygges ut. De regionale helseforetakene skal i denne sammenheng sørge for at sengeplasser ikke bygges ned før nye og bedre tilbud er etablert, enten som del av

spesialisthelsetjenesten eller i kommunene. Jeg forventer at disse føringene følges når enkelttilbud vurderes endret.

Departementet har via Helse Øst bedt Ullevål Universitetssykehus HF (UUS HF) om en orientering om hvilke planer som er lagt for Solbu ettervernshjem. Ifølge orienteringen eies Solbu ettervernshjem av Sanitetsforeningen og inngår i Kløverinstitusjonene. Inntil helseforetaksreformen var Ullevål universitetssykehus avtalepartner på vegne av Oslo kommune, etter reformen ble avtalen videreført av UUS HF.

UUS HF definerer ikke Solbu som et psykiatrisk sykehjem. Beboerne går på skole eller har annen sysselsetting minimum fire timer pr. dag. De siste årene har Ullevål ment at det tilbudet Solbu gir, faller utenfor det som er spesialisthelsetjenestens oppgaver. Dette bygger på en vurdering av tilbudets innhold og beboernes funksjonsnivå. Pasienter innlagt til behandling i spesialisthelsetjenesten har gjennomgående et klart lavere funksjonsnivå og er i behov av mer omfattende behandlings- og rehabiliteringsinnsats. UUS HF vurdering tilsier at et rehabiliteringstilbud som Solbu naturlig hører hjemme på kommunalt nivå.

Ifølge Helse Øst har Ullevål universitetssykehus vedtatt å si opp avtalen med Solbu ettervernshjem. Oppsigelsestiden er ett år, men Ullevål har sagt seg villig til å forlenge avtalen inntil 1. juli 2008, slik at Solbu skal få tid til å finne ny avtalepartner. Helse Øst har orientert om at det blant annet er tatt kontakt til Oslo kommune.

UUS HF og Oslo kommune må vurdere organisering og forankring av tilbudet for beboerne ved Solbu ettervernshjem i tråd med sitt ansvar. Departementet legger orienteringen fra Helse Øst til grunn, og jeg har tillit til at Helse Øst og UUS HF finner fram til en løsning slik at beboerne ved Solbu ettervernshjem sikres et tilbud på riktig nivå. Jeg har forsikret meg i forhold til Helse Øst om at ingen vil bli skrevet ut uten at det foreligger et godt tilbud til alle.

SPØRSMÅL NR. 829**Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim****Besvart 10. april 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Mener statsråden at det planlagte opplegget for felles vaktberedskap for kommunene Etne, Vindafjord, Sauda og Suldal er i samsvar med Regjeringens mål om styrking av distriktene og ønsket om en organisering av politiet basert på nærhetsprinsippet?»

BEGRUNNELSE:

Etter påske er det meningen å innføre en ny ordning for politiets vaktberedskap, som innebærer at Etne, Vindafjord, Sauda og Suldal blir et felles vaktområde. Nyordningen er møtt med sterke reaksjoner i de aktuelle kommunene. Arbeiderpartiets ordfører i Sauda, Laura Seltveit, sier til Haugesunds Avis at hun er fortvilet over at det ikke er mulig å få en trygg politiberedskap i østre del av politidistriktet. Avhengig av ferjeavgangene kan det ta inntil to og en halv time å kjøre fra den ene ytterkant av distriktet til en annen.

Svar:

Haugaland og Sunnhordland politidistrikt er organisert med 5 geografiske driftsenheter, hvorav Etne og Vindafjord, Sauda og Suldal utgjør to driftsenheter. Mens tjenestelistene i de andre driftsenhetene er satt opp med helkontinuerlig skifttjeneste, har Etne, Vindafjord, Sauda og Suldal fortsatt tjenestelister med reservetjeneste.

Etter en totalvurdering mener politiet at ved å gå

over til helkontinuerlig skifttjeneste ivaretar en tilgjengelighet og generell politiberedskap på en best mulig måte. Nye arbeidstidsbestemmelser for politiets tjenestemenn fra 1. juni 2007, vil i de fleste tilfeller bare gi mulighet til én utrykning på hver vakt med reservetjeneste. Samtidig må det påpekes at bruk av reservetjeneste er et unntak etter arbeidsmiljøloven § 51 nr. 2, og at dette unntaket ikke er gitt lenger gyldighet enn ut 2008.

Responstiden blir nødvendigvis ikke lenger med helkontinuerlig skift enn med reservetjeneste. Dette fordi det erfaringsmessig kan ta noe tid før de to betjentene som har reservetjeneste, og som kan befinne seg på hver sin bopel, kan møtes på utrykningsstedet. Derimot vil to som er på aktiv tjeneste i de aller fleste tilfeller kunne foreta utrykningen umiddelbart. Selv om avstandene fra ytterpunktene i de to lensmannsdistriktene er store, er det sjelden samtidighet i tidspunkt for utrykning. Dessuten vil det være fire tjenestemenn på aktiv tjeneste på de mest aktuelle tidspunkt.

Politidistriktet har positive erfaringer med helkontinuerlig tjeneste i Karmøy, Stord og Haugesund, hvor avstandene også kan være store, og som i tillegg har betydelig større befolkningstetthet og hyppigere utrykningsfrekvens.

Jeg har tillit til at politimesteren, som har ansvar for ressursfordeling og tjenesteordninger, ivaretar dette på en måte som sikrer innbyggerne en best mulig polititjeneste.

SPØRSMÅL NR. 830**Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 30. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Regjeringen lovet i forbindelse med budsjettet for 2007 å komme med en avklaring vedrørende vernet av Trillemarka innen fremleggelsen av revidert 2007.

Står dette løftet fast?»

Svar:

I St.prp. nr. 1 (2006-2007) framgår at det var planlagt å ta stilling til verneomfanget for Trillemar-

ka-Rollagsfjell i 2006, med sikte på å fremme en egen sak for Stortinget tidlig i 2007.

Regjeringen arbeider grundig med saken, med sikte på å komme fram til en god løsning. Foreløpig er det ikke mulig å si når Regjeringens avklaring vil foreligge.

Når Regjeringen har avklart verneomfanget for Trillemarka-Rollagsfjell, vil spørsmålet om finansiering knyttet til vernet bli lagt fram for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 831**Innlevert 26. mars 2007 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 30. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I en rapport fra ExposMeter AB påvises det forhøyede PCB-verdier utenfor dumpingområdet ved Malmøykalven i Indre Oslofjord. Forhøyede nivåer av PCB er funnet fra bunnen og opp til 40 meter over bunnen. Dumpingen av miljøgifter ved Malmøykalven er omstridt.

Vil statsråden på bakgrunn av funnene og et forevar-prinsipp stoppe dumpingen ved Malmøykalven og vurdere faren for spredning av PCB i Indre Oslofjord på nytt?»

BEGRUNNELSE:

En rapport fra ExposMeter AB av 24. mars 2007 viser forhøyede PCB-verdier utenfor dumpingområdet ved Malmøykalven i Indre Oslofjord. Lekkasjene fra deponiet viser 2-3 ganger høyere PCB-verdier enn i et referansepunkt i fjorden. Forhøyede nivåer av PCB er funnet fra bunnen og i vannivå opp til 40 meter. Fjordstrømmene sprer miljøgiften til et større område. Funnene reduseres jo lenger fra dumpingområdet målene er foretatt. Funnene av PCB stammer fra deponiet for massen fjernet fra Oslo havn.

Faren for spredning av miljøgifter har vært hovedargumentet i den folkelige motstand mot deponering av forgiftet masse fra Oslo havn ved Malmøykalven. Et massivt flertall i folkeavstemningen på Nesodden sa nei til deponiet. Prosjektet er slik svært omdiskutert i nærmiljøet. Til tross for informasjon til offentligheten har hverken Oslo Havn eller miljømyndighetene klart å berolige befolkningen i området.

Svar:

Jeg viser til at Statens forurensningstilsyn (SFT), Norsk institutt for vannforskning (NIVA) og Norsk Geotekniske Institutt (NGI) er enige om at rapporten fra ExposMeters AB om mudring og deponering i Indre Oslofjord ikke avdekker noe nytt. Fagmiljøene mener det ikke er samsvar mellom funnene av PCB-nivåer og konklusjonene som trekkes. Måleresultatene er i tråd med det som har vært kjent og som er forutsatt i utslippstillatelsen. Når rapporten snakker om "forhøyede" verdier av PCB rundt deponiområdet, blir dette misvisende. Sammenlikningsgrunnlaget som brukes er ikke situasjonen før oppryddingsarbeidet startet, men et referansepunkt langt unna både Oslo Havn og deponiområdet. SFT har i pressemelding av 28. mars 2007 konkludert med at det ikke er faglig grunnlag for å stanse den pågående oppryddingen.

Det er som forventet at det avdekkes noe høyere nivåer av PCB i Oslo Havn og rundt deponiområdet mens anleggsarbeidet pågår. I Oslo Havn ryddes det opp nettopp fordi området er forurenset. Rundt deponiområdet må det forventes noe spredning i perioden mens nedlegging av masser pågår.

Jeg har likevel besluttet å pålegge SFT umiddelbart å sørge for økt overvåking av forurensning i forbindelse med mudring og deponering i Indre Oslofjord. Jeg har også bedt alle relevante norske fagmiljøer å gå igjennom miljødataene i forbindelse med mudringen og deponeringen på nytt. Miljøverndepartementet og SFT er også enige om å få et utenlandsk kompetent fagmiljø til å gå gjennom dataene i den svenske rapporten.

SPØRSMÅL NR. 832**Innlevert 27. mars 2007 av stortingsrepresentant Martin Engeset****Besvart 30. mars 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til en avvikling av ordningen med avlønning på såkalt pensjonistlønn i staten til 130 kr pr. time, slik at pensjonister kan få en rettferdig og anstendig lønn for sitt fullverdige arbeid?»

BEGRUNNELSE:

I Statens Personalhåndbok, § 10.12.2, er det hjemlet at statens alderspensjonister kan engasjeres på pensjonistvilkår. For tiden er godtgjøringen 130 kr pr. faktisk arbeidet time.

Gjennom en rekke henvendelser jeg har mottatt

har jeg blitt gjort oppmerksom på at dette av mange oppleves som en uanstendig og urettferdig ordning som bryter med målet om en god seniorpolitikk. Mange som gjennom et langt yrkesliv har opparbeidet seg spisskompetanse og som fortsatt er ønsket av sin arbeidsgiver etter oppnådd pensjonsalder, opplever at det å få en langt lavere lønn enn hva man tidligere hadde, er uverdigg og urimelig. Derfor bør statsråden, f.eks. i forhandlingene med Norsk Pensjonistforbund eller ved å fremme et lovforslag, ta et initiativ til en avvikling av denne ordningen.

Svar:

Jeg viser til brevet fra Stortingets president av 27. mars 2007 med vedlegg vedrørende ovennevnte. Spørsmålet som er reist av representanten Martin Engeset, gjelder avvikling av ordningen med avlønning på pensjonistvilkår i staten på 130 kr pr. time, slik at pensjonister kan få en rettferdig og anstendig lønn for sitt arbeid.

Jeg minner innledningsvis om at en statlig arbeidstaker som fratrer med alderspensjon, gjennom sin tjenestepensjon, vil opprettholde et inntektsnivå som etter skatt ofte er i størrelsesorden 70-80 pst. av tidligere lønn. Dersom arbeidstakeren etter pensjonering kunne gå tilbake i statlig tjeneste og motta full lønn ved siden av pensjonen, ville hans/hennes samlede inntektsnivå kunne bli om lag 160-170 pst. av tidligere nettoinntekt.

Representanten Engesets forslag ville med andre ord føre til at det for offentlige arbeidstakere ville lønne seg å ta ut pensjonen så tidlig som mulig. Under et fremtidig system med fleksibel folketrygd som beskrevet i St.meld. nr. 5 (2006-2007) om opptjening og uttak av alderspensjon i folketrygden, er det foreslått at folketrygdens alderspensjon gis en nøytral utforming. Da blir samlet pensjon gjennom livsløpet om lag det samme enten man tar ut pensjonen tidlig eller sent. Det er for tidlig å si noe om hvilke valg som kan bli gjort med hensyn til fremtidig offentlig tjenestepensjon. Jeg ser det likevel som åpenbart at det spørsmålet Engeset tar opp, må vurderes i sammenheng med pensjonsreformen.

I dag har staten regler om pensjonistavlønning. Pensjonistlønn er en inntekt som kan utbetales til alderspensjonister som blir engasjert for et kortere tidsrom i staten, uten at dette fører til avkorting i pensjonen. Pensjonistlønnen, som p.t. er 130 kr pr. time, er den samme uansett tidligere lønn, nivå, kompetanse mv. Denne ordningen vil bli undergitt en ny vurdering i forbindelse med pensjonsreformarbeidet.

Det kan også nevnes at arbeidstaker som går av med avtalefestet pensjon, vil kunne tjene 15 000 kr pr. år ved å ta annet arbeid ved siden av pensjonen. Dersom beløpet på 15 000 kr overstiges, vil pensjonen bli avkortet.

SPØRSMÅL NR. 833

Innlevert 27. mars 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 29. mars 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Jeg har merket meg at statsråden, ifølge opplysninger i media, også jobber med detaljplaner i trasévalgsaker. Dette kommer frem i forbindelse med en sak i Ås kommune angående mulig flytting av fremtidig ny trasé for E18.

Hvordan avklarer statsråden egen habilitet i slike saker?»

BEGRUNNELSE:

I denne konkrete saken har leder i Senterpartiet, partiet som statsråden representerer, eiendom som blir eller kan bli berørt av nytt trasévalg. Jeg har også registrert at statsråden selv, basert på opplysninger i me-

dia, har deltatt på et åpent møte/årsmøte i Senterpartiets lokallag i Ås sammen med leder i Senterpartiet der spørsmål om alternativ fremtidig trasé ble behandlet. Jeg har videre merket meg at dette alternativet tidligere er avvist av Statens vegvesen. Jeg går ut fra statsråden er særdeles nøye med å avklare egen habilitet i denne saken spesielt og i arbeid med detaljplaner i trasévalg generelt. Slike saker kan ofte være omstridt. Dersom statsråden på en eller annen måte griper inn i utredning eller konklusjon er det viktig at habilitetsspørsmål er ivaretatt gjennom hele saksbehandlingen, også i Samferdselsdepartementet og hos statsråden. Jeg legger til grunn at denne vurderingen ikke foretas av statsråden alene for eget vedkommende.

Svar:

Først vil jeg slå fast at jeg ikke arbeider med detaljplanlegging av vegtraseer. Den fysiske planleggingen av vegprosjekter skjer etter reglene i plan- og bygningsloven. Dette gjelder også planleggingen av E18 mellom Elvestad og Vinterbro i Akershus.

Det er lokal uenighet i Ås, Ski og Oppegård kommuner om valg av trasé. Planlegging av E18 fra Østfold grense til Vinterbro etter plan- og bygningsloven startet i 2001. Vegdirektoratet fastsatte i samråd med Miljøverndepartementet, utredningsprogram for strekningen den 5. februar 2003. Dette programmet er basert på at prosjektet skal følge eksisterende korridor for E18 til Vinterbro som er "knutepunkt" mellom E6, E18 og rv 23 (Oslofjordforbindelsen). Det er kjent at et flertall i Ås kommunestyre ønsker et "Ski Øst-alternativ". I Ski kommune er det et stort flertall mot dette alternativet.

Det er bestemt at det skal gjennomføres KS1 (ek-

stern kvalitetssikring i en tidlig fase) for prosjekter med investeringskostnader over 500 mill. kr. Hovedregelen er at KS1 med behovsutredning gjennomføres før oppstart av alternativsutredning etter plan- og bygningsloven.

Siden dette både er et prosjekt til en kostnad på nærmere 2 mrd. kr, og et prosjekt der det er stor lokalpolitisk uenighet, har Statens vegvesen anbefalt at prosjektet underlegges KS1 som grunnlag for den videre planlegging. Gjennom en KS1-prosess med tilhørende konseptutredninger/behovsutredninger vil både problemstillinger knyttet til markagrensen og jordvern bli berørt. På denne bakgrunn er den igangsatte konsekvensutredningsprosessen etter plan- og bygningsloven stanset, og det forberedes en KS1-prosess.

Min habilitet i forhold til konkrete vegprosjekt vurderes i den enkelte sak. Det er ingenting som skulle tilsi at jeg er inhabil i forhold til ovennevnte sak.

SPØRSMÅL NR. 834

Innlevert 27. mars 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 3. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Undertegnede har mottatt meldinger om at Dikemark psykiatriske sykehus står i fare for å bli gradvis nedlagt. Det vises videre til at denne problemstillingen har vært aktuell gjennom flere år.

Kan statsråden redegjøre for hva som er situasjonen rundt Dikemark psykiatriske sykehus, og samtidig forsikre om at det ikke er økonomiske hensyn som eventuelt er årsaken til nedleggelse?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har mottatt meldinger om at Dikemark psykiatriske sykehus står i fare for å bli gradvis nedlagt. Det vises videre til at denne problemstillingen har vært aktuell gjennom flere år. Helseforetaket har ansvaret for at helsetilbudet i regionen, også innenfor psykiatrien, er tilstrekkelig og adekvat. Med bakgrunn i den situasjonen vi er blitt gjort kjent med, kan det virke som om helseforetaket har tatt beslutninger som ikke er i tråd med ovennevnte. Undertegnede vil derfor be statsråden om en redegjørelse for situasjonen knyttet til Dikemark psykiatriske sykehus.

Svar:

Den virksomheten som i dag drives på Dikemark-området i Asker er en del av Ullevål universitetssykehus HF, og består av fire avdelinger som inngår i psykiatrisk divisjon ved Ullevål. Av divisjonens 11 avdelinger er de øvrige 7 plassert i Oslo. Det er således ikke lenger en selvstendig organisatorisk enhet som heter Dikemark psykiatriske sykehus.

Ifølge opplysninger fra Helse Øst RHF arbeider Ullevål universitetssykehus med planer om å flytte behandlingstilbudet til Oslo, der pasientene har sitt bosted. Flytting forutsetter et nybygg på Ullevåls område i Oslo, og det arbeides med planer for dette. Deler av dagens allmennpsykiatriske behandlingstilbud på Dikemark er tenkt plassert i dette nybygget, mens det øvrige vil bli lagt til to distriktskykiatriske sentre. Helse Øst melder om at noe av dagens døgn-tilbud for enkelte pasientgrupper vil bli redusert i takt med opptrapping av kommunale bo- og omsorgstilbud, som er i tråd med Opptrappingsplanens føringer. Helse Øst RHF har bekreftet at de foreløpige planene ikke vil føre til reduksjoner i det totale tilbudet til pasientene, og videre at det skal bygges opp tilbud før eventuell nedbygging skjer.

I dag er det også en regional sikkerhetsavdeling på Dikemark som betjener Helse Sør RHF og Helse Øst RHF. Denne avdelingen inngår ikke i planene om flytting av virksomhet fra Dikemark til Ullevål, men Ullevål har startet en prosess for å avklare lokalisering. Som et ledd i denne prosessen har Helse Øst RHF orientert om at Ullevål 27. februar 2007 gjorde et styrevedtak, der flytting av sikkerhetsavdelingen til Blakstad kun er ett av alternativene som vurderes. Helse Øst RHF vil imidlertid avvente et bredere vurderingsgrunnlag, og regner med at den endelige beslutningen blir tatt av den nye helseregionen Helse Sør-Øst RHF.

Når det gjelder den totale rammen for psykisk helsevern på Ullevål universitetssykehus, har Helse

Øst RHF i sin orientering bekreftet at veksten innenfor psykisk helsevern og rus skal være sterkere enn i somatikken - dette i tråd med føringene fra Helse- og omsorgsdepartementets Oppdragsdokument for 2007. Den effektiviseringsgevinsten som eventuelt oppnås ved å flytte enkelte funksjoner fra Dikemarksområdet til Ullevål skal beholdes innenfor Ullevål-psykiatrien og komme pasienter med psykiske lidelser til gode. Det følger av dette at det da ikke vil være snevre økonomiske interesser som styrer beslutningsprosessene i denne saken.

Jeg vil holde meg oppdatert på de endringer som skal skje innenfor Oslo-området. Foreløpig dreier dette seg om interne prosesser i Helse Øst RHF, og det er ennå ikke trukket konklusjoner.

SPØRSMÅL NR. 835

Innlevert 27. mars 2007 av stortingsrepresentant Oddvar Hallset Reiakvam

Besvart 30. mars 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Kan statsråden stadfeste at eit vern av Førdefjorden i tråd med regjeringas framlegg i St.prp. nr. 32 (2006-2007) ikkje vil legge hinder i vegen for uttak av rutilførekomsten i Engebøfjellet, bygging av hamneanlegg i tilknytning til verksemda og tilgang på fjorddeponi?»

GRUNNGJEVING:

Engebøfjellet i Naustdal kommune i Sogn og Fjordane vil etter regjeringas framlegg i St.prp. nr. 32 (2006-2007) ligge i tilknytning til ein nasjonal laksefjord. Engebøfjellet inneheld ein av verdas beste, kjende rutil-/eklogittførekomstar. I samband med ut-

vinning av rutil/eklogitt vil det kunne verte naudsynt å bygge ut hamneanlegg og å deponere massar i fjorden.

Svar:

Eit tenkeleg problem for villaksen knytt til uttak av mineralførekomsten i Engebøfjellet er utslepp av steinstøv med meir i overflata. Det må under alle høve setjast strenge krav til slike utslepp, og eg kan difor stadfeste at Førdefjorden som nasjonal laksefjord ikkje vil legge hinder i vegen for uttak av rutilførekomsten i Engebøfjellet, bygging av naudsynt hamneanlegg og tilgang på fjorddeponi.

SPØRSMÅL NR. 836**Innlevert 27. mars 2007 av stortingsrepresentant Ola T. Lånke****Besvart 17. april 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Det har i den senere tid gjennom media og en fersk analyserapport blitt dokumentert hvordan Telenors dominans har utviklet seg innen tv-sektoren i Norge. Denne dominansen er nå meget stor på alle distribusjonsplattformer og i stadig større grad på innholdssiden.

Hva vil de berørte departementene og de aktuelle tilsynsorganene foreta seg for å hindre at Telenor misbruker opparbeidet markedsrett, og også sørge for at Telenor ikke i ytterligere grad forsterker denne markedsretten?»

BEGRUNNELSE:

Det er grunn til å spørre om fjernsynssektoren er langt mindre gjenstand for en aktiv myndighetsutøvelse enn andre sektorer. To av de tidligere monopolen, Telenor og NRK, har sammen med TV2 en samlet markedsandel på 75 pst. i det norske markedet (målt i omsetning). Telenor alene står for drøyt 30 pst., mens selskapet på distribusjonssiden er totalt dominerende og trolig har opp mot 75 pst. markedsandel. Telenor er alle steder når det gjelder distribusjon av TV i alt fra bakkenett, kabel-TV, satellitt, bredbånds-TV og mobiltelefon, og som en betydelig aktør i innholdsmarkedet. Telenor har bygget opp et TV-industrielt kompleks i Norge som savner side-stykke i de fleste andre bransjer. Ingen andre av de statlige "telemonopolister" i Europa har blitt tillatt en tilsvarende dominerende posisjon i sine lokale TV-markeder som Telenor er gitt anledning til i Norge.

Telenors distribusjonsrett kan således i praksis også bety at konkurrentene har vanskeligheter med å by like mye som Telenor ved kjøp av TV-rettigheter. Særlig gjelder dette dyre og ekstremt attraktive sportsrettigheter som fotball. Telenors rett gjør selskapet i stand til å overby alle andre når det gjelder attraktivt innhold på TV-skjermene. Telenors avtale (i samarbeid med TV2) med Norges Fotballforbund om enerett til å sende kamper fra Tippeligaen er bare ett av flere eksempler. Gjennom innkjøps-samarbeid og eksklusivavtaler kontrollerer Telenor alle de viktigste fotballbegivenhetene med unntak av Champions League.

I forbindelse med Telenors kandidatur som konsesjonssøker til digitalt bakkenett for fjernsyn mente flertallet i Stortinget at dette "reiser konkurransemessige problemstillinger på grunn av selskapets dominerende posisjon som tilbyder av fjernsyn via satellitt og kabel". Senere har både Post- og teletilsynet og

Konkurransetilsynet uttrykt bekymring for Telenors distribusjonsrett. I forbindelse med NTVs søknad om konsesjon for digitalt bakkenett uttrykte Konkurransetilsynet en bekymring for at Telenors "horisontale integrasjon i markedene for fjernsynsdistribusjon vil derfor kunne redusere den positive konkurranse-effekten mellom plattformene".

Svar:

Jeg gjør i det følgende rede for rettslige virkemidler og inngrepskompetanse for derved å forsøke å belyse hvilke skranker som finnes for Telenors (og andre virksomheter) markedsrett på fjernsynsmarkedet.

1. RETTSLIGE VIRKEMIDLER

De konkurranserettslige virkemidlene er hjemlet i konkurranseloven. Konkurranseloven inneholder et forbud mot konkurransebegrensende samarbeid i § 10, et forbud mot misbruk av dominerende stilling i § 11. Konkurranseloven § 10 og 11 er harmonisert med EØS-avtalen artikkel 53 og 54, som igjen tilsvarer EF-traktaten artikkel 81 og 82. Disse bestemmelsene håndheves av Konkurransetilsynet. Sanksjoner fra Konkurransetilsynet ved brudd på disse forbudene kan som hovedregel bare overprøves av domstolene. Konkurransemyndighetene skal også gripe inn mot konkurransebegrensende fusjoner og oppkjøp. Inngrepskompetansen ligger hos Konkurransetilsynet med Fornyings- og administrasjonsdepartementet som klageinstans. Departementet prøver saken på samme rettslige grunnlag som tilsynet. Kongen i Statsråd kan imidlertid overprøve et inngrep i saker av prinsipiell eller stor samfunnsmessig betydning. Departementet kan også regulere konkurransebegrensende handlinger i en forskrift etter paragraf 14, dersom dette er nødvendig for å fremme konkurransen.

I tillegg til konkurranseloven inneholder som nevnt EØS-avtalen konkurranseregler, som kan håndheves av både norske konkurransemyndigheter, EFTAs overvåkningsorgan og Europakommisjonen. Disse kommer til anvendelse når samhandelen i EØS påvirkes. EFTAs overvåkningsorgan eller Europakommisjonen har også eksklusiv kompetanse til å behandle fusjoner som virker tilstrekkelig på samhandelen. Dette er i praksis gjennomført ved at foretakenes omsetninger må tilfredsstillende visse terskelverdier i mer enn ett EØS-land.

Konkurransbegrensende samarbeid

Konkurranseloven oppstiller i § 10 et forbud mot konkurransbegrensende samarbeid som hindrer effektiv ressursbruk og er i strid med forbrukernes interesser. Dette gjelder alle former for samarbeid. Det kan være avtaler mellom konkurrenter som begrenser konkurransen mellom dem, eller avtaler mellom for eksempel produsent og videreselger som virker ekskluderende på andre aktører på en slik måte at det skader forbrukerne.

Denne bestemmelsen kan ha betydning for de avtaler Telenor og aktører som eies av Telenor kan inngå med aktører på andre nivåer i verdikjeden, for eksempel innholdsprodusenter. Canal Digitals eksklusive rett til å distribuere TV2 over satellitt er for tiden til behandling i EFTAs overvåkningsorgan. De kan også nevnes at Konkurransetilsynet i 2002, etter dagjeldende konkurranselov, forbød Telenor Mobils eksklusivavtaler med terminalselgerne (mobiltelefoniselskaper), slik at disse bare solgte telefoner med Telenor Mobil mobilabonnementet.

Misbruk av dominerende stilling

Konkurranseloven § 11 forbyr utilbørlig utnyttelse (misbruk) av dominerende stilling. Dette omfatter både utnyttende misbruk, dvs. at man misbruker ved å utnytte markedsmakten på en utilbørlig måte overfor kunder og leverandører, og ekskluderende misbruk. Ekskluderende misbruk innebærer atferd som på en utilbørlig måte stenger andre konkurrenter ute fra konkurransen eller gjør konkurrenter svakere i konkurransen.

Lov om elektronisk kommunikasjon (ekomloven) gir hjemmel til å pålegge aktører med sterk markedsstilling særlige plikter i en rekke såkalte relevante markeder. Telenor er pålagt forpliktelser på en rekke områder på distribusjonssiden. De relevante markedene er fastsatt gjennom EØS-retten og omfatter ikke tjenester som består i å pakke og selge fjernsynsinnhold (fjernsynsdistributører som Canal Digital, Get, Viasat, RiksTV mv.).

Ekomregelverket har blant annet relevans for Telenor som infrastruktureier, og legger særlige forpliktelser der selskapet har sterk markedsstilling. Sterk markedsstilling vil som hovedregel være sammenfallende med dominerende stilling. Dette innebærer at Telenors mulighet til å misbruke dominerende stilling i stor grad vil være forhindre gjennom reguleringsforpliktelsene i ekomloven. Konkurransereglene er imidlertid et viktig supplement til ekomregelverket fordi det finnes situasjoner det ikke er hensiktsmessig eller mulig å forhåndsregulere seg mot.

Som regel vil en aktør med en markedsandel over 50 pst. bli vurdert til å ha en dominerende stilling. Markedsandelen er imidlertid bare en av mange momenter, der for eksempel graden av vertikal integra-

sjon med kunder og leverandører også er relevant. Telenor som aktør på mange nivåer i verdikjeden er derfor relevant for vurderingen av Telenors dominerende posisjon.

Misbruk er et vidt begrep og omfatter mange former for atferd. Det er gjort mange forsøk både i rettspraksis og teori på å gi et generelt kriterium for hva som er misbruk. Generelt kan man si at misbruk er konkurransbegrensende atferd, og ikke utkonkurrering som følge av overlegen prestasjon. Hva som har vært vurdert som misbruk har i stor grad vært styrt av konkrete saker. Som eksempler kan nevnes konkurransbegrensende lojalitetsprogrammer, slik som bonusprogrammer, kobling av produkter og såkalt rovprising, som innebærer å prise under egne kostnader for å presse ut konkurrenter og deretter utnytte markedsmakt. Misbruk av dominerende stilling omfatter også tilfeller der en virksomhet ikke gir konkurrenter tilgang til nødvendig infrastruktur, eller gir konkurrenter tilgang på diskriminerende vilkår. Slike forhold reguleres i praksis av ekomregelverket, men konkurransereglene er et viktig supplement.

Konkurransbegrensende fusjoner

Konkurransetilsynet skal etter konkurranseloven § 16 gripe inn mot fusjoner som fører til eller forsterker en vesentlig begrensning av konkurransen i strid med konkurranselovens formål om effektiv bruk av samfunnets ressurser. Dette omfatter alle former for fusjoner og oppkjøp, så vel som fusjoner med og oppkjøp av konkurrenter, og fusjoner med eller oppkjøp av aktører på andre nivåer i verdikjeden. Sistnevnte vil som hovedregel ikke føre til en direkte begrensning av konkurransen, så det som ofte vil være avgjørende er om fusjonen gir den sammenslåtte aktøren en mulighet og et insentiv til å stenge andre aktører ute fra markedet i strid med samfunnet og forbrukernes interesser.

Konkurransetilsynet har ved flere anledninger vurdert Telenors oppkjøp i innholdsmarkedene uten at det har resultert i inngrep. Et eksempel på et oppkjøp som ble grundig vurdert var da Telenor gjennom et oppkjøp av de resterende 50 pst. aksjene i satellittdistributøren Canal Digital i 2001. Det ble blant annet vurdert om dette ville gi Telenor en mulighet og et insentiv til å ekskludere andre innholdsleverandører fra markedet. Konkurransetilsynet kom til at det ikke var grunnlag for inngrep, men at det var grunn til å følge Telenors videre integrasjon i innholdsmarkedene nøye.

Forskrift etter konkurranseloven § 14

Forskriftkompetansen etter konkurranseloven § 14 har hittil ikke vært utnyttet. Satellittdistribusjonsselskapet Viasat har vært i kontakt med departementet med forespørsel om at det utarbeides en for-

skrift som forbyr Canal Digital's eksklusive rett til å distribuere TV2 over satellitt. Det vil skape rettslige problemer og vil innebære usikkerhet om det arbeides med, og eventuelt gis, en slik forskrift før saken er ferdigbehandlet i EFTAs overvåkningsorgan.

Medieeierskapsloven

Medieeierskapslovens formål er "å fremme ytringsfriheten, de reelle ytringsmuligheter og et allsidig medietilbud". Loven gjelder "foretak som driver dagspresse, fjernsyn, radio eller elektroniske medier, samt foretak som har eiermessig innflytelse over slike foretak". Loven vil ha betydning for Telenor i den grad selskapet driver eller har eierskap (direkte eller indirekte) i redaksjonell virksomhet. (Telenor Broadcast Holding (TBH) eier som kjent 44,8 pst. av A-pressen ASA som igjen eier 50 pst. av TV2-gruppen AS. I tillegg eier TBH 45 pst. av aksjene i TV2 Zebra). Loven regulerer ikke direkte markedet for distribusjon av fjernsyn. Stortingsflertallet sluttet seg ved behandlingen av Ot.prp. nr. 81 (2003-2004) til departementets vurderinger om ikke å tilrå en utvidelse av eierskapsloven til å gjelde vertikal integrasjon (f.eks. samtidig eierskap i både innholdsproduksjon og distribusjon), jf. Innst. O. nr. 13 (2004-2005).

2. FORHOLDET MELLOM DEPARTEMENT OG TILSYN

Kongen har delegert til de respektive tilsynsmyndighetene (Konkurransetilsynet, Post- og teletilsynet og Medietilsynet) å føre tilsyn med at Telenor og andre virksomheter overholder regelverket som skal sørge for at virksomheter ikke misbruker markedsrett eller at det ikke etableres markedsrett som er i strid med de respektive lovenes formål.

Stortinget har gjennom lovene som er redegjort for ovenfor beskåret departementenes direkte inngrepskompetanse. Etter konkurranseloven § 8 kan Kongen pålegge Konkurransetilsynet å ta en sak opp til behandling, men ikke instruere tilsynet om avgjørelser i enkeltsaker. Samferdselsdepartementet er gjennom ekomloven § 10-2 avskåret fra å instruere Post- og teletilsynet i saker som gjelder sterk markedsstilling. Etter medieeierskapsloven § 6 kan ikke Kongen gi Medietilsynet generelle instruksjoner om håndhevingen av loven, og kan heller ikke gi pålegg om myndighetsutøvelsen i enkelttilfeller.

Etter mitt syn bør det i første rekke overlates til de nevnte tilsynene å overvåke utviklingen og gjøre vedtak om inngrep i de tilfeller der virksomhetenes aktiviteter er i strid med den enkelte lovens formål.

SPØRSMÅL NR. 837

Innlevert 28. mars 2007 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 30. mars 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Regjeringen har lovet full barnehagedekning i løpet av 2007. På Romerike står fortsatt 750 barn uten barnehageplass.

Hva vil finansministeren gjøre for å kunne oppnå målet om full barnehagedekning innen utgangen av 2007, slik finansministeren lovet i valgkampen i 2005?»

BEGRUNNELSE:

Ingen andre partier har brukt mer energi og politisk krutt for å få full barnehagedekning enn Sosialistisk Venstreparti. Sosialistisk Venstreparti lovet også at de ville gå ut av Regjeringen "hvis regjeringen ikke får det til." Stortinget vet allerede nå at alle småbarnsforeldre ikke får plass til sine barn i løpet av året. Det er ikke sikkert at løftet blir innfridd til stortingsvalget i 2009. Det står trekvart tusen barn i kø på Romerike

pr. i dag. Ved utgangen av året vil tallet være mye lavere, men fortsatt vil det ikke være full barnehagedekning overalt. Tidligere i uken gjorde Kommunenes Sentralforbund det kjent at det mangler 30 000 barnehageplasser for å skaffe alle barn en plass. Men verst er det at etterspørselen etter barnehageplass er større enn utbyggingstakten i mange kommuner. Det skaper lengre køer foran barnehagene.

Svar:

Full barnehagedekning i løpet av 2007 er en prioritert målsetting for Regjeringen, og utbyggingen av nye barnehageplasser i landets kommuner skjer i høyt tempo.

- Siden 2003 har 30 000 flere barn fått barnehageplass.
- Foreldrebetalingen er redusert til 2 330 kr.

- Foreløpige KOSTRA-tall for 2006 viser at 11 500 nye barn fikk plass i barnehage, og kapasitetsveksten var på over 16 000 plasser.
- Siden 2003 er 11 000 nye ansatte kommet til i barnehagen.
- I budsjettet for 2007 har Regjeringen økt bevilgningen til barnehageformål med totalt 3,2 mrd. kr. Det legger grunnlag for etablering av 19 300 nye barnehageplasser, noe som forhåpentligvis vil gi 15 800 nye barn plass i barnehage i løpet av 2007.
- Til sammen har bevilgningen til barnehager økt med 105 pst. fra 2003 til 2007, fra 8,1 til 18,7 mrd. kr.

Flertallet av norske kommuner er alt i mål med full dekning, mange vil komme i mål i løpet av 2007,

og noen må bruke litt av 2008. Det gjelder særlig storby- og storby-nære kommuner, der befolkningen vokser og presset i byggebransjen er stort. Romerike, som representanten Thomsen peker på, er et område som har slike utfordringer.

Regjeringen ser disse utfordringene. Lange ventelister og knapphet på tid og tomter er bakgrunnen for at regjeringen fra og med i år har opprettet et eget tilskudd til permanente barnehageplasser i midlertidige lokaler. Regjeringen ønsker at kommuner som har ikke full barnehagedekning, skal benytte denne ordningen for å forsere barnehageutbyggingen og på den måten bidra til at flere barn kan få et barnehagetilbud så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 838

Innlevert 28. mars 2007 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 18. april 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Grensekommunen Rømskog i Østfold er en såkalt "hvit flekk" når det gjelder digitale fjernsynssignaler. Kommunen har fått beskjed om at NTV ikke kommer til å bygge ut digitalt bakkenett i deres kommune.

Hvem skal betale for at innbyggerne i Rømskog får tilgang til digitale fjernsynssignaler, og kan statsråden garantere at innbyggerne i Rømskog og andre kommuner uten digitalt bakkenett ikke vil måtte betale mer enn en engangsutgift på 1 500 kr på lik linje med innbyggere som mottar digitale fjernsynssignaler via bakkenettet?»

BEGRUNNELSE:

På Kultur- og kirkedepartementets hjemmesider ligger notatet "Fakta om digitalt bakkenett" (2006). Der står det blant annet at etablering av digitalt bakkenett innebærer at "hele befolkningen får tilbud om digitale fjernsynssignaler (minst 95 pst. via bakkenettet, resten via satellitt, kabel og bredbånd)." I tillegg står det at "alle husstander som knytter seg til bakkenettet vil få en engangsutgift på maksimalt 1 500 kr pr. fjernsynsapparat til innkjøp av mottaker".

For å unngå svart fjernsynsskjerm når de analoge sendingene slukkes senest i 2009, må alle husstander

skaffe seg en mottaker som kan ta inn digitale fjernsynssignaler. Det er uklart hvem som skal bære kostnadene av dette og hvor dyrt det kommer til å bli for de kommunene som ikke får digitalt bakkenett.

Svar:

Jeg vil for ordens skyld vise til at Stortingets flertall (alle unntatt Fremskrittspartiet) i forbindelse med behandlingen av St.meld. nr. 44 (2002-2003) om digitalt bakkenett for fjernsyn (jf. Innst. S. nr. 128 (2003-2004)) uttalte at det var "innforstått med at målet om dekning av hele befolkningen kun kan nås gjennom en kombinasjon av ulike distribusjonsformer" men la samtidig til grunn at "utbyggingen skal sikre at alle i Norge får tilbud om digital TV og minst 95 pst. av befolkningen skal kunne ta inn signaler fra det digitale bakkenettet."

Stortingets flertallet har følgelig akseptert at inntil 5 pst av befolkningen ikke ville bli dekket av det digitale bakkenettet, forutsatt at disse blir sikret tilgang til digital fjernsyn via andre plattformer. Forutsetningen er ivarettatt gjennom NTVs konsesjonsvilkår, som forplikter selskapet til å bygge ut et basisnett som dekker minst 95 pst. av befolkningen og et satellittskygenett som dekker områder som ikke kan motta fjernsynssignaler via satellitt. Dette innebærer

at alle norske husstander vil få tilgang til digitale signaler via minst en digital fjernsynsplattform.

Stortingsflertallet sluttet seg til departementets forutsetning i St.meld. nr. 44 (2002-2003) om at det verken er rimelig eller realistisk å stille som vilkår at konsesjonæren eller staten skal subsidiere husholdningenes mottakerutstyr. Stortingsflertallet sluttet seg videre til departementets forslag til vilkår for avvikling av NRKs analoge signaler, herunder forutsetningen om at det skal være digitale fjernsynsmottakere tilgjengelig til en pris som ikke overstiger 1 500 kr. Maksimalprisen er knyttet til innkjøp av rimeligste mottaker på markedet. Noen husstander vil velge å kjøpe dyrere mottakere fordi de ønsker utvidet funksjonalitet. Dessuten kommer eventuelle utgifter til antenne og installasjon i tillegg, slik det går fram av stortingsmeldingen.

Hva den individuelle husstand får av utgifter til utstyr vil avhenge av hvilket kanaltilbud den velger. Dersom man velger å abonnere på betalingsfjernsyn vil husstanden betale en nominell pris for mottakerutstyret. Dette reflekterer selvsagt ikke husstandens faktiske utgifter til fjernsynsmottak, siden prisen vil forutsette at husstanden binder seg til et abonnement for en gitt periode. Det blir følgelig mest relevant i denne sammenhengen å se på hva en mottaker uten abonnement vil koste. Myndighetene har forutsatt, i vilkårene for avvikling av NRKs analoge signaler, at et minimumstilbud bestående av NRKs kanaler skal være gratis tilgjengelig for alle via minst en digital distribusjonskanal.

SPØRSMÅL NR. 839

Innlevert 28. mars 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 10. april 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Industrisamfunnet Glomfjord preges i dag av en rivende utvikling. En rekke nye kunnskapsarbeidsplasser etableres. Imidlertid hemmes utviklingen kraftig pga. mangel på attraktive tomter i Glomfjord, fordi Statskrafts høgspentgate legger beslag på store areal i Glomfjord.

Vil statsråden ta initiativ til at Statskrafts høyspentlinje gjennom Glomfjord sentrum blir fjernet og lagt i kabel snarest?»

BEGRUNNELSE:

Industriparken i Glomfjord har i dag ca. 600 arbeidsplasser og er i stor utvikling med flere nye bedrifter, som har planer om oppstart av ny produksjon her. Oppturen med firma som REC, Sipro og Meløy Bedriftservice i spissen gjør at etterspørselen etter ny arbeidskraft er stor, sannsynligvis i størrelsesorden 400-500 personer over noen år framover. En stor del av disse er personer med høyere utdanning, som det vil bli vanskelig å finne i nærmiljøet. Dette vil kreve at folk har et sted å bo, når de kommer til Glomfjord og Meløy.

I dag er situasjonen slik at det er få attraktive tomter igjen i Glomfjord. De tomtene som er ledige ligger slik til at ingen vil bygge på disse. Helt siden

oppstarten av Hydro har fabrikken vært forsynt med strøm fra Fykan Kraftverk som ligger innerst i fjorden. Herfra går det en høyspentlinje gjennom sentrum til industriområdet. De senere årene har det vært en omlegging av denne forsyningen slik at det i dag er bare en del av denne linjen som er i bruk. Med bredden på traseen samt at den går gjennom hele Glomfjord sentrum, er det et stort og meget attraktivt område som denne linjen legger beslag på.

Saken har vært omtalt i media flere ganger og alle bedriftene i Industriparken etterlyser løsninger, mht. endrede linjetrasévalg, som kan frigjøre mange attraktive tomter.

For å løse problemene med tomter må linjen rives og arealet den ligger på må omreguleres til tomter. Dette lar seg gjøre med å legge linjen i kabel langs riksvei 17 og inn i industriområdet gjennom kabeltunnel via Glomfjordtunnelen. Dette er en enkel prosess, og med salg av tomter vil samfunnet tjene på en lik omlegging.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra kommunal- og regionalministeren.

Statskraft har opplyst at den aktuelle kraftledningen på ca. 3,5 km går direkte fra Glomfjord kraftverk

til industriparken. Jeg er videre gjort kjent med at kommunen ved ordføreren har tatt saken opp med konsesjonæren, og at Statkraft vil vurdere mulighetene for endringer av det bestående anlegget nærmere. Olje- og energidepartementet har opplyst at Statkraft innehar konsesjon for det aktuelle anlegget. Endringer av bestående konsesjonsgitt anlegg kan ikke skje uten konsesjonærens medvirkning. Kommunen eller andre kan inngå et samarbeid med netteier om finansiering for endring av bestående nettanlegg. Slik endring utløser konsesjonsplikt etter energiloven. Kon-

sesjon gis av Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE). NVE skal vurdere om kostnadene ved en endring av eksisterende anlegg står i et rimelig forhold til den nytten som oppnås. Dersom NVE finner at den samfunnsøkonomiske gevinsten er tilstrekkelig stor, kan det gis konsesjon for kabling.

Dette er således ikke en sak det er naturlig for staten som eier å gripe inn i, men jeg forventer at aktørene vurderer denne saken på en profesjonell måte ut fra de forretningsmessige og samfunnsøkonomiske hensyn som foreligger.

SPØRSMÅL NR. 840

Innlevert 28. mars 2007 av stortingsrepresentant Heikki Holmås

Besvart 12. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Dagbladet skriver 28. mars 2007 om Fremskrittspartiet forslag til sjenerøse skatteletter til oljeselskapenes salg av fellesskapets oljereserver.

Hva ville skattelettene betydd for statens inntekter for perioden 2005 til 2006, og hva vil det bety basert på Regjeringens forsiktige anslag på oljeprisene fra 2007 til 2018?»

Svar:

I mars 2003 fremmet representantene Jensen, Hagesæter, Korsberg og Vaksdal et Dokument nr. 8:79 (2003-2004) med forslag om å be den daværende regjeringen fremme forslag om petroleumsbeskatningen så raskt som mulig etter at konklusjonene fra et arbeid i Kon-Kraft ble kjent, jf. også Innst. S. nr. 198 (2002-2003). Senere samme år la oljeindustrien fram en rapport med forslag til endringer i særskattesystemet for petroleumsvirksomhet, heretter omtalt som "skatterapporten".

I skatterapporten ble det fremholdt at aktivitetsnivået på sokkelen var fallende, og at lettevirksomheten var for lav. Samtidig ble det hevdet at det er en sterkere kamp om oljeselskapenes interesse, og at det var fare for at oljeselskapene ville velge å investere andre steder i verden framfor å investere i Norge. Ifølge rapporten ville betydelige norske ressurser gå tapt dersom denne utviklingen fortsatte. I St.meld. nr. 2 (2003-2004) Revidert nasjonalbudsjett 2004 vurderte Finansdepartementet forslag til endringer i petroleumsbeskatningen som ble fremmet i skatterapporten.

Dokument 8-forslaget om endringer i petroleumsskattesystemet ble fremmet før det faktiske innholdet i skatterapporten var kjent. Imidlertid viste forslagstillerne til Kon-Krafts pågående arbeid. Jeg vil derfor her legge til grunn at spørsmålet dreier seg om de skattelettelsene som ble foreslått i skatterapporten.

Oljeindustriens forslag og Finansdepartementets forslag

I skatterapporten var det to hovedforslag til endringer i petroleumsskattesystemet:

- Redusert særskatt for nye utbygginger og leting etter nye funn
- Produksjonsfradrag for økt produksjon på eksisterende felt når det er vanskelig å avgrense eksisterende og ny virksomhet

Disse tiltakene ville ifølge oljeindustrien stimulere til økt aktivitet særlig ved leting og utbygging av mindre funn og prosjekter med svak lønnsomhet. Beregningene i rapporten var basert på en halvering av særskatten for petroleumsvirksomhet fra 50 til 25 pst. og et produksjonsfradrag på 15 kr pr. fat oljeekvivalenter.

I rapporten fremholdes det at statens proveny vil kunne øke som følge av en slik lettelse i petroleumsbeskatningen. Dette resultatet avhenger kritisk av at skattereduksjonen fører til en vesentlig økning i påviste ressurser, samfunnsøkonomisk lønnsomme investeringer og aktivitet. Etter Finansdepartementets syn vil ikke de endringene som oljeindustrien foreslo, ha vesentlig effekt på leting eller utbygging av

lønnsomme ressurser. Snarere tvert i mot kan innføringen av et produksjonsfradrag medføre fare for at samfunnsøkonomisk ulønnsomme tilleggsinvesteringer og prosjekter gjennomføres fordi de blir privatøkonomisk lønnsomme etter skatt. For prosjekter med lav eller moderat lønnsomhet er dagens petroleumsskattesystem gunstigere for selskapene enn landskattesystemet pga. høye investeringsbaserte fradrag (hurtige avskrivninger, høy friinntekt og rentefradrag i særskattegrunnlaget). Lettelser i skattegrunnlaget - slik som det foreslåtte produksjonsfradraget - kan dermed stimulere til samfunnsøkonomisk ulønnsom aktivitet.

Oljeindustriens forslag om en reduksjon av særskattesatsen for ny virksomhet var i hovedsak begrundet ut fra et ønske om å stimulere til leting og utbygging av små funn og prosjekter med moderat lønnsomhet. Med dette utgangspunktet var oljeindustriens forslag lite målrettet. For små prosjekter med marginal eller moderat lønnsomhet vil redusert særskatt ha liten effekt på selskapenes verdier etter skatt, siden slike prosjekter i dag i stor grad er skjermet fra særskatt gjennom gunstige fradrag. For prosjekter med høy lønnsomhet, som derfor uansett vil bli realisert, vil en særskattereduksjon bety en skattelettelse for selskapene.

Provenyvirkninger

Både forslaget om redusert særskatt og forslaget om produksjonsfradrag ville gitt betydelige proveny- tap for staten, jf. også St.meld. nr. 2 (2003-2004) Revidert nasjonalbudsjett 2004. Over halvparten av de gjenværende ressursene ville falt innenfor kategorien ny virksomhet med skattetiltak i form av redusert særskatt eller produksjonsfradrag, og ville dermed medført en betydelig overføring av verdier fra staten til selskapene.

Virkning for perioden 2005 til 2006

Virkningen av å innføre de foreslåtte skattelettelsene i 2004 ville vært begrenset de første årene. Årsaken til dette er at lettelsene i hovedsak skulle gjelde for nye prosjekter, og normalt vil det ta noen år før det realiseres betydelige verdier fra nye funn og letevirksomhet. Fordi en større del av lete- og utbyggingskostnadene ville blitt overført til selskapene gjennom en lavere særskattesats, ville faktisk de foreslåtte skatteendringene gitt en liten provenyøkning for staten de første årene.

Virkning over tid

I skatterapporten er det skissert en halvering av særskatten til 25 pst. og innføring av et produksjons-

fradrag på 15 kr pr. fat oljeekvivalenter. I Revidert nasjonalbudsjett 2004 ble provenytapet anslått til i størrelsesorden 10 mrd. kr pr. år (nominelt). Målt i faste kroner ble det anslått at provenytapet kunne komme opp mot 8 mrd. 2004-kroner årlig. Regnet som nåverdi ble det anslått at oljeindustriens forslag ville gitt et provenytap for staten på i størrelsesorden 70 mrd. 2004-kroner over hele produksjonsperioden på sokkelen. I den grad produksjonsfradraget ville ført til at samfunnsøkonomisk ulønnsomme ressurser ble realisert, ville statens samlede kostnader blitt større.

Provenyberegningene var basert på Olje- og energidepartementets anslag for framtidig petroleumsvirksomhet, jf. St.meld. nr. 38 (2003-2004) og avsnitt 2.2 i St.meld. nr. 2 (2203-2004). Beregnings- teknisk ble det benyttet en langsiktig oljepris på 140 2004-kroner pr. fat fra 2011. Det ble videre antatt at Kon-Krafts forslag ikke ville ha vesentlig effekt på leting eller utbygging av lønnsomme ressurser. I motsetning til oljeindustriens beregninger, ble det derfor ikke lagt til grunn at flere lønnsomme prosjekter ville realiseres på grunn av skattetiltakene.

Flere av forutsetningene er endret etter at Revidert nasjonalbudsjett 2004 ble lagt fram. Det gjelder særlig oljeprisene, og i tillegg er antatt produksjonsforløp endret. På grunn av økt aktivitet i petroleumssektoren, både i Norge og verden for øvrig, er dessuten kostnadsanslagene høyere enn det som ble lagt til grunn i Revidert nasjonalbudsjett 2004. Fra 2004 ble også skattereglene på sokkelen endret, bl.a. ved at oljeselskapene nå årlig kan få refundert 78 pst. av lete- kostnadene.

Dersom en legger til grunn oljeprisforutsetningene som ble brukt i nasjonalbudsjettet for 2007, vil det årlige provenytapet på lang sikt kunne komme opp mot 17 mrd. 2007-kroner. Sett over hele sokkelens produksjonsperiode, kan provenytapet på usikkert grunnlag anslås til i størrelsesorden 150-200 mrd. 2007-kroner. Hvis oljeprisen skulle bli høyere, ville provenytapet bli enda større. Dersom en kun ser på perioden 2007 til 2018, kan provenytapet grovt sett anslås til 60 mrd. 2007-kroner, med utgangspunkt i oljeprisanslaget for Nasjonalbudsjettet for 2007.

Bortsett fra at det er tatt høyde for de endrete oljeprisene, har departementet basert seg på de samme beregningene og forutsetningene som ble benyttet i Revidert nasjonalbudsjett 2004. Dette er en forenklet beregningsmetode. Imidlertid er det uansett betydelig usikkerhet knyttet til slike anslag, særlig fordi den fremtidige oljeprisen er usikker, men også fordi det vil være usikkerhet knyttet til bl.a. fremtidige investeringer, produksjon og letekostnader.

SPØRSMÅL NR. 841**Innlevert 28. mars 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 11. april 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Med henvisning til Regjeringens løfte om full bredbåndsdekning i 2007.

Hvordan vil statsråden sikre at dette løftet blir mer enn ord for de svært mange, også i sentrale strøk av landets kommuner, som i dag nektes nettilgang pga. at netteier har løst kapasitetsproblemer ved å legge restriksjoner på adgangen til linjenettet?»

BEGRUNNELSE:

Avisa Varden i Telemark bringer 28. mars 2007 en nyhetssak som viser at Bø kommunes største byggefelt ikke har infrastruktur som muliggjør bredbåndstilknytning for beboerne. Også andre steder finnes sentrale områder i kommuner hvor bredbåndstilknytning med avgjørende betydning for beboernes yrkesutøvelse og tilgang til offentlige nettjenester ikke er mulig. I de fleste tilfellene synes dette å ha årsak i restriksjoner på Telenors linjenett, noe som også forhindrer andre tilbydere enn linjeeier å tilby beboerne nettilgang. Regjeringen har lovet landets innbyggere full bredbåndsdekning ved utløpet av 2007. Når kapasitet mangler i store og viktige byggefelt er det liten trøst i at teorien basert på bergninger ut i fra forholdene i et antall eksempelkommuner viser 98 pst. dekning.

Svar:

Jeg er vel kjent med at det, av forskjellige årsaker, fortsatt finnes områder i Norge uten bredbåndsdekning. Per i dag mangler omkring fire pst. av husstandene (ca. 80 000 husstander) et bredbåndstilbud. Dette tallet forventes å synke til om lag to pst. innen utgangen av året, gitt dagens støttenivå.

At et byggefelt i Bø kommune mangler tilbud om bredbånd er etter mitt skjønn ikke noen god indikasjon på at estimatet om 98 pst. dekning ved utgangen av 2007 er feil. Hva som er årsaken til at det aktuelle byggefeltet i Bø kommune ikke har tilgang til bredbånd, kjenner jeg ikke til. På generelt grunnlag kan jeg opplyse at Telenor selv har opplyst at Telenors ADSL-dekning ved utgangen av 2006 var på om lag 91 pst.

De resterende 9 pst. av husstandene som ikke har tilbud om ADSL, fordeler seg slik på årsaker:

- Om lag 4 pst. er tilknyttet sentraler som ikke er utbygd med ADSL
- 2-3 pst. er tilknyttet med abonnentlinjer som er for lange for å bære ADSL
- 2-3 pst. er lokalisert slik at de normalt vil ligge innenfor dekning, men kan ikke få tilknytning via ADSL pga. "flaskehals" i aksessnett (elektronikk på linja og føringer i tverrkabler med "feil transmisjonsretning" m.m.)

Telenors planer for 2007 tilsier at dekningen i 2007 vil øke til om lag 92 pst., inkludert tiltak for å fjerne "flaskehals" i nettet. Telenor har ingen plikt til å levere bredbåndstilknytning til hele landet. I tillegg til Telenors dekning kommer tilbudet fra andre bredbåndstilbydere som utgjør en "tilleggsdekning" på ca 4-5 pst.

Finansiering av bredbåndsdekning til husstander rundt om i landet som i dag mangler dekning, skjer via Høykom-ordningen hvor det siden september i fjor er gitt tilskudd på om lag 150 mill. kr til bredbåndsutbygging i områder med manglende dekning. Sammen med lokale egenandeler representerer dette et betydelig løft for bredbåndsutbyggingen i Norge.

Jeg vil fremover følge utviklingen tett, og arbeide for at Regjeringens ambisiøse målsetting blir innfridd. Som del av dette arbeidet har Fornyings- og administrasjonsdepartementet tatt initiativ til å få utarbeidet nye dekningstall for bredbånd på både kommunenivå og nasjonalt nivå. Målet er at tallene skal presenteres i St.prp. nr. 1 (2007-2008). I tillegg til å angi dekning i pst. av husstandene, legger jeg også opp til å få utarbeidet dekningskart på kommunenivå som viser hvilke områder som dekkes og med hvilken type bredbåndsteknologier. En slik undersøkelse vil gi et godt bilde av situasjonen og vil være et solid beslutningsgrunnlag for det videre arbeidet med å sikre tilbud om bredbånd til hele landet.

SPØRSMÅL NR. 842**Innlevert 28. mars 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 11. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Stortinget har 26. mars 2007 behandlet St.prp. nr. 41 Ny Kråkerøyforbindelse. I saken opplyses det at det er gjennomført ekstern kvalitetssikring av prosjektet. Kvalitetssikringsrapportene er heller ikke i denne saken blitt fremlagt for transport- og kommunikasjonskomiteen i forbindelse med behandling av saken. Ekstern kvalitetssikring er pålagt av Forsvarsdepartementet.

Mener statsråden at saken er fullstendig opplyst når viktige dokumenter som kvalitetssikringsrapportene ikke følger saken?»

BEGRUNNELSE:

Ekstern kvalitetssikring er utført av Metier AS i samarbeid med Møreforskning i Molde. Jeg siterer fra rapportene:

"3.1.2 Konklusjon

Det er knyttet vesentlige usikkerheter til trafikkberegningene. En av disse usikkerhetene skyldes at man har generalisert fra ettermiddagsrush på en typisk virkedag til ÅDT. En annen viktig usikkerhet er at man ikke har tatt hensyn til en del viktige tilpasninger som kan skje som en følge av utbygging i kombinasjon med bompenger. Man har stort sett fulgt standard praksis i denne type analyser, dvs. framskrevet observert trafikk med anbefalte vekstrater fra trafikkprognoser utarbeidet i forbindelse med NTP. I forbindelse med bruk av generelle vekstrater vil det også være naturlig å gjøre justeringer for spesielle forhold. Gitt dette utgangspunkt, kan vi ikke se at det er mangler som vil gi en systematisk overvurdering av nytte og trafikkgrunnlag.

Underlaget antyder at prosjektet i første rekke er en fordel for den trafikk som krysser elva og i liten grad vil bidra til å forbedre trafikkavviklingen generelt i de sentrale deler av Fredrikstad. Man må derfor kunne slå fast at prosjektet isolert sett har meget begrenset effekt når det gjelder å bedre framtidig trafikkavvikling i Fredrikstads sentrale områder. Det er nærliggende å konkludere med det foreliggende vegprosjektet primært - men ikke utelukkende - må betraktes som et element i en byutviklingsplan."

Videre heter det:

"Metier registrerer at Vegdirektoratet, etter gjentatte anbefalinger om å iverksette forbedringer av estimeringsmetodikken i Statens vegvesen, synes å mangle den nødvendige forståelsen for problemstillingen og har ikke tatt de nødvendige aksjonene. Samferdselsdepartementet må besørge at det etableres rutiner som sikrer kostnadsestimering i prosjektene i henhold til anerkjent beste praksis. Estimeringen må omfatte bruk av dokumenterte, konsistente og spor-

bare estimater, som gjøres gjenstand for en usikkerhetsanalyse. Både estimatene og usikkerhetsanalysen må holdes oppdatert. For dårlig dokumentasjon bidrar til at presisjonen og proaktiviteten i prosjektstyringen blir mindre enn ellers mulig og ønskelig. Prosjektet må etablere et konsistent og sporbart kostnadsestimatet for prosjektet og entydig dokumentere de deterministiske estimatene for hver av postene. Innholdet i enkeltposten må bygges opp og spesifiseres både med hensyn til mengde, kvalitet og enhetskostnad. Dokumentasjonen av kostnadsestimatet må være på nødvendig detaljningsnivå før prosjektets oppstart.

Prosjektet bør utrede og dokumentere kontraktsstrategien noe bedre."

Jeg minner også om at de samlede rentekostnadene på 255 mill. kr for prosjektet ikke er opplyst i saken og er opplyst først etter spørsmål fra komiteen. Heller ikke de samlede ekstrakostnader som skal finansieres med bompenger; summen av innkrevingskostnader på 50 mill. kr og rentekostnader på 255 mill. kr altså totalt 305 mill. kr er fremvist i saken.

Etter min vurdering er alle disse forhold viktig for å få en samlet og fullstendig informasjon om prosjektet. Det er informasjon som mangler i saksfremstillingen, og som gjør at saken etter min mening er mangelfullt opplyst.

Svar:

Det har hittil ikke vært vanlig praksis å fremlegge rapporter fra ekstern kvalitetssikring for transport- og kommunikasjonskomiteen i tilknytning til komiteens behandling av bevilgnings- og bompengesaker i vegsektoren. Komiteen vil, ved forespørsel, naturligvis få tilgang til rapportene. Så langt har praksis vært at rapportene er offentlige først når saken (bevilgnings-sak, bompengeproposisjon) er forelagt Stortinget. Til orientering nevner jeg at departementet er i ferd med å avslutte en gjennomgang av rutiner for offentliggjøring av konsulentenes rapporter fra den eksterne kvalitetssikringen, jf. mitt svar av 9. juni 2006 på spørsmål nr. 963 fra Arne Sortevik til skriftlig besvarelse. En revidert praksis skal være klar i løpet av våren 2007.

Når det gjelder konsulentens kritikk i forbindelse med den eksterne kvalitetssikringen av rv 108 Ny Kråkerøyforbindelse, så har Samferdselsdepartementet og Vegdirektoratet tatt denne til etterretning og gått gjennom estimeringsmetodikken. Statens vegvesen har opplyst om at det er gjort interne rutineendringer i forbindelse med etatens kostnadsberegninger som i stor grad svarer på den kritikken som rapporten fremfører.

I begrunnelsen for spørsmålet heter det også at det ikke er opplyst om rente- og innkrevingskostnadene for prosjektet i St.prp. nr. 41. Etter min mening stemmer ikke denne påstanden: Punkt 4.5 i proposisjonsteksten gir opplysninger om dette. Der gjengis basisforutsetningene for finansieringsplanen med

blant annet årlige innkrevingskostnader på 3,5 mill. kr, og det opplyses om at det er inngått opsjonsavtale som binder renta til maksimalt 5,5 pst. fram til 2023. Jeg viser også til mine brev til Stortingets transport- og kommunikasjonskomité av henholdsvis 5. og 9. mars 2007 med svar på spørsmål fra komiteen.

SPØRSMÅL NR. 843

Innlevert 28. mars 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 11. april 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Regjeringen har i brev datert 5. september 2006 oppfordret landets videregående skoler til å vise filmen "An Inconvenient Truth" i opplæring om klimaendringer. Filmen har utvilsomt høy påvirkningskraft. I kunnskapsformidling bør man strebe etter å bidra med objektive og etterprøvbare fakta, samt stimulere til kritisk tenkning, slik at den enkelte kan bearbeide informasjonen og dra sine slutninger.

Har statsråden gjort noe arbeid rundt Al Gores film for å sikre at den ikke har faglige feil eller subjektive overdrivelser?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden skriver i klimabrev (datert 5. september 2006) til videregående skoler i Norge at "Et første skritt er å gi en grundig og sannferdig informasjon om klimaendringene, hva som forårsaker endringene, hvilke konsekvenser de har for oss og ikke minst hva vi alle kan gjøre for å stanse klimautslippene.

Vi vil derfor oppfordre alle landets videregående

skoler til å bruke filmen "An Inconvenient Truth" som del av undervisningen under temaet bærekraftig utvikling".

Svar:

Regjeringen mener informasjon om klimautfordringen er av stor betydning for at befolkningen skal ha den nødvendige kunnskap om utfordringen vi står overfor, og også settes i stand til å bidra med utslippsreduksjoner. Derfor har Regjeringen lansert klimaløftet - en klimakampanje som skal bidra til nettopp økt kunnskap.

Filmen "An Inconvenient Truth" er en dokumentarfilm som handler om hvordan klimaendringene utgjør en global trussel, med Al Gore i hovedrollen som formidler av budskapet. Det er en tankevekkende og interessant film, som jeg håper vil sette verdens klimautfordringer ytterligere på dagsorden, og bidra til at elever i videregående skole også får økt kunnskap om klimatrusselen.

SPØRSMÅL NR. 844

Innlevert 28. mars 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 11. april 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Miljøvernministeren har sagt nei til Åmot kommunes ønske om at en skogeier skal få etablere offroadsenter. Når ikke dette senteret skal kunne etableres, må en lure på om noe i det hele tatt skal tillates. Dette går på mulighetene løs. Derfor spør under-

tegnede statsministeren samme spørsmål som Østlandings redaktør stiller i sin leder 26. mars.

Mener den rød-grønne regjeringen at vedtaket (om å si nei til etablering av et offroadsenter i Åmot) er god distriktpolitikk?»

BEGRUNNELSE:

Den samme lederen har den beste begrunnelsen for spørsmålet. Distrikts-Norge blir fratatt råderett over sine egne muligheter og lokaldemokratiet settes til side. Dette er ikke lenger bare et spørsmål for et sektordepartement. Dette er alvorlig og kan komme til å utvikle seg til en svært alvorlig tillitskrise mellom sentralt byråkrati og lokalt selvstyre. Distrikts-Norge får en stadig sterkere følelse av at deres egne interesser og muligheter blir nedprioritert til fordel for noen sentrale oppfatninger, og lederen i Østlendingen den 26. mars gjengis som begrunnelse for spørsmålet:

"Miljøverndepartementet har nok en gang vist at de ikke er villig til å følge opp de distriktpolitiske intensjonene i Soria Moria-erklæringen. Tidligere har departementet gjort mye galt i rovdysaken, og nå kommer det et håpløst vedtak i striden rundt skogeier ... sitt offroadanlegg i Digeråsen. Dessverre er det ikke engang overraskende at miljøvernminister Helen Bjørnøy nå har satt en endelig stopper for terrengbilkjøringen som begynte i 1999 i Søndre Oskjølen i Digeråsen i Åmot. Men selv om vedtaket ikke er overraskende, er det ikke mindre trist og feilaktig av den grunn.

... har gjort akkurat det politikere ber folk i landbruket gjøre: Etabler en tilleggsnæring som skaper vekst og som dermed reduserer fraflyttingen. I dette tilfellet ønsket skogeieren til og med å skape noe som skulle dra folk til kommunen, og et attraktivt tilbud for motorsport- og terrengbilentusiaster. Fylkesmannen har beklageligvis prøvd å stoppe anlegget flere ganger, men takket være fornuft i kommunen har ... fått drive videre. Men nå er det altså slutt, og Miljøverndepartementet har tatt livet av en god idé som har oppstått på grunn av kreativitet og etableringslyst.

Vernepolitikken i dette landet er verdt en diskusjon i seg selv. Men i dette tilfellet blir det nesten håpløst å vifte med verneflagget når man skal argumentere for departementets vedtak. Faktum er at anlegget ligger midt i et skytefeltområde hvor Fylkesmannen har sagt ja til skyting med langdistansevå-

pen. Det er til og med påvist at denne skytingen verken er forurensende eller støyproblematiske. Da blir det uforståelig at bilkjøringen i anlegget til ... er så ille at departementet vender tommelen ned.

Det er lett å forstå frustrasjonen til ... og alle andre som kjemper for vekst i distriktene. Men det er vanskelig å se hvordan denne saken nå kan endres etter at den øverste myndighet, Miljøverndepartementet, har sagt sitt. Likevel er det viktig å utfordre Hedmarks statsråder og andre sentrale politikere i denne saken. Mener den rød-grønne regjeringen at vedtaket er god distriktpolitikk? Svaret må være nei, og da burde det vært mulig å gjøre om vedtaket på høyeste regjeringsnivå. Anleggets plassering midt i skytefeltområdet bør skille denne saken fra andre tilsvarende saker."

Svar:

Spørsmålet gjelder Miljøverndepartementets vedtak 21. mars 2007 om ikke å stadfeste reguleringsplan for Wolf-Road 4x4 i Åmot kommune. Departementet mener kjøring slik planen legger opp til ikke kan tillates etter motorferdselloven, og departementet tok derfor innsigelse fra fylkesmannen til følge.

Et tidligere planforslag for omtrent samme område ble avgjort ved Miljøverndepartementets vedtak 29. mars 2005, under tidligere miljøvernminister Knut Arild Hareide. Det ble da uttalt at en reguleringsplan for et vesentlig mindre område kunne være forenlig med motorferdselloven. Disse forutsetningene ble ikke oppfylt da kommunen fremmet nytt planforslag.

Jeg er selvsagt enig i at det er viktig å ta distriktpolitiske hensyn i planleggingen. Samtidig må planene holde seg innenfor de rammer lovgivningen og nasjonale føringer setter. Reguleringsplanen for Wolf-Road 4x4 bryter med disse rammene.

SPØRSMÅL NR. 845

Innlevert 29. mars 2007 av stortingsrepresentant Oddvar Hallset Reiakvam

Besvart 11. april 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Synst statsråden det er god politikk å hindre næringsutvikling i eit område som slit med fråflytting?»

GRUNNGJEVING:

I avisa Fjordenes Tidende 28. mars d.å. kan ein lese at ein grunneigar på Storøya i Bremanger kommune vert nekta av fylkesmannen å restaurere eit naust på øya. Naustet er i dag ei falleferdig rønne

ifølgje avisa. Grunneigaren ynskjer å restaurere naustet slik at han kan starte med utleige av orbu.

Ifølgje oppslaget i avisa er det ikkje stort meir enn 150 meter frå sjøkanten til midten av øya. Fylkesmannen si avgjerd fører då i praksis til at heile øya vert freda.

Grunneigaren ynskjer at etterkomarane skal ha ei alternativ næring til jordbruk å leve av, men fylkesmannen si avgjerd umuleggjer det.

Svar:

Spørsmålet knytter seg til en sak som er under behandling i Bremanger kommune. Kommunen har gitt dispensasjon fra byggeforbudet i 100-metersbeltet langs sjøen for gjenoppbygging av naust til bruk som rorbu/utleiehytte. Fylkesmannen hadde frarådd dispensasjon, og har seinere påklaget kommunens vedtak. Klagen er nå til behandling i kommunen. Dersom kommunen opprettholder vedtaket sitt, skal saken avgjøres av en settefylkesmann.

Miljøverndepartementet har ikke behandlet denne saken, og jeg har ikke grunnlag for å uttale meg om den. Siden spørsmålet om næringsutvikling er koplet til den konkrete saken, kan jeg heller ikke kommentere dette nærmere, men bare gi en generell kommentar. Jeg er selvsagt enig i at næringsutvikling er viktig, spesielt i fraflyttingsområder. Ved etablering av tiltak som har næringsmessig betydning må det likevel tas hensyn til andre nasjonale interesser, som for eksempel vern av strandsonen.

SPØRSMÅL NR. 846

Innlevert 29. mars 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 16. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«En del nye marginale oljefelt vil ikke være lønnsomme å utvinne etter skatt, men likevel samfunnsøkonomisk lønnsomme.

Hvor store ekstraintekter ville det gitt staten dersom man halverte særskatten på petroleumsutvinning fra 50 til 25 pst. for felt som er samfunnsøkonomisk lønnsomme å utvinne, men ikke bedriftsøkonomisk lønnsomme å utvinne?»

BEGRUNNELSE:

Beregning ønskes både dersom man henholdsvis fra 2004, 2007 og 2010 skulle gjennomført en slik endring i skattesystemet.

Det har de siste dagene vært oppslag i Dagbladet om forslag fra Fremskrittpartiet om å redusere særskatten på marginale felt som ikke er lønnsomme å utvinne med dagens høye særskatt, jf. Dagbladet 28. mars, nettutgaven senere på kvelden der Reidar Sandal (Arbeiderpartiet) uttaler seg og ønsker å forespørre beregning fra Finansdepartementet, og statssekretær Geir Axelsens (Arbeiderpartiet) påstander i Dagbladet i dag.

Gjennom spørsmålet ønskes beregning av skatteendringsforslaget slik det var ment fra Fremskrittpartiets side, og ikke en ufordelaktig vridt variant av dette.

Svar:

Petroleumsskattesystemet er utformet slik at prosjekter som er lønnsomme før skatt, også er lønnsomme etter skatt. Det skyldes bl.a. raske avskrivninger,

friinntekt, finansieringsfordel (ved fradrag for netto finanskostnader mot særskatten) og renteframføring av underskudd dersom selskapene ikke er i skatteposisjon. Dette innebærer at for prosjekter med moderat lønnsomhet er de særskilte petroleumsskattereglene, med bl.a. en særskatt på 50 pst., ikke en byrde for selskapene. Tvert imot kan de minst lønnsomme prosjektene ha en lavere skattebelastning enn om de kun sto overfor ordinær landbeskatning. En kan derfor ikke forvente at det finnes samfunnsøkonomisk lønnsomme oljefelt som det ikke er bedriftsøkonomisk lønnsomt å utvinne.

En reduksjon i særskatten fra 50 til 25 pst. for felt med marginal bedriftsøkonomisk lønnsomhet ville isolert sett trolig hatt begrenset effekt på skatteprovenyet fra sektoren både på kort og lang sikt. Det skyldes at lønnsomheten etter skatt på marginen blir lite påvirket av isolerte endringer i særskattesatsen. Det bemerkes at en da har sett bort fra problemene knyttet til å skille mellom felter med hhv. marginal og høyere lønnsomhet. Det er tvilsomt om det ville vært mulig å etablere et slikt skille uten å støte på betydelige administrative hindringer og å skape urimelig forskjellsbehandling mellom felt og oljeselskaper.

Jeg viser også til svar på skriftlig spørsmål nr. 840. Det anslås der at statens provenytap, med utgangspunkt i oljeprisanslaget i NB07, ville blitt opp mot 200 mrd. kr dersom særskatten ble halvert og et produksjonsfradrag på 15 kr pr. fat olje hadde blitt vedtatt. Ved høyere oljepriser ville provenytapet blitt enda større. Finansdepartementet har advart mot slike forslag, senest gjentatt av statssekretær Axelsen til Dagbladet 28. mars.

SPØRSMÅL NR. 847**Innlevert 29. mars 2007 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 16. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I spørretimen 7. mars 2007 sa statsråd Øystein Djupedal følgende fra Stortingets talerstol: "Etter at regjeringen Stoltenberg overtok, har vi overført ca. 18 milliarder nye kroner til kommunesektoren." Tallet har i flere anledninger blitt benyttet av andre representanter for regjeringspartiene.

Kan finansministeren angi hvordan dette tallet kommer frem, samt detaljert angi hvilke komponenter og typer overføringer det består av?»

Svar:

Det økonomiske opplegget for kommunesektoren er komplisert. Kommuneproposisjonen legges fram i mai året før budsjettåret og inneholder signaler om hvilken inntektsvekst kommunesektoren kan vente seg. Signalene i kommuneproposisjonen skal ivareta kommunesektorens behov for å planlegge sin virksomhet. Ettersom det faktiske inntektsnivået i året før budsjettåret ikke er kjent ved framleggelsen av kommuneproposisjonen, er det tradisjon for at den signaliserte inntektsveksten måles i forhold til anslått inntektsnivå i revidert nasjonalbudsjett. For å forenkle vurderingen av hvorvidt Regjeringen har oppfylt signalene i kommuneproposisjonen, måles inntektsveksten også i statsbudsjettet og ev. tilleggsproposisjoner i forhold til inntektsnivået i året før budsjettåret slik det ble anslått i revidert nasjonalbudsjett. Inntektsveksten oppgis i tillegg i forhold til oppdatert anslag på regnskap for året før budsjettåret. På senere tidspunkt, normalt fra revidert nasjonalbudsjett i budsjettåret, er det vanlig kun å oppgi inntektsveksten i forhold til foreliggende regnskapstall for året før.

I Revidert nasjonalbudsjett 2006 ble realveksten i kommunesektorens samlede inntekter fra 2005 til 2006 anslått til 7,1 mrd. kr. I Kommuneproposisjonen 2007, som ble lagt fram samtidig, signaliserte Regjeringen en realvekst i 2007 på 4-5 mrd. kr, regnet i forhold til anslaget for kommunesektorens inntekter i 2006 i Revidert nasjonalbudsjett 2006. Disse signalene ble mer enn oppfylt i Statsbudsjettet for 2007, der veksten i kommunesektorens samlede inntekter i 2007 ble anslått til 5,4 mrd. kr. Ved framleggelsen av St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 4 (2006-2007) (til-

leggsnummeret) ble rammetilskuddet økt ytterligere, og realveksten i kommunesektorens samlede inntekter i 2007 ble anslått til 6,6 mrd. kr.

Kommunesektorens skatteinntekter i 2006 utviklet seg vesentlig sterkere enn anslått i kommuneproposisjonen, og i tillegg var det mindre endringer i andre anslag. I tilleggsnummeret ble den reelle inntektsveksten fra 2005 til 2006 anslått til 11,6 mrd. kr, 4,5 mrd. kr høyere enn anslaget i Kommuneproposisjonen 2007. I praksis innebærer dette at mesteparten av den signaliserte inntektsveksten for 2007 ble tilført kommunesektoren allerede i 2006, dvs. et år tidligere enn opprinnelig lagt til grunn. Kommunal- og regionaldepartementet opplyser at tallet på 18 mrd. kr er framkommet ved at den oppjusterte inntektsveksten for 2006 (4,5 mrd. kr) er lagt til anslaget for vekst i 2006 i Revidert nasjonalbudsjett 2006 (7,1 mrd. kr) og anslaget for vekst i 2007 i tilleggsproposisjonen målt i forhold til 2006-nivået slik det ble anslått i Revidert nasjonalbudsjett 2006 (6,6 mrd. kr).

Tallet på 18 mrd. kr gir imidlertid ikke et fullstendig bilde av de nye midlene kommunesektoren er blitt tilført for 2006 og 2007 sett under ett. I tilleggsproposisjonen ble kommunesektorens inntektsnivå i 2006 anslått om lag 12,0 mrd. 2007-kr høyere enn det ville vært med en videreføring av inntektsnivået i 2005 slik det er anslått i regnskapet for 2005. Inntektsnivået i 2007 ble anslått om lag 12,9 mrd. 2007-kr høyere enn det ville vært med en videreføring av 2005-nivået. Samlet sett ble dermed inntektsnivået for de to årene anslått 24,9 mrd. 2007-kr høyere enn det ville vært med en videreføring av 2005-nivået.

Det følger av dette at anslaget for den reelle inntektsveksten fra 2005 til 2006 blir 12,0 mrd. 2007-kr, målt i forhold til regnskap for 2005. Den reelle inntektsveksten fra 2006 til 2007 blir 0,9 mrd. 2007-kr, målt i forhold til anslag på regnskap for 2006. Fra 2005 til 2007 samlet blir realveksten 12,9 mrd. 2007-kr.

Alle ovennevnte tall gjelder kommunesektorens samlede inntekter, dvs. rammetilskudd og øremerkede overføringer fra staten, inntekter fra skatt på inntekt, formue og eiendom, konsesjonsavgifter, gebyrer og egenbetalinger.

SPØRSMÅL NR. 848**Innlevert 29. mars 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 12. april 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at ordningen med pleiepenger praktiseres slik at det er mulig å kombinere arbeid og omsorgsoppgaver?»

BEGRUNNELSE:

Pleiepenger kan etter Lov om folketrygd kap. 9 tilstås foreldre med alvorlig syke barn, eller barn som er innlagt i helseinstitusjon. Det følger av § 9-11 at det kan ytes graderte pleiepenger ned til 50 pst. Intensjonen med denne regelen er i henhold til Ot.prp. nr. 22 (2005-2006) at foreldre skal kunne kombinere arbeid og omsorgsoppgaver. Henvendelser fra familier som mottar denne ytelsen viser imidlertid at bestemmelsen praktiseres ulikt, og at dette er til hinder for at foreldrene kan være yrkesaktive i perioder når barnets helse tillater dette. Eksempelvis har en familie erfart at det ikke gis anledning til å arbeide 2-4 dager pr. måned i kombinasjon med graderte pleiepenger. Dette forhindrer foreldrene i å kunne beholde en viktig kontakt med arbeidslivet, og samtidig kunne bidra til større grad av selvforsørgelse. For familier i en så vidt krevende livssituasjon, kan kontakten med yrkeslivet være særlig verdifull.

Svar:

Pleiepenger ytes til foreldre med omsorg for syke barn etter to forskjellige grunnlag. Bestemmelsen i

folketrygdloven § 9-10 gir rett til pleiepenger på grunnlag av at barnet er eller har vært innlagt i helseinstitusjon. Hovedinngangsvilkåret i § 9-11 er at barnet har livstruende eller svært alvorlig sykdom. Det er et generelt krav om at barnet har behov for kontinuerlig tilsyn og pleie fra en eller begge foreldrene for at det skal foreligge rett til pleiepenger.

Fra 1. januar 2006 ble det tatt inn en ny bestemmelse om rett til graderte pleiepenger ned til 50 pst. Det er en forutsetning at barnet trenger kontinuerlig tilsyn og pleie, men den som mottar graderte pleiepenger må ikke ha ansvaret for å utøve nødvendig tilsyn og pleie alene. Der det er etablert en tilsyns- eller avlastningsordning deler av dagen eller noen dager i uken, vil det være andre enn de som mottar pleiepenger som delvis ivaretar dette behovet. Arbeids- og velferdsetaten er gjennom rundskriv informert om hvordan den nye graderingsbestemmelsen skal forstås.

Det er vist til et eksempel på at pleiepenger er avslått i et tilfelle hvor foreldrene er i inntektsgivende arbeid to til fire dager i måneden. En mulig grunn til avslag kan være at det generelle vilkåret om at barnet har behov for kontinuerlig tilsyn og pleie ikke er oppfylt. Hvis vilkårene for pleiepenger er til stede i dette gitte eksemplet, skal det utbetales graderte pleiepenger. Et avslag bør derfor påklages.

SPØRSMÅL NR. 849**Innlevert 29. mars 2007 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 11. april 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Stiftelser må årlig betale en avgift til Stiftelsesregisteret. I mange tilfeller innebærer dette reduserte midler til veldedige formål.

Hva ville avgiften til Stiftelsesregisteret vært dersom den var flat, og kun finansierte en kostnadseffektiv administrasjon av registeret, og hva er årlig beregnet kostnad for drifting av Stiftelsesregisteret fordelt pr. stiftelse for 2007?»

BEGRUNNELSE:

Private stiftelser var tidligere (inntil 2005) registrert og underlagt fylkesmannens kontroll. Dette var gratis. Så ble Stiftelsesregisteret opprettet og kontroll (innsending av regnskap og årsberetning) ble overtatt av enhetsregisteret i Brønnøysund.

For å være registrert i Stiftelsesregisteret må nå den enkelte stiftelse betale en årsavgift beregnet ut fra stiftelsens egenkapital. I dag er avgiftene fra 500 til 3 500 kr. Høyest avgift betaler de stiftelsene som har en egenkapital på mer enn 1 000 000 kr.

Spørsmålet kan forstås som hvor lavt man kan sette avgiften dersom denne kun skal dekke kostnadene ved å drifte Stiftelsesregisteret. Man kunne også tenke seg et register driftet elektronisk med minimale kostnader.

Svar:

Saken er overført fra finansministeren til meg som rette vedkommende for besvarelse.

Stiftelsesloven ble vedtatt som lov 15. juni 2001 nr. 59 om stiftelser og den trådte i kraft 1. januar 2005. Den nye loven representerte en gjennomgående revisjon av lov 23. mai 1980 nr. 11 om stiftelser m.m. (den gamle stiftelsesloven). Loven slår fast at det skal være et sentralt offentlig tilsyn med stiftelser, Stiftelsestilsynet. Det fremgår videre av loven at en av Stiftelsestilsynets oppgaver er å føre et register der alle landets stiftelser skal stå registrert. Stiftelsesregisteret er et elektronisk register og er et tilknyttet register til Enhetsregisteret i Brønnøysund.

I Ot.prp. nr. 15 (2001-2002) om stiftelser (stiftelsesloven) ble det foreslått at stiftelsene selv skulle finansiere Stiftelsestilsynet helt eller delvis. Justiskomiteen var enig i dette, jf. Innst. O. nr. 74 (2000-

2001). I Ot.prp. nr. 88 (2003-2004) Om lov om endringer i lov 15. juni 2001 nr. 59 om stiftelser (stiftelsesloven) foreslo regjeringen Bondevik II at Stiftelsestilsynet fullt ut skulle finansieres gjennom et gebyr for førstegangsregistrering og en årlig avgift til Stiftelsestilsynet. Justiskomiteen, alle med unntak av medlemmene fra Fremskrittspartiet, sluttet seg til dette og var enige i den finansieringsmodellen som ble skissert i proposisjonen kap. 3.2.

Jeg kan forstå motforestillingene mot at stiftelsene selv finansierer Stiftelsestilsynet gjennom gebyr og årlig avgift. I utgangspunktet vil strengt tatt enhver utgiftsøkning kunne svekke stiftelsenes evne til formålsrealisering. På den annen side ville overføringen av forvaltningsfunksjonene fra fylkesmennene til Stiftelsestilsynet med et sentralt stiftelsesregister ha påført staten økte utgifter. Det blir da et spørsmål om det er rimelig at stiftelsene selv dekker kostnadene eller om de skal finansieres gjennom statens generelle skatte- og avgiftskanaler. En sentralisert tilsynsordning med høy faglig kompetanse gir et mer effektivt tilsyn. Et faglig ressurssterkt tilsyn vil også medvirke til mer ensartet praksis og Stiftelsestilsynet er forutsatt å tilby bedre service og veiledning til stiftelsene. Stiftelsestilsynet er dessuten bedre egnet til å skape større trygghet og legitimitet rundt stiftelsene som organisasjonsform enn det fylkesmennene hadde muligheter til. På denne bakgrunn var jeg under behandlingen av proposisjonen enig med justiskomiteens øvrige medlemmer, alle med unntak av Fremskrittspartiets, i at en egenfinansieringsløsning var riktig.

Lave kostnader og rasjonell organisering av Stiftelsestilsynet er særlig viktig siden stiftelsene selv skal betale for det. I Ot.prp. nr. 88 (2003-2004) ble det anslått at Stiftelsestilsynet ville kreve ca. 10 årsverk, avhengig av organiseringen av tilsynet. Det ble lagt opp til at det var penger å spare ved at Stiftelsestilsynet samlokaliseres med et allerede eksisterende tilsyn, og resultatet ble at Stiftelsestilsynet ble lokalisert sammen med Lotteritilsynet i Førde med felles administrasjon. Lotteritilsynet hadde dessuten erfaring med opprettelse av elektronisk register, siden de nylig hadde opprettet Lotteriregisteret.

Det er ca. 9 000 registrerte stiftelser her i landet og i Ot.prp. nr. 88 (2003-2004) ble det lagt opp til følgende beregningsmodell:

B	ca. 14 % (1300) av stiftingane har ein grunnkapital på kr 100 000 - kr 199 000 kr 500 x 1300 =	kr 650 000
C	ca. 22,5 % (2000) av stiftingane har ein grunnkapital på kr 200 000 - kr 500 000 kr 750 x 2000 =	kr 1 500 000
D	ca. 12,5 % (1100) av stiftingane har ein grunnkapital på kr 500 000 - kr 1 mill. kr 1250 x 1100 =	kr 1 375 000
E	ca. 21 % (1800) av stiftingane har ein grunnkapital på over kr 1 mill. kr 2500 x 1800 =	kr 4 500 000
Sum årlege avgifter		kr 8 025 000
Sum nyregistreringsgebyr:		kr 500 587
Totale inntekter		kr 8 525 587

Som det fremgår av modellen, skal stiftelser som har under 100 000 kr ikke betale avgift til Stiftelsestilsynet (gruppe A. Denne gruppen utgjør i underkant av 3 000 stiftelser.) I tillegg bygger modellen på at ca. 500 000 kr hentes inn gjennom et gebyr for førstegangsregistrering. Dersom man legger disse forutsetningene til grunn også ved en tenkt flat avgiftsfastsettelse, ville avgiften ha blitt ca. 1 300 kr pr. stiftelse. Dersom også stiftelsene med en egenkapital under 100 000 kr hadde blitt avgiftsbelagt, ville avgiften ha blitt ca. 900 kr pr. stiftelse.

2007 er Stiftelsestilsynets første ordinære driftsår på inntektssiden. Bakgrunnen for dette er at stiftelser som allerede var opprettet før lovens ikrafttredelse 1. januar 2005, fikk to år på seg til å melde overgang til Stiftelsestilsynets stiftelsesregister og at avgiften i utgangspunktet først tar til å løpe fra og med registreringen der.

Fastsettelsen av førstegangsregistreringsgebyret og den årlige avgiften er regulert i Justisdepartementets forskrift 21. desember 2004 nr. 1793 §§ 3 og 4. Forskriften er gitt med hjemmel i bl.a. stiftelsesloven § 7, og Justisdepartementet har kompetanse til å endre forskriften. Jeg vil følge utviklingen i Stiftelsestilsynet nøye, og etter utgangen av året vil det bli foretatt en gjennomgang av ordningen. Gebyret og avgiftene vil etter dette bli vurdert i lys av Stiftelsestilsynets ressursbehov.

Jeg understreker avslutningsvis at det er en klar forutsetning at førstegangsregistreringsgebyret og den årlige avgiften ikke er ment å gi netto inntekter til staten, men at de kun skal gå til å drifte Stiftelsestilsynet.

SPØRSMÅL NR. 850

Innlevert 29. mars 2007 av stortingsrepresentant Tove Nyhus

Besvart 19. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å bidra til raskere innløsning av båndlagte eiendommer i framtidige fastlagte veglinjer i henhold til godkjente reguleringsplaner, slik at ikke uskyldige familier blir sittende som gisler i sitt eget hjem?»

BEGRUNNELSE:

En familie i Nes kommune, Akershus, bor innenfor byggegrensen langs riksvei 2, og deres bolig er i reguleringsplan "RV2 hp04 G/S-veg Nes kirke - Opaker skole" båndlagt med riving hvis tiltak i hen-

hold til planene blir gjennomført. Reguleringsplanen ble vedtatt 24. april 2003, men det er ikke bevilgninger for parsellen i Nasjonal transportplan verken i innværende eller neste planperiode. Nasjonal transportplan revideres hvert 4. år, så det er langt frem for familien kan forvente at huset deres kan løses inn.

Familien opplever at de blir sittende som gissel i sitt eget hjem. De er en ung familie i etableringsfasen. De har ett barn i dag, og de ønsker selvsagt stabile og gode boforhold. Etter at deres eiendom ble båndlagt i 2003 har de har prøvd å appellere til forskjellige instanser med forespørsel om rask innløs-

ning av sin eiendom. Det er Statens vegvesen som har det formelle ansvaret for å løse inn eiendommen, men de svarer at de dessverre ikke kan løse inn eiendommen på nåværende tidspunkt ettersom det ikke foreligger verken midler eller noe formelt grunnlag til gjennomføringen av boliginnløsningen på den aktuelle strekningen.

Familien har også prøvd å selge sin eiendom, men uten hell. Familien har helt uforskyldt og tilfeldig kommet opp i denne situasjonen, og det er ikke vanskelig å forstå at dette er en uholdbar situasjon.

Familien er et konkret eksempel, men båndlegging av eiendommer over flere tiår på grunn av vedtatte reguleringsplaner er et generelt problem.

Planlegging av slike prosjekter strekker seg ofte over lang tid, og vedtatte planer har usikre iverksettningstidspunkt.

Boligeiere som opplever at deres eiendom blir liggende i en planlagt framtidig vegtrasé ønsker normalt å få innløst boligen raskest mulig for å kunne komme seg videre i livet. De fleste opplever derimot som familien at de må bruke årevis av sitt liv på å kjempe mot forskjellige instanser uten å oppnå noe annet enn økt frustrasjon og motløshet.

Svar:

Det alminnelige utgangspunktet når det gjelder vedtatte reguleringsplaner er at berørte grunneiere og rettighetshavere ikke har krav på kompensasjon for restriksjoner som planen i seg selv fører med seg. Spørsmålet om erstatning og eventuelle innløsninger av boliger, vil normalt først være aktuelt i forbindelse med grunnervet for gjennomføringen av planen.

Statens vegvesens fullmakt til å erverve grunn og rettigheter, herunder bolighus, gjelder i dag først når det foreligger vedtatt reguleringsplan og prosjektet er tatt opp til bevilgning. Dersom det er midler til det, kan imidlertid Statens vegvesen kjøpe enkelte eiendommer i framtidig veglinje. Det er da et krav at veglinjen skal være fastlagt i henhold til godkjent kommuneplan eller på annen måte. Prosjektet må

også være prioritert gjennom Nasjonal transportplan, som hovedregel i handlingsprogrammet for første fireårsperiode. I tillegg skal kjøpet være gunstig for staten.

Den konkrete eiendommen i Nes som det vises til er i reguleringsplanen "RV2 hp04 G/S-veg Nes kirke - Opaker skole" forutsatt revet. Reguleringsplanen ble vedtatt 24. april 2003. Det er ikke forutsatt bevilgninger for parsellen i Nasjonal transportplan 2006-2015. Statens vegvesen har derfor, etter dagens regler, ikke fullmakt til å innløse boligen.

Både Statens vegvesen og jeg er imidlertid klar over at eiere av særlig berørte boligeiendommer kommer i en vanskelig situasjon dersom det går lang tid fra det vedtas reguleringsplan til det bevilges penger for gjennomføring av vegprosjektet. I den grad det fins midler til det, prøver derfor Statens vegvesen innenfor dagens fullmakter å løse inn boligeiendommer som er berørt av vedtatte reguleringsplaner. Det foreligger imidlertid mange slike eiendommer som av hensyn til eierne og deres familie burde få tilbud om tidlig innløsning.

Statens vegvesen kartlegger nå omfanget og vil komme med en oversikt til Samferdselsdepartementet over antallet boligeiendommer som ligger i traseen for framtidige veglinjer. Statens vegvesens ser i denne sammenheng også på om det er grunn til å endre regelverket som gjelder for langsiktige eiendomskjøp. Spesielt vil det bli sett på om det bør innføres ordninger som gjør at de som bor i planlagt trase for nye veger skal ha en større mulighet til å få sine boliger innløst før veganlegget kommer enn det som følger av dagens retningslinjer.

Jeg kan avslutningsvis orientere om at Statens vegvesen og Nes kommune i den konkrete saken representanten Nyhus viser til, har foreslått en ordning som vil gi den berørte familien en dispensasjon for en begrenset utbygging av eiendommen innenfor byggegrensene til riksvei 2 og uten at familien lider økonomisk tap når grunnervet på et senere tidspunkt blir gjennomført.

SPØRSMÅL NR. 851

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 852**Innlevert 29. mars 2007 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund****Besvart 11. april 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Mange kvinner som ønsker å starte egen bedrift, vegrer seg fordi næringsvirksomhet er vanskelig å kombinere med familieliv. Under behandlingen av Revidert nasjonalbudsjett 2006 og Statsbudsjettet for 2007 foreslo Kristelig Folkeparti å likestille næringsdrivendes rettigheter ved graviditet, fødsel og barneomsorg. Regjeringspartiene gikk imot dette. I den senere tid har imidlertid representanter for Regjeringen og regjeringspartiene tydelig tatt til orde for en likestilling som nevnt.

Kan statsråden bekrefte at det vil bli foreslått og ev. tidfeste når det skjer?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra arbeids- og inkluderingsministeren.

I Soria Moria-erklæringen heter det at Regjeringen vil sikre gründere og etablerere gode sosiale ordninger, blant annet ved å se på vilkårene for selvstendig næringsdrivende til å kombinere yrkesaktivitet med småbarnsomsorg. Spørsmålet om å styrke selvstendig næringsdrivendes rettigheter er altså en sak regjeringen stiller seg bak. Det er imidlertid så langt ikke konkludert med når og hvordan regjeringen vil legge fram forslag til bedre ordninger for denne gruppen.

Når det gjelder nærmere vurderinger av hvilke ordninger som bør endres til fordel for selvstendig næringsdrivende, viser jeg til mine kommentarer til Dokument nr. 8:113 (2005-2006) i brev 30. oktober 2006 til arbeids- og sosialkomiteen. Brevet følger vedlagt.

Vedlegg til svar:

Brev fra statsråd Karita Bekkemellem til Stortingets arbeids- og sosialkomiteen

Referanse: 200604482-/ESHS

Datert 30. oktober 2006

Dokument nr. 8:113 (2005-2006)

Jeg viser til brev 10. oktober 2006 fra arbeids- og sosialkomiteen til arbeids- og inkluderingsministeren. Etter avtale vil brevet bli besvart av undertegnede, i samråd med AID.

Stortingsrepresentantene Erna Solberg, Jan Tore Sanner og Olemic Thommessen har i Dokument nr. 8:113 (2005-2006) fremmet privat forslag om å likestille bestemmelser om trykderettigheter ved svan-

gerskap, fødsel og barneomsorg for selvstendig næringsdrivende med reglene som gjelder for andre arbeidstakere.

Nedenfor følger mine vurderinger av forslagene. Jeg har mottatt innspill fra Arbeids- og inkluderingsdepartementet for så vidt gjelder forslagene om endringer i regelverket for sykepenger, omsorgspenger og pleie- og opplæringspenger.

1. Vurdering av forslagene om å styrke selvstendig næringsdrivendes rettigheter

Spørsmålet om å styrke selvstendig næringsdrivendes rettigheter ved svangerskap, fødsel og omsorg for små barn har lenge stått på den politiske dagsorden. Flere små og mellomstore bedrifter er viktig for både sysselsetting og verdiskaping. Bedre muligheter til å kombinere yrkesaktivitet og omsorg er ett av flere mulige tiltak som kan bidra til at flere kvinner etablerer egen virksomhet. Et overordnet mål er dessuten å opprettholde høy fruktbarhetsrate. Gode familiepolitiske ordninger er viktige for både fedres og mødres mulighet til å ivareta barns omsorgsbehov og til å fordele ansvaret seg i mellom.

Ved behandlingen av Ot.prp. nr. 57 (2002-2003) om svangerskapsenger til selvstendig næringsdrivende, ba komiteens flertall Regjeringen vurdere om reglene bør endres slik at selvstendig næringsdrivende gis rett til 100 pst. dekning av svangerskapsenger og fødselsenger. Bondevik - regjeringen foreslo ingen endringer i dekningsgraden for selvstendig næringsdrivende. Barne- og familiedepartementet sendte imidlertid ut et høringsnotat i 2005 der ulike endringsmuligheter ble vurdert. I dette notatet ble det gitt gode grunner til støtte for at selvstendige skal ha rett til 100 pst. dekning av svangerskapsenger, fødsels- og adopsjonspenger og pleie- og opplæringspenger uavhengig av om tilleggsforsikring er tegnet.

I Soria Moria-erklæringen fremgår at Regjeringen vil sikre gründere og etablerere gode sosiale ordninger, blant annet ved å se på vilkårene for selvstendig næringsdrivende til å kombinere yrkeskarriere med småbarnsomsorg. Spørsmålet om å styrke selvstendig næringsdrivendes rettigheter er altså en sak regjeringen stiller seg bak. Det er så langt ikke konkludert når og hvordan regjeringen vil legge fram forslag til bedre ordninger for selvstendig næringsdrivende.

Det er imidlertid noe ulike vurderinger av hvilke ordninger som bør endres til fordel for selvstendig næringsdrivende. Jeg har i den forbindelse merket

meg at forslaget fra representantene Erna Solberg, Jan Tore Sanner og Olemic Thommessen inkluderer endringsforslag som ble frarådet i Barne- og familiedepartementets høringsnotat fra 2005.

100 pst. dekning av svangerskapspenge og fødsels- og adopsjonspenge

Når det gjelder ytelser ved svangerskap, fødsel og adopsjon, er jeg enig i at det er gode argumenter til støtte for at dekningsgraden bør være 100 pst. (inntil 6 G) uavhengig av om tilleggsforsikring er tegnet. En slik endring er anslått å gi merutgifter for folkestrygden med om lag 122 mill. kroner (2007-kroner).

100 pst. dekning av pleiepenge og opplæringspenge (Arbeids- og inkluderingsdepartementet)

Et forslag om å øke dekningsgraden for pleie- og opplæringspenge vil komplisere regelverket, men bryter ikke med prinsipielle sider ved sykepengeordningen. Familier som er omfattet av disse stønadsordningene har tunge omsorgsoppgaver, og det er viktig at de har tilstrekkelig økonomi til å mestre en ellers svært vanskelig hverdag. En eventuell heving av dekningsgraden for pleie- og opplæringspenge vil gi merutgifter på anslagsvis 6 mill. kroner (2007-kroner).

Det er nedsatt en arbeidsgruppe som skal utrede strategier og tiltak for å kunne kombinere yrkesdeltaking med omsorg for pleie- og omsorgstrengende familiemedlemmer. Arbeidsgruppen skal blant annet vurdere dagens ordninger med pleie- og opplæringspenge. Etter departementets vurdering bør en avvente denne gruppens arbeid før en heving av dekningsgraden for disse ordningene vurderes nærmere. Arbeidsgruppen skal legge frem sin rapport i begynnelsen av 2007.

100 pst. dekning av omsorgspenge fra 1. dag (Arbeids- og inkluderingsdepartementet)

I Barne- og familiedepartementets høringsnotat fra 2005 ble det frarådet å gi rett til omsorgspenge fra 1. dag for selvstendig næringsdrivende. Det ble vist til at dekning av omsorgspenge i de første 10 dagene inngår, på samme måte som sykepenge i arbeidsgiverperioden, i arbeidsgivers forpliktelse overfor arbeidstaker. Selvstendig næringsdrivende har som sin egen arbeidsgiver, ingen tilsvarende rett. Å gi rett til omsorgspenge i de første ti dagene vil bryte med dette prinsippet. En rett til omsorgspenge i de første ti dagene vil være kostnadskrevende for det offentlige. En alternativ løsning der retten til omsorgspenge inkluderes i tilleggsforsikringen, vil gi en vesentlig økning i forsikringspremien for samtlige medlemmer uavhengig av om de har barn eller ikke. I forbindelse med høringsnotatet ble merutgiftene beregnet. På bakgrunn av disse beregningene anslås forslaget å innebære en merutgift på om lag 210 mill. kroner. De administrative kostnadene vil i tillegg

være betydelige uavhengig av om det er trygden eller en forsikringsordning som finansierer ytelsen.

100 pst. dekning av sykepenge under svangerskap (Arbeids- og inkluderingsdepartementet)

Forslaget kan ses i sammenheng med at arbeidsgivere får refusjon for sykepenge i arbeidsgiverperioden når årsaken til sykefravær er relatert til svangerskapet og omplassering til annet arbeid ikke er mulig. Innføring av en slik ordning for selvstendig næringsdrivende vil komplisere sykepengeordningen ytterligere. En slik endring vil bryte med det grunnleggende prinsippet om at rett til sykepenge er uavhengig av diagnose. Det vil også bryte med prinsippet om at selvstendig næringsdrivende er sine egne arbeidsgivere. En slik rett kan heller ikke forbeholdes enmannsforetak. Vilkåret om at tilrettelegging eller omplassering til annet arbeid ikke er mulig, vil være vanskelig å dokumentere for selvstendig næringsdrivende, fordi disse oftest har større mulighet til å tilpasse arbeidet i forhold til helseplager. Selvstendig næringsdrivende må videre dokumentere sykefravær med legeerklæring. Dette vil innebære at gravide selvstendig næringsdrivende må gå til lege hver gang også ved kortvarige sykefravær dersom de vil kreve sykepenge.

Dersom en selvstendig næringsdrivende har behov for sykepenge ved kortvarig sykefravær, kan vedkommende tegne forsikring fra 1. dag. Det er få næringsdrivende som tegner tilleggsforsikring fra første dag og antallet har gått ned for hvert år siden 1982.

Forslaget om 100 pst. sykepenge under svangerskap er kostnadsberegnet til 25 mill. kroner (2007-kroner) i forhold til alle diagnoser. Med utgangspunkt i svangerskapsrelaterte diagnoser er kostnadene beregnet til 19 mill. kroner (2007-kroner).

2. Vurdering av forslaget om at samtlige endringer gjennomføres uten at trygdeavgiften for selvstendige økes

Selvstendig næringsdrivende betaler mindre i trygdeavgift enn hva som samlet betales for en arbeidstaker i trygdeavgift og arbeidsgiveravgift. I høringsnotatet fra Barne- og familiedepartementet i 2005 ble det reist spørsmål ved om styrkede rettigheter bør følges av økt trygdeavgift for selvstendige. Det ble anslått at dette i så fall ville gi en økning i trygdeavgiften i størrelsesorden 0,2 pst. poeng, dvs. fra 7,8 til 8 pst. for næringsinntekt fra jordbruk, skogbruk og fiske samt fra 10,7 til 10,9 pst. for annen næringsinntekt. Av 19 høringsinstanser som uttalte seg om eventuelle endringer i trygdeavgiften, var 8 instanser i ulik grad åpne for en slik korrigerende.

Vurdering av eventuelle konsekvenser for trygdeavgiften vil inngå i regjeringens oppfølging av høringsaken.

SPØRSMÅL NR. 853**Innlevert 29. mars 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 13. april 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Kan statsråden gi en oversikt over museer som har status som "konsolidert enhet", en ordning som er akseptert av ABMU, og i hvilken grad disse er blitt forskjellsbehandlet i forhold til enheter der flere museer har slått seg sammen i en konsolideringsprosess?»

BEGRUNNELSE:

I sitt svar på skriftlige spørsmål nr. 387, datert 20. desember 2006, vedrørende den vanskelige økonomiske situasjonen ved Bergen Sjøfartsmuseum, skriver statsråden følgende:

"Det er ved fordelingen av økte budsjettmidler til museumssektoren i budsjettforslaget for 2007, og i den perioden museumsreformen har vart, vært lagt vekt på å styrke institusjoner som kan vise til resultater med hensyn til konsolideringsarbeid. Bergen Sjøfartsmuseum har valgt å stå utenfor konsolideringsprosessen, på tross av klare ønsker fra både staten og Bergen kommune om at de skulle bli del av den konsoliderte enheten Museum Vest. På samme måte som andre museer i tilsvarende situasjon har derfor Bergen Sjøfartsmuseum i perioden 2004 til 2006 ikke fått økt statstilskudd utover den normale økningen som følger av prisomregningen. Tilskuddet fra Kultur- og kirkedepartementet til Bergen Sjøfartsmuseum for 2007 er fastsatt til 1 918 000 kr, noe som utgjør en økning på 9,5 pst. i forhold til 2006. Det statlige tilskuddet har siden 2003 økt med over 19 pst.

Dersom Bergen Sjøfartsmuseum velger å gå inn i en konsolideringsprosess vil grunnlaget være tilstede for en ytterligere vurdering av tilskuddet."

Fra statens side er det blitt definert visse kriterier for å få status som konsolidert enhet, bl.a. med hensyn til antall ansatte, innsamling, bevaring, forskning og formidling. Etter å ha sett på kriteriene og anslått at man oppfylte disse ble det fra Bergen Sjøfartsmuseums del besluttet å anmode Hordaland fylkeskommune om å få opprettholde status som eget konsolidert museum. Ved vedtak i Hordaland fylkesting ble dette akseptert.

På denne bakgrunn ville det være interessant om

statsråden kunne gi en oversikt over hvilke museer som eventuelt er i tilsvarende situasjon som Bergen Sjøfartsmuseum og i hvilken grad Bergen Sjøfartsmuseum og eventuelle andre har fått mindre midler tilgjengelig enn enheter bestående av flere museer. Undertegnede er enig i at konsolidering er en viktig del av museumsreformen, men mener videre at det ikke kan være en tilsiktet konsekvens at museer som Bergen Sjøfartsmuseum, som har status som konsolidert enhet, skal komme dårligere ut enn før reformen.

Svar:

Museer som inngår i det nasjonale museumsnettverket og mottar tilskudd på statsbudsjettets kap. 328 post 70 kan alle sies å ha status som "konsoliderte enheter". Museene på denne posten består av tidligere nasjonale institusjoner, knutepunktinstitusjoner og museer under tilskuddsordningen for museer. Før museumsreformen ble igangsatt fikk om lag 280 museer statlig driftstilskudd. De fleste museene har nå, i tråd med føringene for reformen, gjennomført organisatoriske sammenslåinger og gått inn i sterkere faglige og administrative enheter. Dette tallet er dermed i løpet av de siste årene redusert til drøyt 100 museer som får tilskudd direkte fra staten. I enkelte regioner har prosessene gått tyngre enn i andre, og departementet legger til grunn at det i årene framover fortsatt vil gjennomføres konsolideringsprosesser innenfor det nasjonale museumsnettverket. Det har i budsjettarbeidet de siste årene, og vil også i årene framover, bli lagt vekt på å styrke institusjoner som kan vise til resultater i forhold til gjennomført konsolideringsarbeid.

Bergens Sjøfartsmuseum ble i fylkestinget i 2003 etablert som ett av 10 konsoliderte museer i fylkets planer, og inngår i det nasjonale museumsnettverket. Museet har imidlertid valgt å ikke følge opp de statlige forutsetningene for museumsreformen, og har dermed heller ikke fått statlige stimuleringsmidler. Jeg kan vanskelig se at Bergens Sjøfartsmuseum er kommet dårligere ut enn før reformen, da staten ikke har redusert driftstilskuddet til museet i perioden 2003-2007.

SPØRSMÅL NR. 854**Innlevert 29. mars 2007 av stortingsrepresentant Erna Solberg****Besvart 11. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva gjør statsråden for å sikre større åpenhet og etterprøvbarhet i forbindelse med de regionale helseforetakenes kjøp av helsetjenester?»

BEGRUNNELSE:

De regionale helseforetakene kan inngå avtaler om kjøp av helsetjenester fra private aktører. Det følger av forarbeidene til pasientrettighetsloven (Ot.prp. nr. 65 (2003-2004)) at det skal legges vekt på kvalitet, tilgjengelighet for pasientene og effektivitet ved kjøp av slike tjenester. Det er avgjørende å sikre åpenhet og etterprøvbarhet i anbudsprosessen, slik at det er mulig å kontrollere om kriteriene for tildeling av anbud er i samsvar med nevnte krav. Videre er det viktig å sikre at private aktører har likeverdige konkurransevilkår. Klagenemnda for offentlige anskaffelser har i en rekke saker funnet at helseforetakene bryter regler om offentlige anskaffelser, blant annet i forhold til åpenhet om vurderinger knyttet til kvalitetskrav. Regjeringens utvidelse av unntaket fra krav om anbudsprosesser for kjøp av helse- og sosialtjenester forsterker problemet med manglende åpenhet og etterprøvbarhet i forhold til det offentliges bruk av midler til helsetjenester.

Undertegnede har vært i kontakt med flere rehabiliteringsinstitusjoner som møter utfordringer i forhold til de regionale helseforetakene, blant annet Ødegaarden rehabiliteringssenter i Buskerud.

Svar:

Jeg oppfatter spørsmålet og begrunnelsen fra stortingsrepresentant Solberg dit hen at hun primært er bekymret for hvordan en vil ivareta åpenhet og etterprøvbarhet i forbindelse med de anskaffelser som gjøres etter unntaket gitt etter forskriftsendringen som ble vedtatt av Kongen i statsråd den 13. oktober 2006. Denne forskriftsendringen medførte at unntaksbestemmelsen i forskriftens § 2-1 ble utvidet til også å gjelde opptrenings- og rehabiliteringstjenestene utenfor sykehus, selv om tjenesten ikke ble levert av en ideell organisasjon.

Helse- og omsorgsdepartementet informerte de regionale helseforetakene i et eget brev den 13. oktober 2006 om den ovenfor nevnte forskriftsendringen. Her ble det påpekt at de regionale helseforetakenes anskaffelser også etter unntaket vil være omfattet av lov om offentlige anskaffelser av 16. juli 1999 nr. 69 og forskriftens del I. Forskriftens del I inneholder ikke spesielle prosedyrekrav. Anskaffelsene må

imidlertid skje i tråd med de grunnleggende prinsippene i anskaffelsesloven § 5 og forskriften § 3-1. Dette gjelder krav om:

- konkurranse så langt det er mulig
- at innkjøper skal følge god forretningsskikk
- at leverandørene skal likebehandles
- at prosessen skal være forutsigbar, gjennomsluktig og mulig å etterprøve.

Det er viktig at anskaffelsene skjer på en måte som sikrer at de regionale helseforetakene opptrer med stor integritet, slik at allmennheten har tillit til at offentlige anskaffelser skjer på en samfunnstjenlig måte. Dette fremgår av den nye formålsbestemmelsen i anskaffelsesloven § 1.

For å oppfylle krav til gjennomsluktighet og etterprøvbarhet må de regionale helseforetakene føre protokoll for anskaffelsene. Dette vil sikre at en kan etterprøve om kravene til anskaffelsene er oppfylt. Det vil også gjøre det mulig å revidere anskaffelsene og evaluere virkningen av unntaket.

Anskaffelsene må gjennomføres på en måte som innebærer lik behandling av tjenesteutøvere og med mulighet for tjenesteutøvere til å bli kjent med de forhold som skal vektlegges ved deltagelse og tildeling av kontrakten. Anskaffelsene skal videre gjennomføres i samsvar med god forretningsskikk og holde et innkjøpsfaglig høyt nivå.

De regionale helseforetakene har etter den statlige overtakelsen av spesialisthelsetjenesten hatt et fokus på utviklingen av tjenestetilbudet på opptrenings- og rehabiliteringsområdet. Som det fremgikk av Ot.prp. nr. 66 (2000-2001) Om lov om helseforetak m.m. var det behov for en samlet gjennomgang av de institusjonsbaserte tjenestene. Finansierings- og bestilleransvaret for tjenester fra private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner ble overført til de regionale helseforetakene fra 1. januar 2006. Ved kjøp av tjenester fra disse institusjonene er det en forutsetning at tjenestene skal være en del av det helhetlige tilbudet i regionen, og tilpasset behovet for tjenester. Samlet sett vil dette bety et styrket tilbud til pasientene.

Regionale helseforetak, bl.a. Helse Sør RHF, har meldt at kvaliteten på rehabiliteringstjenestene som tilbys nå har blitt bedre. Helse Sør RHF har i forbindelse med kjøp av tjenester bl.a. hatt et tverrfaglig team som har vurdert tilbudene i forhold til faglige kriterier. Tjenesteleverandørene har blitt vurdert i forhold til faglig bemanning, effektmål, fasiliteter, utstyr og forskning.

SPØRSMÅL NR. 855**Innlevert 29. mars 2007 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 20. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Fleire medier melder at tre stamvegprosjekt i Møre og Romsdal og delvis Sogn og Fjordane kan bli utsette på grunn av overskridingar i Trøndelag. Det gjeld E39 Kvivsvegen og Renndalen-Staurset og E136 Eksportvegen mellom Monge og Marstein.

Kva vil statsråden gjere for å sikre at dei samrøystes prioriteringane og forslaga til løyvingar som Stortinget gjorde for desse i Nasjonal transportplan blir følgde opp?»

Svar:

Det er eit mål for Regjeringa å følgje opp dei økonomiske rammene som Stortinget vedtok i samband med behandlinga av Nasjonal transportplan 2006-2015. Innafor den statlege investeringsramma til vegformål vil likevel ein kostnadsauke på igangsette prosjekt måtte føre til utsetting av andre prioriterte prosjekt/tiltak.

Det styringsmessige skiljet mellom stamvegnettet og øvrig riksvegnett inneber mellom anna at prio-

riteringane på stamvegnettet blir vurderte under eitt. Det er derfor ikkje slik at kostnadsauke på eitt stamvegprosjekt innanfor ein region automatisk fører til utsetting av andre prioriterte prosjekt innanfor den same regionen. Anleggsstart på prosjektet E39 Renndalen-Staurset vil til dømes bli framskunda til 2007 som følgje av at Møre og Romsdal og Sør-Trøndelag fylkeskommunar forskotter delar av kostnadene. Dette gjer at staten må følgje opp med løyvingar som føresett i handlingsprogrammet for perioden 2006-2009. Oppstart på dei to andre omtalte prosjekta vil heller ikkje bli utsett pga. overskridingane i Trøndelag. Eg vil kome tilbake til alle prosjekta i samband med dei årlege budsjetta. I handlingsprogrammet for perioden 2006-2009, som er utforma ut frå fleirtalsvedtaket i Stortinget som dåverande regjeringparti Høgre, Kristeleg Folkeparti og Venstre valde ikkje å støtte i motsetnad til det som er opplyst i spørsmålet, er det ikkje føresett statlege midlar til desse før i 2009.

SPØRSMÅL NR. 856**Innlevert 29. mars 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 12. april 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«I Regjeringens nordområdestrategi hvor det tas til orde for handling fremfor resolusjoner, fremgår det at en "vil vurdere et forslag om etablering av en økonomisk og industriell samarbeidssone som omfatter både norsk og russisk territorium i grenseområdene i nord".

Hva er status for dette arbeidet, og når og på hvilken måte vil Stortinget bli informert om fremdrift og resultat?»

Svar:

I den utenrikspolitiske redegjørelsen for Stortinget 13. februar d.å. orienterte jeg om betydningen av å videreføre engasjements- og samarbeidslinjen

overfor Russland i nord. Jeg fremholdt at vi på norsk side ønsker en dialog med Russland om fordypet samarbeid på begge sider av grensen, for blant annet å møte de mulighetene fremtidig petroleumsvirksomhet i Barentshavet kan gi for landbasert virksomhet, og at vi i løpet av våren vil legge frem tanker for hvordan samarbeidet over grensen kan utvikles videre.

Dette har vært en rettesnor for Regjeringens arbeid de siste månedene, der vi har ønsket å legge til rette for en diskusjon med den russiske part om muligheten for etablering av en økonomisk og industriell samarbeidssone som omfatter både norsk og russisk territorium i grenseområdene i nord.

Jeg vil også vise til Regjeringens nordområdestrategi lagt frem 1. desember 2006, hvor dette var

omtalt, og til foredrag som jeg har holdt for miljøer i nord, blant annet under åpningen av Nordområdesenteret ved Høgskolen i Bodø 15. mars d.å.

Like før påske tok Norge kontakt med Russland og inviterte formelt til samtaler om hvilke muligheter som kan ligge i en norsk-russisk økonomisk og industriell samarbeidssone ved vår felles grense. Det vil naturligvis ta tid å realisere en slik visjon, og siktemålet har vært å etablere et godt grunnlag for å engasjere den russiske part til samtaler. Det legges opp til en skrittvis tilnærming som blant annet er basert på erfaringene med nærings samarbeid i Barentsregionen og på grensen mellom EU og Russland, samt det pågående arbeid for å lette grensepasseringer i nord. I en videre konkretisering av visjonen kan vi også høste av de erfaringer som Innovasjon Norge og SIVA har gjort i Russland, og vi kan se nærmere på grenseregionale samarbeidsordninger, som for eksempel European Twin City Network og Euro-Russia Private-Public Development Programme.

Jeg erkjenner at det både på norsk og russisk side vil være behov for å foreta en nærmere utredning av ulike konkrete og praktiske sider ved forslaget om

etablering av en slik samarbeidssone. I en første fase vil det imidlertid nå være en målsetting å avklare om det er politisk grunnlag for å gå videre med dette forslaget.

Når dette er avklart og det foreligger prinsipiell enighet om å gå videre, ser vi for oss at arbeidet med sonen videreføres i en bilateral arbeidsgruppe på embetsnivå. Gruppen bør ledes av utenriksmyndighetene i de to land og ha deltakelse fra berørte fagministerier, og fra lokale og regionale myndigheter når gruppen behandler spørsmål der det er naturlig at disse trekkes inn.

Under utenriksminister Lavrovs besøk til Oslo senere denne måneden i forbindelse med NATOs uformelle utenriksministermøte, vil jeg ventelig få anledning til å drøfte spørsmålet om samarbeidssone med ham. Jeg legger opp til å gi en nærmere orientering om arbeidet med en samarbeidssone for Stortingets organer før den tid. Når substanssamtalene kommer i gang, vil jeg på vanlig måte legge vekt på å holde Stortinget informert om arbeidet med samarbeidssonen.

SPØRSMÅL NR. 857

Innlevert 30. mars 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 12. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I 2003 var Stortinget enig om at forvaltningen av naturmidler trengte en betydelig omstilling. Endringene skulle føre til bedre og riktig forbrukerinformasjon, et forutsigbart regelverk og et tilsyn som hadde en felles plattform overfor markedet. Det er lite som tyder på at departementet har fulgt opp Stortingets klare mål.

Hva vil statsråden gjøre for å følge opp Stortingets intensjoner fra Ot.prp. nr. 55 (2001-2002)?»

BEGRUNNELSE:

I dag kan det virke som om det er forvaltningskaos med bl.a. ulike oppfatninger av sykdomsbegrepet, kompetansesvikt og vedtak som fattes uten begrunnelser. Dette er etter undertegnendes syn svært uheldig, både for aktører i bransjen, samt sett i forhold til forbrukerne.

Det er videre undertegnendes syn at det er behov for en kraftig opprydding i forvaltningen knyttet til

naturmidler, slik at man får klare og like kjøreregler for alle aktører i bransjen. Forutsigbarhet er noe som er særs viktig for at de ulike aktørene skal kunne drive på en ordentlig og profesjonell måte, og for at de skal kunne tilby forbrukerne produkter som kan være helsefremmende.

Undertegnede stiller også spørsmål ved praksisen med at godkjenningen for nye naturmidler må gå gjennom to tilsyn. I en del tilfeller kommer også de to tilsynene til ulike konklusjoner, noe som oppleves frustrerende for den aktøren det gjelder.

Svar:

Med begrepet "naturmidler" forstås diverse produkter som rettslig sett befinner seg i grenselandet mellom legemiddelregelverk og annet regelverk. Dersom et naturmiddel faller innenfor legemiddelregelverket, anses det juridisk som et naturlegemiddel. Hvis produktet derimot faller utenfor legemiddelregelverket, vil det i de fleste tilfeller enten omfattes av

regelverket for næringsmidler eller for kosmetikk. Når det gjelder forvaltningen av naturmidler er det derfor viktig å avgjøre om et aktuelt produkt faller innenfor eller utenfor legemiddelregelverket.

Hvorvidt et produkt regnes som et legemiddel avhenger av om det faller innenfor legemiddeldefinisjonen i legemiddeloven § 2. Et produkt kan enten klassifiseres som legemiddel på grunnlag av dets innhold og egenskaper, eller dersom det markedsføres med påstand om medisinsk effekt. Påstander om medisinsk effekt kalles vanligvis medisinske påstander, mens andre påstander om forholdet mellom et produkt og helse gjerne kalles helsepåstander. Dersom et produkt er å anse som et legemiddel, må det godkjennes av Statens legemiddelverk før det kan omsettes. Verken næringsmidler eller kosmetikk er underlagt krav om slik forhåndsgodkjenning.

Legemiddeloven § 2 ble behandlet av det daværende Helsedepartementet i Ot.prp. nr. 55 (2001-2002). Den sentrale problemstillingen var i hvilken grad bruk av helsepåstander i markedsføringen skal gjøre et produkt til et legemiddel. Stortingets sosialkomité ga tilbakemelding på denne proposisjonen gjennom Innst. O. nr. 53 (2002-2003). Sosialkomiteen uttalte da blant annet følgende:

"Komiteen mener at kunden skal få tilstrekkelig og god informasjon om et produkt uten at det dermed automatisk er å betrakte som et legemiddel. Dette er en problemstilling som det skulle være mulig å løse uten at det trengs ytterligere lovendringer til i denne omgang.

Komiteen ber derfor om at Helsedepartementet foretar en gjennomgang av den såkalte gjeldende påstandsliste om hva som er å anse som en medisinsk påstand. Denne gjennomgangen bør foretas av et bredt sammensatt utvalg."

På denne bakgrunn besluttet Helsedepartementet å nedsette et utvalg under ledelse av professor Aslak Syse. Utvalget fikk i oppdrag å vurdere hvilke påstander som burde føre til at produkter skulle klassifiseres som legemidler. Syse-utvalget undersøkte blant annet gjeldende retningslinjer fra Statens legemiddelkontroll, som inneholdt en oversikt over en del slike påstander. I forvaltningen av legemiddeloven § 2 ble bruk av disse påstandene den gang ansett som avgjørende for om et produkt skulle defineres som legemiddel. Syse-utvalget vurderte denne påstandslisten i lys av hensynene som var drøftet i Ot.prp. nr. 55 (2001-2002) og Innst. O. nr. 53 (2002-2003). På denne bakgrunn konkluderte utvalget med at den gjeldende påstandslisten burde revideres.

16. desember 2003 la Syse-utvalget frem for departementet forslag om en revidert påstandsliste. Utvalgets tanke var at den reviderte listen skulle åpne for at det i større grad enn tidligere kunne benyttes helsepåstander i markedsføringen av naturmidler,

uten at slik markedsføring skulle gjøre produktene til legemidler etter legemiddeloven § 2.

I Syse-utvalgets forslag til revidert liste var påstander klassifisert i kategoriene A, B og C. Kategori A betegnet påstander som automatisk skulle medføre at et produkt ble klassifisert som et legemiddel. Kategori B betegnet påstander som ikke i seg selv skulle gjøre et produkt til et legemiddel, forutsatt at påstandene kunne dokumenteres i henhold til relevant regelverk. Kategori C betegnet påstander som Syse-utvalget anså som ulovlige helsepåstander.

Departementet har lagt Syse-utvalgets forslag til grunn for den videre oppfølgingen av Ot.prp. nr. 55 (2001-2002). Utvalgets utredning ble sendt på allmenn høring i 2004. Departementet gjennomførte deretter utvalgets forslag til kategori A-påstander i sin helhet. Dette ble gjort ved at Statens legemiddelverk ble bedt om å legge Syse-utvalgets forslag til liste over A-påstander til grunn for sine vurderinger etter legemiddeloven § 2. Det var dessuten enighet om at også C-påstandslisten skulle legges til grunn for forvaltningens videre arbeid.

Utvalgets forslag til påstander i kategori B griper imidlertid direkte inn i det juridisk kompliserte grenselandet mellom legemiddelregelverk og annet regelverk. Det har derfor vist seg nødvendig å legge ned forholdsvis mye arbeid i å trekke opp de forvaltningsmessige grensene i forhold til kategori B-påstandene.

I 2004 ba departementet Mattilsynet om å gå gjennom kategori B-påstandene for å undersøke om disse ville være problematiske i forhold til næringsmiddelregelverket. Bruk av kategori B-påstander på næringsmidler forutsetter at påstandene kan dokumenteres. Mattilsynet ble derfor også bedt om å utarbeide nødvendige dokumentasjonskrav for bruk av slike påstander.

Mattilsynets vurdering i forhold til næringsmiddelregelverket resulterte i en noe revidert B-påstandsliste i forhold til Syse-utvalgets opprinnelige forslag. Mattilsynet presenterte sin reviderte B-påstandsliste og forslag til dokumentasjonskrav for disse for departementet i desember 2004. Mattilsynets forslag til dokumentasjonskrav ble deretter sendt på høring til de berørte parter. Høringsinnspillene resulterte i at departementet i juni 2005 ga Mattilsynet i oppdrag å arbeide videre med dokumentasjonskravene i samarbeid med Statens legemiddelverk. Samtidig ba departementet Mattilsynet om å legge den reviderte B-påstandslisten til grunn for videre arbeid i forhold til helsepåstander med virkning fra 15. august samme år. Mattilsynets retningslinjer for dokumentasjon ved bruk av helsepåstander på næringsmidler trådte deretter i kraft i november 2005.

Når det gjelder grensdragningen mellom legemiddel- og kosmetikkregelverket besluttet departe-

mentet å avvente den nærmere vurderingen av forholdet mellom kategori B-påstander og kosmetikkregelverk til etter den nye kosmetikklovens ikrafttredelse. Kosmetikkloven har nå trådt i kraft. Departementet arbeider for tiden med oppfølging av loven gjennom utarbeidelse av forskrifter, der også spørsmålet om hvilke påstander som kan anvendes på naturmidler uten at de dermed automatisk omfattes av

legemiddelregelverket, søkes løst. Dette arbeidet er foreløpig ikke sluttført.

Som det fremgår av redegjørelsen ovenfor, har departementet gjennom flere år arbeidet med oppfølgingen av Ot.prp. nr. 55 (2001-2002). Dette har resultert i at naturmidler i større grad enn tidligere kan omsettes uten at de faller innenfor legemiddelregelverkets krav om forhåndsgodkjenning.

SPØRSMÅL NR. 858

Innlevert 30. mars 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 13. april 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Denne uken ble en innsatt ved Ringerike fengsel mishandlet og nesten drept. Om vedkommende overlever, er ennå ikke sikkert. At det skjedde i et fengsel, er helt uakseptabelt. Det som er like uakseptabelt at det gikk svært lang tid før vedkommende ble sendt på sykehus og politiet koblet inn. Samtidig ble åstedet vasket og deler av bevisene fjernet, ifølge media.

Foreligger det særregler som gjør at politiet ikke umiddelbart skal varsles når kriminelle handlinger skjer og at bevis ikke skal fjernes?»

BEGRUNNELSE:

Dersom vedkommende som ble angrepet, dør, sitter man med en drapssak i et norsk fengsel. Det vil langt på vei være en tragedie for alle involverte, dog aller mest for vedkommendes familie. De ansatte i fengselet vil selvfølgelig også bli berørte, samt andre innsatte.

Det som likevel fremstår som merkelig er at det gikk altfor lang tid før vedkommende ble sendt til sykehus og politiet koblet inn. I tillegg ble, ifølge media, deler av bevisene bokstavelig vasket bort. I en kriminalsak er ofte tekniske og fysiske bevis av avgjørende betydning. I så måte fremstår denne saken som et dårlig eksempel. Jeg imøteser derfor statsrådets svar på hvordan hendelsesforløpet ble som det ble.

Svar:

Jeg vil først få opplyse at det heldigvis har gått bra med den innsatte. Vedkommende er nå tilbake i Ringerike fengsel.

Generelt vil jeg understreke at kriminelle hand-

linger bør anmeldes til politiet. Hvor raskt dette bør skje, er avhengig av alvoret i saken. Generelt skal selvfølgelig ikke bevis fjernes eller flyttes før politiet har gjort sine undersøkelser. Ringerike fengsel hadde tidligere i år et kurs med lokalt politikammer om denne type problematikk.

I denne aktuelle saken, hvor innsatte selv avviste behovet for legevakt og ellers var i stand til å gå fra avdelingen til helseavdelingen, oppfattet ikke tjenestemenn umiddelbart hvor alvorlig skaden var. Jeg har fått opplyst at dette ikke er uvanlig ved denne type skade. Bevissthetstap kan inntreffe etter noen minutter, etter flere timer eller dager. Legevakt ble første gang kontaktet i underkant av 20 minutter etter hendelsen. Det er helsetjenesten og ikke kriminalomsorgen som, avhengig av hvordan tilstanden blir beskrevet, er ansvarlig for og vurderer hvor raskt det er nødvendig med hjelp. Innsatte var under kontinuerlig tilsyn av tjenestemann og da hans tilstand forverret seg noen timer senere, ble legevakten varslet for andre gang og innsatte ble fraktet til sykehus i ambulanse. Samme kveld ble underdirektøren kontaktet og hun besluttet at politiet skulle varsles. Årsaken til at avdelingen ble ryddet skyldes også at skaden ikke ble oppfattet som så alvorlig. Det var litt blodsøl og glasskår i fellesarealet i avdelingen. For å forebygge smittefare og kuttskader og for å normalisere forholdene ved avdelingen, ble rommet ryddet og vasket.

Jeg vil få bemerke at slike alvorlige hendelser inntreffer svært sjelden i kriminalomsorgen. Imidlertid kan man ikke utelukke at vold innsatte imellom, også i fremtiden, vil forekomme. Kriminalomsorgens oppgave er å minimalisere faren for slike hendelser med fornuftige tiltak.

SPØRSMÅL NR. 859**Innlevert 30. mars 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 16. april 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I gårsdagens spørretime var det en meningsutveksling mellom statsråden og undertegnede om sikkerhet i norske fengsler. Statsråden hevdet at forholdene var bra og slett ikke slik som jeg beskrev dem med utrygghet og fare for sikkerhet.

Er dette den virkelighet statsråden fortsatt mener er korrekt, eller mener statsråden at kriminalomsorgen står overfor svært store utfordringer som rammer både de ansatte og de innsatte i norske fengsler?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidstilsynet gjennomgikk i 2006 store deler av kriminalomsorgen i Norge. Her fremkommer det svært store utfordringer som ikke er løst. Det vises til at de ansatte føler stor grad av utrygghet bl.a. som følge av risiko for vold og trusler og det å bli utsatt for manipulasjon. Det sies også at utryggheten øker når man er alene på jobb.

Det hevdes også at man pga. arbeidspresset ikke makter å arbeide forebyggende og at man sviket HMS-arbeidet. Som en konsekvens av dette har Arbeidstilsynet fremmet flere konkrete krav ovenfor kriminalomsorgen. Dette er krav som statsråden står politisk ansvarlig for som justisminister. Jeg ser derfor frem til å få statsrådets svar på hva som er fakta og om det er slik at Arbeidstilsynet tar feil eller om det er andre forhold som gjør at statsråden svarte som han gjorde i gårsdagens spørretime.

Svar:

Representanten Ellingsen utalte i spørretimen den 28. mars blant annet følgende: "Mangelen på sikkerhet inne i fengslene har vært bekymringsfull lenge, ikke minst har de ansatte påpekt denne gang på gang overfor statsråden [...]". Når jeg i mitt svar påpeker at mange av de ansatte jeg har møtt beskriver situasjonen annerledes, så er dette ikke en undervurdering av kriminalomsorgens utfordringer. Den virksomhet som kriminalomsorgen bedriver er uten tvil utfordrende. Om disse utfordringene er store eller svært store er mer en skjønnsvurdering enn eksakt kvantifisering. Kriminalomsorgen måtte forholde seg til sikkerhetsmessige utfordringer både for fem, ti og tjue år siden og må forholde seg til slike også i fremtiden. Om utfordringene er større nå enn før, er det vanskelig å si noe sikkert om.

En ting er å kvantifisere risiko. En annen utfor-

dring er å velge risikoreducerende tiltak som bidrar til trygghet både for samfunn, tilsatte og innsatte, også på lang sikt. Særlig utfordrende er det å akseptere restrisiko. Jeg er av den oppfatning at det ikke er mulig og heller ikke ønskelig å legge "Nulltoleranseprinsippet" til grunn for alle sikkerhetsmessige problemstillinger innen kriminalomsorgen, blant annet fordi maksimalisert trygghet for den ene part kan redusere tryggheten for den andre og fordi det som er trygt på kort sikt, kan være utrygt på lang sikt. Vi må følge på dette området som ellers i samfunnet akseptere en viss grad av risiko. Dette innebærer å velge mellom verdier og er således i høyeste grad et politisk spørsmål. I forbindelse med stortingsmeldingen om kriminalomsorgen, som denne regjeringen skal fremme våren 2008, vil det bli anledning til å diskutere disse problemstillingene.

I mellomtiden vil jeg understreke at det arbeides kontinuerlig med å bidra til at det skal være trygt å sone og trygt å arbeide innenfor kriminalomsorgen samtidig som samfunnets trygghet ivaretas. Et eksempel på dette er arbeidet som gjøres i forbindelse med Arbeidstilsynets pålegg som omtales i ditt brev.

Arbeidstilsynet satte i 2006 søkelyset på arbeidsmiljø og systematisk forebyggende arbeidsmiljøarbeid i kriminalomsorgen gjennom kampanjen "Trygg kriminalomsorg". Det ble gjennomført tilsyn i 35 fengsler og friomsorgskontorer fordelt på fire kriminalomsorgsregioner.

Det er funnet mangler ved det systematiske forebyggende arbeidet med psykososiale og organisatoriske arbeidsmiljøforhold i alle fire regioner. Påleggene til Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) begrunnes blant annet med at man vil sikre helhet og sammenheng i HMS-systemet og HMS-aktivitetene.

KSF har lagt opp til en bred prosess i oppfølgingsarbeidet hvor vernetjenesten, tillitsvalgte og regionene trekkes med. En slik arbeidsmåte er omfattende og tidkrevende, men nødvendig. Skal kriminalomsorgen lykkes i å videreutvikle et systematisk HMS-arbeid med blant annet bedre kartlegging, risikovurdering og avvikshåndtering, må oppfølgingen forankres bredt i kriminalomsorgen.

En slik koordinert og systematisk tilsynsinnsats som Arbeidstilsynet har gjennomført er et viktig bidrag for å avdekke feil og mangler, og vil gi kriminalomsorgen et godt grunnlag for å arbeide videre for å skape en enda tryggere kriminalomsorg.

SPØRSMÅL NR. 860**Innlevert 30. mars 2007 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 16. april 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil statsråden følge opp stortingsvedtaket i Innst. S. nr. 147 (2002-2003), om å fremme forslag om å innføre forenklete forelegg som strafferettslige avgjørelser, og utarbeide retningslinjer for bruk av forenklete forelegg i slike saker?»

BEGRUNNELSE:

Hærverk i sentrum og på Jærbanen har lenge vært et problem for flere Jærkommuner. Tiltak når det gjelder togene har vært drøftet mellom kommunene Time og Hå, NSB og Politiet. I samtaler med politiet har det kommet frem ønske om at det blir slått hardere ned på uønska adferd i sentrum av kommunene og på Jærbanen, etter modell fra "nulltoleranseprinsippet". Per i dag er det gitt fullmakt til polititjenestemenn til å gi forenkla forelegg for trafikkforseelser. Ved at polititjenestemenn kan få en tilsvarende fullmakt i ordensforseelser vil en i langt større grad enn i dag, kunne praktisere "nulltoleranseprinsippet". I den forbindelse kan det vise til Dokument nr. 8:42 (2002-2003) og Innst. S. nr. 147 (2002-2003).

Svar:

Forenklet forelegg er straff på samme måte som et ordinært forelegg, men ilegges ved en enklere prosedyre enn ordinære forelegg. Straffeprosessloven inneholder i dag ingen bestemmelse om forenklet forelegg, som dermed bare kan utferdiges når det foreligger hjemmel for det i en særlov. Slike hjemler finnes i vegtrafikkloven § 31 b, tolloven § 68 og småbåtloven § 42.

Sanksjonsutvalget, ledet av assisterende riksadvokat Hans-Petter Jahre, ble oppnevnt ved kongelig resolusjon 26. januar 2001. Utvalgets mandat gikk blant annet ut på å vurdere om flere former for lovbrudd kan avgjøres med forenkelt forelegg. Utvalget fremla sin utredning 16. mai 2003 (NOU 2003:15 Fra bot til bedring. Et mer nyansert og effektivt sank-

sjonssystem med mindre bruk av straff). Sanksjonsutvalget foreslo for det første at de overtredelser som etter gjeldende rett kan medføre forenklet forelegg, gjennomgås og vurderes mot de prinsipper som etter utvalgets mening bør legges til grunn for hva som skal sanksjoneres med straff. Videre anbefalte utvalget at ordningen med forenklet forelegg utvides til å omfatte nærmere angitte overtredelser av straffeloven, legemiddeloven, vegtrafikkloven, løsgjengerloven, politiloven og tolloven. Blant annet foreslo utvalget at det skal kunne benyttes forenklet forelegg ved overtredelser av den nå opphevede løsgjengerloven § 17 (forstyrrelse av den alminnelige fred og orden mv. i beruset tilstand - bestemmelsen er langt på vei videreført i straffeloven § 350), politiloven § 5 (brudd på plikten til å rette seg etter pålegg, tegn eller øvrige signaler fra politiet, gitt i medhold av politiloven), straffeloven § 333 (brudd på plikten til å oppgi personalia til polititjenestemann som ber om personalia i tjenestens medfør), straffeloven § 352 a (bæring av kniv på offentlig sted) og - forutsatt at det opprettes en ordning med registrering av vedtatte forelegg, jf. nedenfor - erverv, besittelse og bruk av mindre kvanta narkotika (erverv, besittelse og oppbevaring til egen bruk).

Hjemlene for utstedelse av forenklete forelegg bør etter Sanksjonsutvalgets mening erstattes av en felles hjemmel i straffeprosessloven. Etter utvalgets syn bør det videre innføres en begrenset registreringsordning som skal omfatte vedtatte forenklete forelegg for typer av forhold der det er naturlig å legge vekt på gjentakelse ved vurderingen av om et eventuelt nytt lovbrudd skal behandles som ordinær straffesak med sikte på en strengere reaksjon.

Sanksjonsutvalgets utredning har vært på høring, og departementet arbeider med oppfølging av høringen. Jeg tar sikte på å fremme en proposisjon om hurtigere behandling av straffesaker i løpet av høsten 2007, hvor også spørsmålene om utvidelse av området for forenklet forelegg behandles.

SPØRSMÅL NR. 861**Innlevert 30. mars 2007 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 11. april 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere om det er hensiktsmessig å endre GIEKs vedtekter når det gjelder mulighet til å gi inntil 100 pst. dekning av kommersiell risiko ved garantistillelse til små og mellomstore bedrifters eksport, og når kan eventuelt en konkludering på dette forventes?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge vedtektene for Garanti-instituttet for eksportkreditt (GIEK) kan ikke instituttet som hovedregel gi garanti for dekning av kommersiell risiko som overstiger 90 pst. for den del av total kreditt som forfaller de første 8 år.

I møte mellom instituttet og Stortingets finanskomité og næringskomité 7. mars ble det opplyst at særlig små og mellomstore bedrifter møtte problemer med å få dekket de gjenværende 10 pst. i alminnelige låneinstitusjoner. Hovedgrunnen er at slik garantistillelse på normale vilkår ikke er regningssvarende for disse låneinstitusjonene på grunn av den begrensede transaksjonsstørrelsen.

Et alternativ som vil kunne lette de små og mellomstore bedriftenes mulighet til å skaffe nødvendig eksportfinansiering, ville være å sette en nedre terskelverdi for kravet om maksimalt 90 pst. dekning av kommersiell risiko sett fra GIEKs side. GIEK vil ha stordriftsfordeler knyttet til både administrering og vurdering av risikoen ved slik garantistillelse. Siden en økning fra 90 til 100 pst. på kommersiell risiko under en gitt terskelverdi nødvendigvis vil bli spredt på en lang rekke mindre bedrifter, vil også risikoøkningen være diversifisert over ulike bransjer.

Svar:

Forslaget om vedtektsendring vil innebære at vi fjerner kravet om medgarantist for avdekning av kommersiell risiko. Dette kan innebære økt risikoeksponering for GIEK. Jeg legger derfor opp til å behandle forslaget i Regjeringens ordinære budsjettprosess som munner ut i fremlegging for Stortinget av forslag til statsbudsjettet for 2008 i oktober.

SPØRSMÅL NR. 862**Innlevert 30. mars 2007 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 11. april 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Mange dyrearter i Norge er truet av utryddelse. Sommerfuglen Klippeblåvinge er en slik sterkt utryddingstruet art. Norge har i dag tre handlingsplaner for å redde truede dyrearter.

Vil Regjeringen sikre det biologiske mangfold i Norge ved å opprette flere handlingsplaner for truede dyrearter?»

BEGRUNNELSE:

I Norge finnes det over 3 000 truede dyrearter, men det er bare tre handlingsplaner for å sikre de truede artene. I 2006 er Norsk Rødliste over truede dyrearter ajourført. Denne er en prognose for arters risiko for å dø ut fra Norge.

Sommerfuglen Klippeblåvinge er en av de sterkt utryddingstruede artene. Ofte er det nedbygging av arealer som er hovedårsak til at arter dør ut. I et område i Halden trues denne sommerfuglen av hytte- og boligbygging. Dermed blir arealplanlegging et viktig redskap for å verne truede dyrearter. Dette krever imidlertid bestemmelser i lover og forskrifter som ivaretar hensynet til artene. Det kreves også god informasjon om situasjonen for dyreartene og kunnskap hos beslutningstakere om hva som påvirker artsmangfoldet. Gode handlingsplaner for vern av truede dyrearter er redskap for å sikre artsmangfoldet, og er med på å fokusere innsatsen. Handlingsplaner setter fokus på nødvendige tiltak, klargjør ansvar og skisserer ressursbehov. Slike planer må følges opp med

økonomiske bevilgninger som gjør planene til effektive redskap for å sikre artsmangfoldet.

Svar:

Handlingsplaner for utvalgte, truede arter er et av virkemidlene for å sikre det biologiske mangfoldet i Norge. I 2006 ble det ferdigstilt handlingsplaner for de tre artene damfrosk, elvemusling og orkideen rød skogfrue. En handlingsplan for fjellrev ble iverksatt i 2003.

Regjeringen vil i 2007 videreføre arbeidet med å utarbeide og gjennomføre handlingsplaner for utvalgte, truede arter. Det pågår arbeid med handlingsplaner for stor salamander, åkerrikse og dverggås. Når det gjelder dverggås, har Norge et spesielt ansvar for å bidra til å bevare den fennoskandiske restbe-

standen. Aktiviteter/tiltak knyttet til bevaring av dverggås vil derfor bli prioritert.

Plan- og bygningsloven og naturvernloven er sentrale virkemidler i arbeidet med å sikre arealer som er viktige for truede arter. Bedre ivaretagelse av leveområder for truede arter er et av elementene i arbeidet med ny naturmangfoldlov.

Når det gjelder sommerfuglarten klippeblåvinge, som det spesielt vises til i spørsmålet, har Miljøverndepartementet mottatt en henvendelse fra "Interessegruppa mer villmark nå" og Naturvernforbundet i Halden om reguleringsplan for Torpebukta i Halden kommune. På bakgrunn av henvendelsen har departementet i brev av 30. mars 2007 bedt om nærmere opplysninger fra fylkesmannen i Østfold.

SPØRSMÅL NR. 863

Innlevert 30. mars 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 24. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Nok et tunneløp på nye E18 i nordre Vestfold er nå stengt.

Hva vil statsråden gjøre for å skaffe seg, innbyggerne i området og alle trafikantene oversikt over situasjonen i denne skandalen, og hva vil bli gjort for å ansvarliggjøre de som har ansvar for byggeskandalen på dette veiprojektet?»

Svar:

Behov for ettersikring i andre tunneler er avdekket fordi jeg beordret gjennomført en videre kartlegging. Kartleggingen som nå er gjennomført av alle tunnelene på nye E18 i Nordre Vestfold, har vist at det er behov for å utføre mer sikring i alle tunnelene. Omfanget av nødvendig sikring varierer imidlertid mye fra tunnel til tunnel, fra noen få bolter i vegg i noen tunneler, til mer omfattende sikring av tak og vegg i andre tunneler.

I de tunnelene hvor det er nødvendig å tilleggs sikre tunneltaket og hvor det kan være fare for nedfall, har Statens vegvesen valgt å stenge tunnelene for trafikk, inntil planlagt sikring er utført.

Den siste stengingen av Bolstadtunnelen (nordgående løp) vil imidlertid ha liten betydning for trafikkavviklingen på E18, da det bare er det nordgående løpet som er stengt og at all trafikk nå er flyttet over til sørgående løp.

Selv om en nå har kommet i en situasjon som krever mer sikring i de andre tunnelene i tillegg til Hanekleivtunnelen og Løkentunnelen, vil ikke dette medføre en lengre stengningsperiode av nye E18, da disse arbeidene vil bli utført samtidig med utbedringen av Hanekleivtunnelen og Løkentunnelen. Det ene løpet i de andre tunnelene vil holdes åpen for trafikk, mens det andre løpet utbedres.

Slik det ser ut nå, vil nye E18 bli gjenåpnet for trafikk i minst et løp pr. tunnel 6. juli 2007.

Det arbeides fortsatt med å finne årsakssammenhengene bak hendelsen.

Statsråden vil informere Stortinget om alle forhold knyttet til hendelsene som har skjedd i tunnelene på E18 i Nordre Vestfold, i en samleproposisjon som legges fram i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett 2007.

SPØRSMÅL NR. 864**Innlevert 30. mars 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 11. april 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Norske rederier vokser kraftig og får nær 150 skip levert i år. Blant annet i Rederiskatteutvalgets innstilling er det grundig dokumentert at rederienes vilkår i Norge ikke er konkurransedyktige. Veksten skjer utenfor Norge.

Kan vi forvente at næringsministeren snart fremlegger sin nasjonale maritime strategi, inkludert en avklaring av rederienes rammevilkår, slik at rederienes vekst igjen kan skje i Norge?»

Svar:

I Soria Moria-erklæringen er det nedfelt at Regjeringen vil utvikle en nasjonale strategier innen næringsområder hvor Norge har kompetanse eller særli-

ge fortrinn. Et av disse områdene er maritim sektor.

Arbeidet med den maritime strategien er godt i gang, og næringen bidrar aktivt med innspill i prosessen. Vi ønsker at den maritime strategien skal være ambisiøs, men samtidig inneholde konkrete og målrettede tiltak fra myndighetene og fra næringen selv. Hovedtema i strategien vil være globalisering, rekruttering og utdanning, miljø, nærskipfart, forskning og innovasjon.

Den maritime strategien vil bli lagt frem i løpet av 2007.

Finansdepartementet er ansvarlig departement for oppfølgingen av Rederiskatteutvalgets innstilling.

SPØRSMÅL NR. 865**Innlevert 30. mars 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 16. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Det er den siste tiden kommet en rekke henvendelser fra mennesker som er blitt utsatt for skjønnsligning. I disse tilfeller er det etter norske regler skattyter som har bevisbyrden, og mange blir satt overfor en umulig oppgave, samtidig som ligningsmyndighetene har tilnærmet ubegrensede ressurser. Skattyter er i tillegg avskåret fra muligheten til fri rettshjelp, eller fradrag for kostnader i forbindelse med tvisten.

Hva er begrunnelsen for at personer i skattesaker er avskåret fra ordningen med fri rettshjelp?»

Svar:

Ligningssystemet er basert på at skattyterne gir ligningsmyndighetene korrekte opplysninger om egne formues- og inntektsforhold. Har skattyter ikke levert pliktig selvangivelse, må ligningsmyndighetene fastsette grunnlaget for ligningen ved skjønn. Ligningsmyndighetene kan dessuten sette skattyters oppgaver til side og fastsette ligningsgrunnlaget ved skjønn når de finner at oppgavene ikke gir et forsvar-

lig grunnlag å bygge fastsettingene på, eller skattyter har unnlatt å gi utfyllende informasjon eller medvirke til undersøkelse. Utgangspunktet for skjønnsligningen er således at skattyter ikke har oppfylt sin opplysningsplikt.

Skjønnnet skal være forsvarlig, og det er ligningsmyndighetene som har bevisbyrden for at dette er tilfellet. Mener skattyter at skjønnnet ikke er riktig, kan vedkommende klage over ligningen. Klagen skal inneholde bestemte påstander, og skattyter må redegjøre for de forhold som påstandene bygger på. På dette stadiet i saken ligger derfor bevisbyrden hos skattyter. Jeg viser til mitt svar i brev 23. mai 2006 på spørsmål nr. 870 fra deg, hvor jeg har skrevet noe mer utfyllende om dette.

Når det gjelder ordningen med fri rettshjelp, kan jeg opplyse at denne sorterer under Justisdepartementet. Spørsmål omkring dette skulle derfor vært rettet dit. Jeg har imidlertid tatt kontakt med Justisdepartementet som har gitt følgende opplysninger om fri rettshjelp til personer i skattesaker:

Det har vært bred politisk enighet om at det ikke

kan gis fri rettshjelp på alle saksfelt. Stortinget har derfor vurdert og fastsatt de prioriterte saksfelt i rettshjelpsloven ut fra en vurdering av hvilke saker det må anses å ha størst personlig og velferdsmessig betydning å få juridisk bistand til. Det vises i denne forbindelse til lovens formålsbestemmelse i § 1 hvor det også fremgår at offentlig støtte kun skal gis når det faktisk er nødvendig med juridisk bistand. Dette har blant annet fått uttrykk i lovens subsidiaritetsbestemmelse (§ 5), som gjør det klart at dersom andre kan gi den juridiske bistand som er nødvendig, eller andre ordninger dekker slik bistand, kan man ikke få fri rettshjelp for å dekke samme behov.

Når skattesaker ikke er nevnt som et prioritert saksfelt, må dette være ut fra en vurdering av graden av den personlige og velferdsmessige betydning slike saker normalt har for privatpersoner. Det vises til at også øvrige pengekravsaker, kjøp og salg av varer og tjenester samt arvesaker heller ikke er ansett å være prioritert i rettshjelpssammenheng. I tillegg er det i forbindelse med skattesaker et vesentlig moment at det offentlige har en opplysnings- og veiledningsplikt som normalt skal anses for å gi tilstrekkelig bistand når det gjelder de juridiske spørsmål som oppstår i forbindelse med skattesaken. Den generelle ad-

gangen til administrativ overprøving som er etablert i skattesaker, bidrar også til at privatpersoners rettsikkerhet normalt må antas å bli tilstrekkelig ivaretatt av forvaltningen selv. Videre vil det også kunne være mulig å få dekket nødvendige og vesentlige advokatutgifter etter reglene om dekning av sakskostnader i ligningsloven § 9-11, dersom vilkårene for dette er oppfylt.

Selv om skattesaker ikke er prioritert i rettshjelpssammenheng, medfører ikke dette at man i den konkrete sak nødvendigvis vil være avskåret fra å kunne få innvilget fri rettshjelp som privatperson. Rettshjelpsloven stiller opp unntaksbestemmelser som gjør det mulig å få innvilget fri rettshjelp dersom den konkrete saken objektivt sett må anses å berøre søker personlig i særlig sterk grad. Ved en slik vurdering skal det legges vekt på om saken har likhetstrekk med de sakstyper som allerede er prioritert i loven. I tillegg må det også her foretas en vurdering av om vedkommende må antas å kunne få tilstrekkelig bistand og ivaretatt sin rettsikkerhet på en tilstrekkelig måte av det offentlige selv. Disse faktorene er begrunnelsen for at det i skattesaker føres en restriktiv praksis for å innvilge fri rettshjelp etter unntaksbestemmelsene.

SPØRSMÅL NR. 866

Innlevert 30. mars 2007 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 16. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Dersom et eiendomsselskap bygger en barnehage og leier ut til en kommune, må det ikke betales moms for tjenesten. Dersom det samme eiendomsselskapet bygger en barnehage og leier ut til en privat barnehage, må det betales moms for tjenesten.

Hva er den logiske begrunnelse for dette, og mener statsråden at dette er i tråd med prinsippet om likeverdig behandling av private og kommunale barnehager?»

BEGRUNNELSE:

En kommune som eier et lokale kan frivillig registrere seg jf. forskrift nr. 117 og få momskompensasjon, hvis det blir drevet kommunal barnehage i disse lokalene. Avgiftspliktig leietaker får gjennom den frivillige registreringen tilnærmet lik avgiftsbelastning som virksomhet i selveide lokaler. En privat

aktør som ønsker å organisere sin virksomhet ved å la et eiendomsselskap eie bygget, for så å leie dette ut til en privat barnehage, er avskåret fra muligheten til momskompensasjon.

Den ulike praksisen slår også negativt ut for en foreldredrevet barnehage (et andelslag) som selger barnehagen sin til et eiendomsselskap for videre drift. Da må andelslaget refundere 25 pst. moms til staten. Hvis barnehagen kostet 20 mill. kr å bygge, betyr det at andelslaget må ut med 5 mill. kr i moms-refusjon. Hvis en kommune selger sin barnehage til det samme eiendomsselskapet, må kommunen ikke refundere momsen.

Svar:

Før jeg besvarer spørsmålet knyttet til kompensasjon for merverdiavgift ved utleie av fast eiendom til barnehagedrift, vil jeg kort redegjøre for hovedtrek-

kene i den generelle kompensasjonsordningen for kommunesektoren.

Den generelle kompensasjonsordningen ble innført fra 1. januar 2004 og er hjemlet i lov 12. desember 2003 nr. 108 om kompensasjon for merverdiavgift til kommuner, fylkeskommuner mv. (kompensasjonsloven). Formålet med den generelle kompensasjonsordningen er å nøytralisere konkurransevriddninger ved kommuners kjøp av tjenester. Ordningen innebærer at kommunene får kompensert merverdiavgiften på anskaffelse av i utgangspunktet alle varer og tjenester. På denne måten vil kjøp og egenproduksjon av avgiftspliktige tjenester likestilles. Den generelle kompensasjonsordningen er nærmere beskrevet i NOU 2003:3 Merverdiavgiften og kommunene og i Ot.prp. nr. 1 (2003-2004) Skatte- og avgiftsopplegget 2004 - lovendringer (kap. 20).

Ut fra formålet fremgår det at den generelle kompensasjonsordningen ikke er noen støtteordning for kommunene. Kompensasjonsordningen er finansiert av kommunesektoren selv ved at de er trukket i de statlige overføringene tilsvarende omfanget av ordningen. Ordningen er dermed provenynøytral for statskassen.

I spørsmålet fra representanten Molvær Grimstad tas det opp særlige problemstillinger som den generelle kompensasjonsordningen medfører på området for fast eiendom. Regelverket på dette området er komplisert, og jeg har derfor valgt å gi en ganske detaljert oversikt over problemstillingene. Oversikten gis også fordi det virker som regelverket ikke er helt riktig gjengitt i spørsmålet.

Årsaken til at det på området for fast eiendom oppstår særlige problemer er at omsetning og utleie av fast eiendom ikke er merverdiavgiftspliktig. Utleiere av fast eiendom skal som et utgangspunkt derfor ikke registrere seg i avgiftsmanntallet og skal ikke betale merverdiavgift av leievederlaget. Som et utgangspunkt foreligger det heller ikke fradragsrett for anskaffelser til slik virksomhet. Det er imidlertid etablert en ordning med mulighet for frivillig registrering av utleiere etter merverdiavgiftsloven, jf. forskrift 6. juni 2001 om frivillig registrering av utleier av bygg eller anlegg til bruk i virksomhet som er registrert etter merverdiavgiftsloven (forskrift nr. 117).

Ved frivillig registrering etter forskrift nr. 117 oppnår utleier fradragsrett for inngående merverdiavgift på alle varer og tjenester til bruk i den registrerte utleievirksomheten. På denne måten får utleieren nøytralisert merverdiavgiften på kostnadene ved oppføring og drift av bygget. Motstykket til fradragsretten er at den registrerte utleieren må beregne utgående merverdiavgift av leievederlaget. En avgiftspliktig leietaker kan dermed føre merverdiavgiften på leievederlaget til fradrag i sitt avgiftsregnskap. Den frivillige registreringsordningen etter forskrift

nr. 117 innebærer at så lenge en virksomhet driver avgiftspliktig omsetningsvirksomhet, vil ikke merverdiavgiften gi økonomisk motiv til å drive virksomheten i egne lokaler.

Kommuner har som et utgangspunkt rett til kompensasjon for merverdiavgift på byggekostnadene på kommunale bygg. Dette kan føre til at kommunene får en konkurransefordel i forhold til private aktører. Det kan også innebære fordeler for kommunal utleievirksomhet til andre ikke-avgiftspliktige virksomheter. For å motvirke disse konkurransevriddningene er det innført en begrensning i kompensasjonsloven for kommunene. Begrensningen innebærer at det ikke ytes kompensasjon for merverdiavgift på anskaffelser til bygg, anlegg eller annen fast eiendom for salg eller utleie. Kompensasjonsordningen omfatter dermed ikke tilfeller hvor kommunen leier ut bygg, anlegg eller annen fast eiendom. Ordningen omfatter heller ikke tilfeller hvor kommunen omsetter eller overdrar fast eiendom. Begrensningen innebærer eksempelvis at det ikke gis kompensasjon dersom en kommune fører opp en barnehage som overdras eller leies ut til et eiendomsselskap.

Kommunenes rett til kompensasjon for merverdiavgift ved oppføring av bygg kan også føre til at kommunene vil ha en oppfordring til å eie fast eiendom fremfor å leie denne av andre. For å motvirke dette ble det fra 1. januar 2004 foretatt en endring i forskrift nr. 117. Ved endringen ble den frivillige registreringsordningen utvidet til også å omfatte utleie til kommunene, selv om lokalene ikke brukes til avgiftspliktig virksomhet. Spørsmålet om utvidelse av forskrift nr. 117 er omtalt i kap. 20.6.1.3 i Ot.prp. nr. 1 (2003-2004):

"Utvalget har vist til at et tiltak for å motvirke konkurransevriddninger mellom kommunal og privat virksomhet er å utvide dagens frivillige registreringsordning etter forskrift 6. juni 2001 om frivillig registrering av utleier av bygg eller anlegg til bruk i virksomhet som er registrert etter merverdiavgiftsloven (forskrift nr. 117), slik at den også gjelder ved utleie til kommunale virksomheter som ikke driver avgiftspliktig virksomhet. En slik utvidelse vil ikke omfatte tilfeller hvor leietakeren er en privat næringsdrivende som driver ikke-avgiftspliktig virksomhet. Det samme vil være tilfelle hvor leietakeren som driver ikke-avgiftspliktig virksomhet, er en kommunal virksomhet som er utskilt som et eget selskap etter aksjelovene eller selskapsloven."

I kap. 20.8.3 samme sted heter det:

"Fordi omsetning og utleie av fast eiendom ikke er merverdiavgiftspliktig, kan en generell kompensasjonsordning gi kommunen en oppfordring til å føre opp bygg selv fremfor å kjøpe eller leie disse av andre. Hvis kommunen selv fører opp bygget, vil merverdiavgiften på byggekostnadene være kompensasjonsberettiget. En privat byggherre som leier ut et bygg til en kommune vil derimot ikke være kompensasjonsberet-

tiget. For å motvirke disse konkurransevidningene, anbefalte utvalget at dagens frivillige registreringsordning etter forskrift 6. juni 2001 om frivillig registrering av utleier av bygg eller anlegg til bruk i virksomhet som er registrert etter merverdiavgiftsloven (forskrift nr. 117), utvides til å omfatte også utleie til kommunale virksomheter. Dette gjelder selv om lokalene ikke brukes til avgiftspliktig virksomhet, jf. NOU 2003:3 kapittel 11.3.2.3. Private utleier får dermed fradragsrett for inngående merverdiavgift og unngår konkurranseulempen ved å legge merverdiavgift på leievederlaget. Høringsinstansene har gitt tilslutning til utvalgets anbefaling. Departementet slutter seg til løsningen og vil utvide forskrift nr. 117 med virkning fra 1. januar 2004. "

Stortinget sluttet seg til departementets forslag.

Slik det er påpekt i spørsmålet kan det for private kompensasjonsberettigede oppstå en konkurransevidning mellom det å eie fast eiendom selv eller å kjøpe eller leie denne av andre. En privat barnehage vil eksempelvis få kompensert merverdiavgiften på sine byggekostnader ved oppføring av barnehagen. Dersom barnehagen leier bygningen vil utleier derimot ikke få anledning til frivillig registrering av denne utleien. Som det fremgår ovenfor ble det i Ot.prp. nr. 1 (2003-2004) imidlertid presisert ovenfor Stortinget at utvidelsen av forskrift nr. 117 til å gjelde utleie til kommunal ikke-avgiftspliktig virksomhet, ikke ville omfatte tilfeller hvor leietakeren er en privat næringsdrivende som driver ikke-avgiftspliktig virksomhet. Slik forskrift nr. 117 er utformet i dag er det derfor en klar rettstilstand som innebærer at den ikke omfatter utleie til private kompensasjonsberettigede virksomheter. Dette fremgår også av departementets fortolkingsuttalelse av 2. mars 2004 om den generelle kompensasjonsordningen.

Som representanten Molvær Grimstad viser til inneholder kompensasjonsloven også justeringsbestemmelser. Etter loven skal det justeres for kompensert merverdiavgift ved endringer i bruken eller overdragelse av bygg, anlegg eller annen fast eiendom etter anskaffelsen, fremstillingen eller utførelsen. Det

pliktes likevel ikke å foreta justeringer mer enn 10 år regnet fra utløpet av året anskaffelsen, fremstillingen eller utførelsen ble foretatt. Som representanten Molvær Grimstad viser til innebærer dette at dersom en foreldredrevet barnehage (eksempelvis et andelslag) innen 10 år etter oppføringen selger barnehagen til et eiendomsselskap, vil kompensert merverdiavgift måtte justeres forholdsmessig. Hvor mye av den kompenserte merverdiavgiften som skal tilbakeføres avhenger av hvor mange år barnehagen er eid av andelslaget. Justering skal foretas selv om anlegget blir drevet videre som en barnehage.

Plikten til å justere kompensert merverdiavgift gjelder også for kommunene. Dersom en kommune fører opp en barnehage og innen 10 år selger anlegget til et eiendomsselskap, vil den merverdiavgift som er refundert kommunen måtte justeres.

Som det følger av forannevnte vil et eiendomsselskap likevel kunne frivillig registrere seg etter forskrift nr. 117 for utleie til kommunen. Også dersom anlegget brukes i virksomhet som er registrert etter merverdiavgiftsloven kan eiendomsselskapet frivillig registreres. På denne måten får eiendomsselskapet nøytralisert merverdiavgiften på kostnadene ved drift av bygget.

En utvidelse av forskrift nr. 117 til også å omfatte utleie til private kompensasjonsberettigede virksomheter ville medføre et provenytab av uoversiktlig omfang. Denne formen for konkurransevidninger skiller seg i prinsippet heller ikke fra andre former for vidninger som gjelder virksomheter som ikke er merverdiavgiftspliktige. Å løse den problemstilling som representanten Molvær Grimstad tar opp i sitt spørsmål er derfor ikke enkelt. Som det følger av avsnitt 3.2.1 i St.prp. nr. 1 (2006-2007) Skatte-, avgifts- og tollvedtak, hvor det er gitt en vurdering av den generelle kompensasjonsordningen, vil Regjeringen i tiden som kommer imidlertid følge med på hvordan ordningen utvikler seg.

SPØRSMÅL NR. 867

Innlevert 30. mars 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 11. april 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«6. juni 2005 gav NVE konsesjon til utbygging av minikraftverk i Kvannødla i Rauma kommune. 7. februar 2007 omgjorde Olje- og energidepartementet vedtaket etter klage og konsesjonen ble trukket tilbake, på tross av at prosjektet ble støttet av et enstem-

mig kommunestyre og fylkesting samt en brorpart av grunneierne. Kraftsituasjonen i Midt-Norge er anstrengt, og vedtaket sender et veldig dårlig signal.

Vil statsråden vurdere saken på ny, ut fra respekt for lokal demokratiet og kraftsituasjonen i fylket?»

BEGRUNNELSE:

Kraftmangelen i Midt-Norge blir stadig mer åpenbar. Ny kraft et sårt tiltrengt, og kanskje nettopp derfor gav NVE konsesjon til minikraftverket i Kvanndøla i Rauma kommune. Selv om området rundt elven kan karakteriseres som "urørt natur" er det ikke påvist negative konsekvenser for verken biologisk mangfold eller fiskeinteresser, ved en utbygging av minikraftverket. Kraftverksinntaket er plassert på kote 350 i tråd med fylkesmannens krav, og det er også pålagt minstevannsføring i overensstemmelse med fylkesmannens krav. Området ligger i tillegg utenfor landskapsvernområdet.

Det fremstår som uforståelig for mange at NVEs vedtak ble omgjort. Tross alt støttes prosjektet av omtrent halvparten av grunneierne, et enstemmig kommunestyre og fylkesting var positive. Man griper heller ikke inn i vernede områder. Å nå gå tilbake på dette vedtaket fremstår som en total overkjøring av lokaldemokratiet, samt at det gir dårlige signaler til alle kraftforbrukere i Midt-Norge.

Eksempelet blir spesielt merkelig sett i lys av vindkraftsituasjonen i Austevoll kommune. Her har lokaldemokratiet sagt nei til (vind)kraftutbygging. Kommunen ligger ikke i et område med prekært behov for ny kraft. Der skal likevel kommunen nå tvinges til å være vertskap for vindkraftanlegg som befolkningen er imot.

SPØRSMÅL NR. 868

Innlevert 2. april 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 24. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden informere Stortinget om hva som blir gjort fra Statens vegvesens side for å forhindre flere tunnelras, og stoler statsråden på at den nødvendige kompetanse og ekspertise benyttes i forbindelse med planleggingen og kontroll av eksisterende tunneler?»

BEGRUNNELSE:

Torsdag den 29. mars ble nok en tunnel på E18 i Vestfold stengt fordi det er fare for at tunneltaket skal rase ned. Geologer har funnet alvorlige sprekker i tunnelens nordgående løp. Det har det siste halvåret skjedd en rekke uhell, både i forbindelse med tunnelbygging og i etterkant.

Svar:

Konsesjonen til utbygging i Kvanndøla ble påklaget av et bredt spekter av natur- og friluftsjakter i tillegg til flere av grunneierne i området.

Departementet foretok en totalvurdering av natur- og friluftsjakter og lokal motstand, veid opp imot kraftproduksjonen og tiltakshavers interesser, og fant at ulempene utbyggingen ville innebære for allmenne og private interesser oversteg de fordeler den ville medføre. Etter dette var ikke vannressurslovens vilkår for konsesjon oppfylt.

Det er riktig at kommunen ved behandling av utbyggingsspørsmålet var positive til tiltaket. Kommunen har i ettertid ved behandling av vassdragsplan for Rauma kommune stilt seg mer åpen i vurderingen. Etter departementets vedtak er Kvanndøla plassert i "rød sone" i vassdragsplanen, hvilket betyr at kommunen nå ikke ønsker elva utbygd.

Klagesaken ble svært grundig vurdert, og jeg har ikke noe grunnlag for å ta saken opp på ny.

Vindkraftprosjektet i Austevoll kommune vil også bli gjenstand for klagebehandling i Olje- og energidepartementet. Det er altfor tidlig å si noe om hvordan jeg vil vurdere den klagesaken nå.

Jeg er opptatt av kraftsituasjonen i Midt-Norge. I departementets tildelingsbrev til NVE for 2007 har etaten derfor fått i oppdrag å prioritere rask fremdrift i behandlingen av prosjekter som kan styrke forsyningssikkerheten i dette området.

Området rundt Oslofjorden, Hurumlandet, Østfold, Vestfold og Sørlandet mot Jæren er spesielt utsatt. Det samme gjelder området rundt Trondheimsfjorden og Fosen. Årsaken til dette er ifølge geologer jeg har snakket med at det er dypforvittringer i disse områdene. Det planlegges nå ca. 40 tunneler i disse utsatte områdene.

Ras i tunneler er en alvorlig hendelse, og det skaper stor usikkerhet hos folk at det stadig skjer nye uhell.

Svar:

Som varslet ved mange anledninger tidligere vil jeg informere Stortinget om alle forhold knyttet til de hendelsene som har skjedd i tunnelene på E18 i Nor-

dre Vestfold i forbindelse med en samleproposisjon som legges fram i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett 2007. Det vil der også bli gitt en redegjørelse for hvilke tiltak som er og vil bli innført for å forhindre fremtidige tunnelras av denne typen.

Det er riktig som representanten påpeker i sin begrunnelse at det i enkelte områder finnes dypforvitring som kan medføre geologiske utfordringer knyttet til tunnelbygging. I geologisk sammenheng er ikke dette ny kunnskap, men en har i den senere tid fått en god kartlegging og oversikt over hvilke områ-

der som er mest utsatt for dette fenomenet gjennom arbeid utført av Norges geologiske undersøkelser (NGU).

Denne kunnskapen vil bli benyttet i forbindelse med geologiske forundersøkelser, planlegging og bygging av nye vegtunneler.

Jeg har full tillit til at Statens vegvesen benytter nødvendig kompetanse og ekspertise i forbindelse med planlegging og bygging av nye tunneler og kontroll av eksisterende tunneler.

SPØRSMÅL NR. 869

Innlevert 2. april 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 16. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Mener finansministeren det er riktig ved virksomhetsoverdragelser og skattemessig å legge til grunn en inndeling av goodwill i egenutviklet goodwill og annen goodwill, eller mener finansministeren at all goodwill som erverves er å anse som ervervet goodwill med tilhørende skattemessig avskrivningsrett?»

BEGRUNNELSE:

Firda-dommen (Rt 2005 s. 1461, Utv 2005 s. 1279) er en prinsipielt viktig dom i grenselandet mellom regnskap og skatt. Det oppsiktsvekkende er at høyesterett uttaler at goodwill ved virksomhetsoverdragelse skal inndeles i ervervet goodwill og egenutviklet goodwill. Førstnevnte gir rett til skattemessig avskrivning, sistnevnte gjør det ikke.

Slik fordeling gjøres ikke i regnskapsretten, og dommen gir et annet innhold i begrepet egenutviklet goodwill enn det som følger av en lang regnskapsteoretisk og regnskapsrettslig tradisjon, der egenutviklet goodwill idet den blir overdratt i forbindelse med en virksomhetsoverdragelse, nettopp blir ervervet goodwill.

Egenutviklet goodwill benyttes i regnskapsteorien om goodwill som er opparbeidet gjennom foretakets egne interne aktiviteter. En oppdeling av ervervet goodwill som Høyesterett legger opp til er vanskelig å gjennomføre i praksis, og vil bero på svært usikre estimater knyttet til verdsettelsen av den oppkjøpte virksomheten. Slik inndeling har av den grunn aldri vært en del av norsk regnskapsrett.

Ulempen ved den fortolkning høyesterett legger til grunn, er at kompliserte målespørsmål må finne sin løsning både innenfor regnskapsretten og innenfor skatteretten.

Svar:

Etter Finansdepartementets syn er de rettslige virkningene av Firda-dommen mer begrenset enn det som antas i spørsmålet hit.

Ved overdragelse av virksomhet kan det bli betalt et vederlag som overstiger verdien av de konkrete, fysiske og immaterielle eiendelene som kan identifiseres i bedriften. Dette kan skyldes at kjøper betaler for en ikke identifiserbar tilleggsverdi av foretaket på grunn av opparbeidet kundekrets, knowhow mv. Slik tilleggsverdi fremkommer som en restverdi etter at det samlede, reelle vederlag for de identifiserbare eiendelene er trukket fra samlet vederlag for foretaket. Denne restverdien kalles goodwill eller forretningsverdi.

Utgangspunktet i norsk skatterett er at ervervet forretningsverdi kan avskrives, jf. skatteloven § 6-10 annet ledd. Slik forretningsverdi kan være ervervet enten ved kjøp av virksomhet eller overtakelse av virksomhet ved arv eller gave. Verdien må altså ha oppstått før overdragelsen til neste eier. Avskrivninger skjer da i samsvar med saldoreglene i skatteloven §§ 14-40 flg.

Norsk skatterett inneholder ikke særskilte regler for behandling av kostnader som fører til opparbeidelse av egen forretningsverdi (egenutviklet forret-

ningsverdi). Slike kostnader fradragsføres etter de reglene som gjelder for vedkommende kostnad.

Ved overdragelser av virksomhet må partene for skatteformål fordele det totale vederlaget for foretaket (kostpris) på de ulike identifiserbare, overdratte eiendelene.

En eventuell restverdi vil utgjøre den overdratte forretningsverdien. Ligningsmyndighetene kan endre partenes skjønsmessige fordeling av vederlaget dersom de har grunnlag for det, f.eks. fordi partenes fordeling er mer skattemotivert enn reell.

Firda-dommen gjaldt kjøp av fiskeoppdrettsanlegg med to oppdrettskonsesjoner. Både anlegget og konsesjonene anses som identifiserbare eiendeler. Ligningsmyndighetene hadde lagt til grunn at verdien av de overdratte fiskeoppdrettskonsesjonene var så høy at det ikke kunne ses å være betalt noe vederlag for virksomheten utover de identifiserbare aktiva. Det forelå derfor ingen ervervet forretningsverdi. Høyesterett sluttet seg til dette. Så langt stadfester dommen bare at det er det reelle vederlaget for eiendelene som skal legges til grunn, ikke et ubegrunnet lavere vederlag som kunne åpne for en fiktiv goodwill-klassifisering av restverdi.

I tillegg uttalte førstvoterende dommer i Høyesterett at det under ingen omstendigheter kan kreves "avskrivning for det som måtte være betalt for fordeler i form av synergieffekter, rasjonaliseringsgevinster, stordriftsfordeler mv., da disse fordelene er oppstått på kjøpers hånd, og egenutviklet goodwill ikke kan avskrives".

Etter det jeg kan se, har denne uttalelsen ikke avgjørende betydning for resultatet i dommen fordi det ved rettens verdivurderinger ikke ble konstatert noe vederlag utover det som gjaldt eiendelene selv. Resultatet i dommen er en bekreftelse av at verdier som ikke forelå i foretaket forut for overdragelsen, ikke kan klassifiseres skatterettslig som avskrivbar, ervervet goodwill. Det gjelder selv om kjøperen oppnår en merverdi ved at de ervervede eiendelene slås sammen med kjøperens øvrige virksomhet, og kjøper derfor betaler en overpris for å kunne sikre seg disse eiendelene. Slik overpris skal kjøperen behandle som en del av kostprisen for de ervervede eiendelene.

Etter departementets syn er det liten dramatik i dette. Det ville være skattepolitisk uheldig om overpris for å sikre seg identifiserbare eiendeler i stordrifts- eller rasjonaliseringsøyemed mv., kunne klassifiseres som goodwill og dermed behandles gunstigere enn kostprisen for øvrig for eiendelene. Selvsagt kan de konkrete verdivurderingene bli vanskelige i enkelttilfeller. Men dette begrunner ikke en fravikelse av det generelle prinsippet om at faktisk vederlag for næringseiendeler, inklusive ev. overpris som kjøperen av en eller annen grunn er villig til å betale for dem, i sin helhet skal behandles skattemessig som kostpris for dem.

Når det gjelder forholdet mellom regnskap og skatt, er utgangspunktet at skatterettslige spørsmål skal avgjøres på grunnlag av skattereglene, dvs. at regnskapsretten ikke har direkte betydning. Ett viktig unntak gjaldt tidligere for tidfestingen av inntekter og kostnader. Skatteloven bestemte da at årsregnskapet skulle legges til grunn ved den skattemessige tidfestingen for regnskapspliktige skattytere. Denne koblingen mellom regnskap og skatt ble opphevet ved lov av 9. desember 2005, da Stortinget vedtok at det skattemessige realisasjonsprinsippet skulle innføres som tidfestingsprinsipp også for regnskapspliktige skattytere.

Utviklingen i retning av frikobling fra regnskapsretten skyldes bl.a. at det er en fordel at skattereglene ikke påvirkes av endringer i regnskapsreglene. Regnskapsretten er i stadig utvikling, og en kobling til regnskapsreglene kan gi liten forutsigbarhet for både skattytere og myndighetene. Dette ble ytterligere aktualisert etter at norske selskaper fra og med inntektsåret 2005 kan velge om de vil avlegge selskapsregnskap i samsvar med de internasjonale IFRS-reglene eller norske regnskapsregler. En kobling mellom skatt og regnskap kan videre være uheldig ved at skattemessige hensyn påvirker utformingen av regnskapene, og dermed svekker regnskapenes informasjonsverdi. Det kan også være vanskeligere å få gjennomført ønskelige regnskapsendringer hvis de har negative skattemessige konsekvenser for foretaket.

SPØRSMÅL NR. 870**Innlevert 2. april 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 19. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Ønsker samferdselsministeren å konsekvensutrede ny trasé for E134 med mål om å korte ned avstanden mellom Østlandet og Vestlandet?»

BEGRUNNELSE:

I 2005 fikk Foreningen Haukeliveiens venner utarbeidet en forenklet konsekvensanalyse av investeringer i innkorting av E134 i Telemark ved Røldal og strekningen Odda-Bergen. Ifølge analysen har prosjektet svært god samfunnsøkonomisk lønnsomhet og mulighet for 70 pst. bompengefinansiering. I januar i år la Haukeliveiens venner fram en oppdatering av analysen. Denne konkluderer med at konsekvensanalysen fortsatt er holdbar.

Prosjektet vil korte ned avstanden mellom Østlandet og Vestlandet med 80 til 100 km. Dette vil redusere reisetiden for næringsliv og befolkning. Flattere vei og kortere avstand kan gi økt trafikksikkerhet og miljøgevinst gjennom mindre drivstofforbruk.

Det er imidlertid knyttet usikkerhet til prosjektet. Usikkerheten vil reduseres dersom prosjektet konsekvensutredes.

Svar:

Regjeringen har fulgt opp vedtaket i Stortinget under regjeringen Bondevik II om at det skal gjennomføres ekstern kvalitetssikring av konseptvalg, såkalt KS1, for vegprosjekt med kostnad over 500 mill. kr. Samferdselsdepartementet har i samråd med Finansdepartementet fastsatt retningslinjer for KS1 innen veg- og jernbanesektoren. Etter disse retningslinjene skal KS1 normalt gjennomføres før konsekvensutredning og tiltaksplanlegging etter plan- og bygningsloven tar til, men det er åpnet for unntak fra dette kravet i en overgangsfase. Regjeringen har bestemt at KS1 skal gjennomføres på strekningen E134 Vågsliid-Grostøl (en utvidelse av prosjektet som tidligere er kalt E134 Telemark grense-Seljestad).

Statens vegvesen opplyser at KS1-prosessen er startet opp og etaten er i ferd med å utarbeide grunnlagsdokumenter (konseptvalgutredning) for KS1. Et-

ter gjennomført høring skal konseptvalgutredningen oversendes Samferdselsdepartementet for vurdering av hvorvidt dokumentene er tilstrekkelig for KS1. Som en del av arbeidet med konseptvalgutredningen er det blant annet gjennomført et arbeidsseminar ("verksted") med deltakere fra de berørte partene, herunder "Haukeliveiens venner".

I KS1-arbeidet for E134 Vågsliid-Grostøl legges det opp til å vurdere prosjektet i forhold til ulike løsninger (konsept) for transport mellom Østlandet og Vestlandet. Prosjektet vil også bli vurdert i forhold til ulike løsninger i et regionalt/lokalt perspektiv for transport mellom Haugalandet/Sunnhordaland og Østlandet/Grenlandsområdet. Forslag til ny trasé for deler av E134 vil bli vurdert i forbindelse med dette arbeidet.

Parallelt med konseptvalgutredningen arbeides det også med kommunedelplan med konsekvensutredning for dette prosjektet. Planprogram for kommunedelplan med konsekvensutredning ble fastsatt av Odda kommune februar 2007. Målsettingen er å ha ferdig kommunedelplan til revisjonen av Nasjonal transportplan i 2008 slik at prosjektet kan bli vurdert i arbeidet med Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019.

Videre er Statens vegvesen i ferd med å legge overordnede strategier for stamvegsatsingen for neste Nasjonal transportplan-periode. Som et innspill til arbeidet med Nasjonal transportplan 2010-2019 har Statens vegvesen utarbeidet stamvegutredninger for alle stamvegutredningene i landet, herunder stamvegutredningene E134 Drammen-Haugesund med tilknytning. I stamvegutredningene er det gitt forslag til prioriteringer av tiltak og strekninger. Stamvegutredningene med Statens vegvesens forslag til prioriteringer har vært på høring vinteren 2006-2007.

Statens vegvesen mener det er riktig å avvende den sentrale behandlingen av KS1 for E134 Vågsliid-Grostøl og den videre prosessen for Nasjonal transportplan 2010-2019 før det tas stilling til videre utredning av ny trasé for andre deler av E134.

Jeg slutter meg til Staten vegvesens vurdering.

SPØRSMÅL NR. 871**Innlevert 2. april 2007 av stortingsrepresentant Torstein Rudihagen****Besvart 20. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Auken i tungtrafikken er ei stor påkjenning for mange lokalsamfunn, og spesielt for bygder som ligg ved stamvegstrekingar. Lesja er eit døme på eit slikt bygdesamfunn med mange plager frå den tungt trafikkerte E136 som går gjennom bygda.

Kva meiner statsråden kan gjerast for å betre tilhøva i bygdesamfunn med stor trafikk og store trafikktryggleiksutfordringar?»

GRUNNGJEVING:

Midt på 1990-tallet opplevde folk i Lesja den aukande tungtrafikken på E136 som stadig meir plag-sam. Da var talet på vogntog ca. 350 pr. døger. Talet har no auka til om lag 420 vogntog i døgeret.

Som ein følgje av det sterke lokale engasjementet er det bygd gang- og sykkelveg i delar av bygda, og det finst konkrete planar som vil gje heile den 60 km lange bygda gang- og sykkelveg innan 2012. Men undervegs har det vorte klart at denne vegen for dei mjuke trafikantane berre vil løyse nokre av dei problema som tungtrafikken påfører bygda.

Vegen er smal, og somme stader er det svært små marginar når vogntog møtest. I vinter har folk i bygda opplevd spesielt store problem med vogntoga, og inntrykket er at farten har auka på den smale vegen samstundes som bilane er dårlegare utstyrt. Ein stor del av bilane er utanlandske. Og det har vore mange utforkøyringar med vogntog.

I Lesja innser ein at på kort sikt vil det ikkje vere mogleg verken å byggje ein tryggare E136 gjennom bygda, eller å auke godskapasiteten i stort monn på Raumabanen, som går parallelt med vegen.

Men det må likevel skje betringar fort. Lokalt ønskjer ein no ei tiltakspakke for auka frekvens på farts-kontrollar, kontroll med vogntoga og nedsett fart frå 80 til 70 km/t. Til å gjennomføre denne tiltakspakka er det sannsynlegvis naudsynt med eit initiativ frå staten og ei spesialløyving i ein eller annan form.

Det er også eit faktum at vintervedlikeholdet er for dårleg på strekinga, og at dette bør inngå i ei heilskapleg løysing.

Svar:

Slik vegnettet i vårt land er utforma, er det mange stader der den aukande tungtrafikken kjem i konflikt med bygder og tettstader som ligg ved stamvegane. E136 gjennom Lesja er eit slikt døme.

E136 og Raumabanen er ein viktig korridor for

godstransport mellom Austlandet og Møre og Romsdal. Undersøkingar viser at jernbanen har ein marknadsdel på mellom 40 og 50 pst. av stykkgodstransporten mellom Oslo og Møre og Romsdal. For all godstransport i Romsdalen er jernbanen sin marknadsdel noko lågare. Det er ein overordna strategi i arbeidet med Nasjonal transportplan 2010-2019 å få meir godstransport på jernbanen. I statsbudsjettet for 2007 har Regjeringa løyvt om lag 450 mill. kr til tiltak og prosjekt med særskilt nytte for godstransporten på jernbane. Å leggje til rette for smidig omlasting, meir punktleg transport, auka kapasitet på jernbanenettet (i form av fleire og lengre kryssingsspor) og på godsterminalene er dei viktigaste tiltaka. I statsbudsjetta for 2008 og 2009 og i det vidare arbeidet med Nasjonal transportplan vil det bli vurdert ytterlegare tiltak for å auke godstransporten på jernbanen. Med den raske veksten i godstransporten, må det likevel reknast med stor del tungtransport på E136 også i tida framover.

E136 gjennom Lesja har ei trafikkmengde på om lag 2 800 køyretøy i døgnnet ved Dombås i aust og om lag 1500 i døgnnet ved Bjorli i vest. Av desse er om lag 400 vogntog og lastebilar.

Det har i lengre tid vore eit sterkt engasjement i bygda for å betre trafikktryggleiken for dei mjuke trafikantane. Dette har resultert i eit spleiselag der kommunen har finansiert nær halvparten av kostnadene med å byggje gang- og sykkelveg langs E136 gjennom delar av bygda. Såleis har ein kunne strekkje dei statlege løyvingane og få bygt lengre strekingar med gang- og sykkelveg. Vidare utbygging av gang- og sykkelveg gjennom bygda skjer både som spleiselag og i rein statleg regi.

I 2006 blei det òg sett opp fire fotoboksar (ATK punkt) for å redusere fartsnivået. Registreringar frå fotoboksane viser at det er langt fleire tunge køyretøy som bryt fartsgrensa enn det deira del av trafikken skulle tilseie. Fartsoverskridingane i 60-sonene har til dels vore store. Strekinga kan også vera aktuell til vidare utprøving av streknings-ATK.

Statens vegvesen har med jamne mellomrom vurdert fartsgrensene gjennom Lesja i forhold til gjeldande nasjonale kriterium. Vegvesenet føretek no ein ny gjennomgang av fartsgrensene på den aktuelle strekinga. Særleg vil vinterfartsgrense på 70 km/t i staden for 80 km/t bli vurdert. Det viktigaste er likevel å finne tiltak som gjer at trafikantane respekterer og held den fartsgrensa som er sett. Politiet har allereie auka frekvensen på fartskontrollar ved å gi

denne strekninga høgaste prioritet for kontrollar, og frå og med februar i år har det vore døgnkontinuerleg bruk av fotoboksane. Dette vil ein halde fram med. Men ressursituasjonen gjer det ikkje mogleg å leggje mange manuelle fartskontrollar på kvelds- og helgetider.

Politiet har òg eit samarbeid med Norges Lastebileier Forbund (NLF) om haldningsskapande arbeid retta mot transportfirma og førarane av dei tunge køyretøya.

Otta trafikkstasjon ligg ved E6 på Otta. Størstedelen av vogntoga gjennom Lesja vil og passere Otta trafikkstasjon. Statens vegvesen har det siste året auka sin kapasitet på trafikant- og køyretøysida. Dette vil føre til fleire kontrollar. Desse kontrollane blir utført på alle tider av døgnet. Statens vegvesen har òg ei kontrollmoglegheit på E136 ved Kjøremgrenda på Lesja som vil bli vurdert nytta i større grad enn til no. Dette er ei strekning der ein har erfaring for at føretilhøva kan skifte raskt, og på denne måten kan Statens vegvesen stanse køyretøy som ikkje har den

nødvendige standard og utrustning for å ferdast på denne strekninga.

Statens vegvesen har ikkje kunna dokumentere at vintervedlikehaldet er for dårleg på E136 gjennom Lesja i forhold til gjeldande standardar. Ofte er det slik at trafikantane har forventningar om ein høgare standard enn det funksjonskontraktane for drift/vedlikehald legg opp til. Statens vegvesen har starta arbeidet med ein gjennomgang av funksjonskontraktane mellom anna med tanke på betre samsvar mellom forventningar og standard. Statens vegvesen vil likevel gjennom neste vintersesong intensivere kontrollen av det arbeidet driftsentrepreneur utfører gjennom Lesja, spesielt i periodar med skiftande ver- og føreforhold.

Det har førebels vore usikkert når ein kan realisere ny veg gjennom Lesja. Det er korrekt at vegen mange stader blir smal når to vogntog møtest, kanskje spesielt på vinterføre. Difor er det viktig at trafikantane også tek det ansvaret det er å ferdast på vintervegar og spesielt på fjellovergangane.

SPØRSMÅL NR. 872

Innlevert 3. april 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 24. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Etter at denne regjeringen er tiltrådt er det lagt frem en rekke bompengeproposisjoner for Stortinget. I de to siste sakene er kostnader til henholdsvis renter og innkreving oppgitt på forespørsel fra transportkomiteen.

Kan statsråden legge frem en oversikt som viser rentekostnader og innkrevingskostnader i den perioden bompenger skal betales for de øvrige bompengefinansierte prosjektene Stortinget har vedtatt siden 1.10.2005?»

BEGRUNNELSE:

Dette gjelder følgende saker;

St.prp.nr. 28 2005-2006 Atlanterhavstunnelen
St.prp.nr. 75 2004-2005 Bergensprogrammet
St.prp.nr.2 2005-2006 Hardangerbroen
St.prp.nr. 38 2005-2006 Finnfast
St.prp.nr. 78 2005-2006 E18 Langåker - Bommestad
St.prp.nr. 80 2005-2006 Rv 306 Kirkebakken - Regrense

St.prp.nr.8 2006-2007 Fv 472 Utgårdskilen

St.prp.nr 33 2006-2007 Revidert Tromsøpakke 2

Svar:

De seinere tiår er det lagt fram for Stortinget og vedtatt en rekke proposisjoner om vegprosjekter med varierende andel bompengefinansiering. Sakene har hatt sitt utgangspunkt i lokale politiske vedtak, med varierende partipolitisk oppslutning, der for eksempel representantens parti, Fremskrittspartiet, i flere saker har gitt sin tilslutning.

Det er ingen prinsipiell forskjell mellom oppbyggingen og behandlingen av slike proposisjoner i tidligere stortingsperiode og inneværende.

I de bompengeproposisjoner som er vedtatt av Stortinget siden 1. oktober 2005, og som det vises til i spørsmålet, er følgende innkrevingskostnader og rentekostnader lagt til grunn i den bompengeproposisjon som ble lagt fram for Stortinget. Rentekostnadene er oppgitt i løpende kroner, dvs. at de ikke er neddiskontert til dagens kroneverdi. Dersom de var ned-

diskontert til dagens kroneverdi, ville beløpet blitt mindre. Innkrevingskostnadene er de beregnede årli-

ge kostnadene, ganget opp med antall år med bompenger.

	Totale innkrevingskostnader (mill. kr) (i løpende kr, ikke neddiskontert til dagens kr-verdi)	Totale rente-kostnader for prosjektet (mill. kr) (i løpende kr, ikke neddiskontert til dagens kr-verdi)
St.prp. nr. 28 (2005-2006) Rv 64 Atlanterhavstunnelen	80	330
St.prp. nr. 75 (2004-2005) Bergensprogrammet - revidert	150	620
St.prp. nr. 2 (2005-2006) Rv 7/rv 13 Hardangerbrua	70	750
St.prp. nr. 38 (2005-2006) Rv 519 Finnfast	30	370
St.prp. nr. 78 (2005-2006) E18 Langåker - Bommestad	60	670
St.prp. nr. 80 (2005-2006) Rv 306 Kirkebakken - Re grense	39	260
St.prp. nr. 8 (2006-2007) Fv 472 Utgårdskilen	8,2	0,3
St.prp. nr. 33 (2006-2007) Tromsøpakke 2 - utviding	1,6	5

Jeg vil gjøre oppmerksom på at de aggregerte tallene for innkrevingskostnader er basert på forventet innkrevningstid. For eksempel er innkrevningen på Hvaler for å finansiere fv 472 Utgårdskilen forutsatt å vare i 2 år, mens innkrevningen på rv 519 Finnfast er forutsatt å vare i 20 år.

Kostnadene i tabellen er fremkommet ut fra de beregninger som Statens vegvesen utførte som grunnlag for de fremlagte bompengeproposisjoner, med de forutsetninger som ligger i anvendt beregningsverktøy. Det er viktig å understreke at de faktiske kostnader i det enkelte prosjekt vil kunne avvike fra dette, blant annet ut fra de låneavtaler som inngås, faktisk trafikkutvikling mm.

Jeg vil understreke at det alltid vil være en kostnad knyttet til innkreving av bompenger og til lånefinansiering av prosjekter. F.eks. viser regnskapstallene fra 2005 at samlede driftskostnader til i alt 47 bompengeselskap beløp seg til 405 mill. kr. Renteutgiftene samme år var på 327 mill. kr. Regnskapstallene for 2006 er ikke klare ennå.

Det har som nevnt også i tidligere stortingsperioder blitt lagt frem en rekke bompengeprosjekter. Vedlagt følger en liste over bompengeprosjekter som ble lagt frem i forrige stortingsperiode. Jeg vil kunne komme tilbake til konkret oversikt over innkrevingskostnader og rentekostnader for disse.

Vedlegg til svar:

Bompengeprosjekter i stortingsperioden 2001 - 2005

2001

Hordaland	E39 Jektevik-Sandvikvåg (over Stord)	St prp nr 1 (2001-2002) - Godkjent desember 2001
Hordaland	E134 Rullestadjuvet	St prp nr 1 (2001-2002) - Godkjent desember 2001
Sogn og Fjordane	E39 Teigen-Bogen	St prp nr 1 (2001-2002) - Godkjent desember 2001

2002

Østfold	E6 Den nye Svinesundsforbindelsen	St prp nr 68 (2001-2002) - Godkjent juni 2002
Aust-Agder	Rv 9 Setesdal	St prp nr 50 (2001-2002) - Godkjent mars 2002
Vest-Agder	Listerpakka (ekskl OPS-prosjektet Handeland - Feda)	St prp nr 60 (2001-2002) - Godkjent mai 2002
Rogaland	Ryfylkepakka - planlegging	St prp nr 1 Tillegg nr 2 (2002-2003) - Godkjent desember 2002
Hordaland	Bergensprogrammet	St prp nr 76 (2001-2002) - Godkjent desember 2002
Møre og Romsdal	Rv 661 Digernes - Straumen (ny Skodje bru)	St prp nr 50 (2001-2002) - Godkjent mars 2002

2003

Oppland	Rv 4 Ny bompengoordning for rv 4 Raufoss	St prp nr 78 (2002-2003) - Godkjent november 2003
Vestfold	Tønsbergpakken	St prp nr 38 (2002-2003) - Godkjent januar 2003

Vestfold	E18 Kopstad - Gulli	St prp nr 78 (2002-2003) - Godkjent november 2003
Rogaland	Rv 45 i Gjesdal	St prp nr 67 (2002-2003) - Godkjent juni 2003
Hordaland	Rv 544 Halsnøysambandet	St prp nr 84 (2002-2003) - Godkjent november 2003
Sør-Trøndelag	Trondheimspakka - avslutning, inkl E6 Nordre avlastningsveg	St prp nr 67 (2002-2003) - Godkjent juni 2003
2004		
Akershus	Rv 2 Kløfta - Nybakk	St prp nr 47 (2003-2004) - Godkjent mai 2004
Hordaland	Rv 546 Austevollbrua (Hundvåkøy-Huftarøy)	St prp nr 30 (2004-2005) - Godkjent desember 2004
Møre og Romsdal	Rv 680 Imarsundprosjektet	St prp nr 69 (2003-2004) - Godkjent juni 2004
Troms	Tromsøpakke II	St prp nr 62 (2003-2004) - Godkjent juni 2004
2005		
Aust-Agder	E18 Grimstad - Kristiansand - gjennomføring av OPS-prosjekt	St prp nr 33 (2004-2005) - Godkjent februar 2005
Oslo	E18 Bjørvikaprojektet	St prp nr 50 (2004-2005) - Godkjent juni 2005

SPØRSMÅL NR. 873

Innlevert 3. april 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 18. april 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til at byggingen av havbruksmuseet nødvendige bygningsmasse til utstillingslokale, forsvarlige depoter og oppdrettsanlegg blir påbegynt i løpet av 2008?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden har vist et betydelig engasjement for å få på plass et rockemuseum til Trondheim, noe som sikkert er til glede for mange. Begrunnelsen for at rockemuseet skal legges til Trondheim har vært at Trøndelag har betydd mye for norsk rock.

Representanten vil da peke på at Trøndelag har betydd alt for oppdrett av anadrom laksefisk. Da brødrene Ole og Sivert Grøntvedt gikk i land etter mange yrkesaktive år som fiskere for å ale opp fisk, var de virkelige pionerer. Det som skiller brødrene Grøntvedt fra andre oppdrettere på den tiden var ideen om not i sjøen. Som mangeårige fiskere visste de at laks kunne leve mange dager i ringnota. Dermed lanserte brødrene prototypen på dagens merder. Dette skjedde på 1970-tallet, etter nedgang i fisket. Den nye oppdrettsnæringa ble redninga for mange og er i dag en viktig del av grunnlaget for bosetting i mange kyst-

kommuner i Trøndelag den dag i dag. Både Hitra og Frøya er i dag blant de største oppdrettskommunene i landet. Da brødrene Grøntvedt holdt i den spede begynnelse, var årsproduksjonen i på Hitra 96 000 og i verden noe over 100 tonn. I dag produseres det i Trøndelag alene mer enn 120 000 tonn og på verdensbasis mer enn 680 000 tonn.

Samtidig har det ved flere statsbudsjetter og kulturminnemeldinger blitt lagt vekt på at kystkulturen har blitt nedprioritert altfor lenge og at kystkulturen nå skal løftes frem.

Norge har vært en foregangsnaasjon innen havbruksnæringen. Havbruket har løftet deler av Kyst-Norge inn i en ny tid og vil forhåpentligvis også i fremtiden være en betydelig distriktsnæring og en viktig bidragsyter til sysselsetting og verdiskaping. De 96 000 til brødrene Grøntvedt har altså blitt til 680 000 tonn i løpet av 30 år. Det må anses som et industrielt mirakel.

Svar:

I innstillingen til statsbudsjettet for 2005, jf. Budsjett-innst. S. nr. 2 (2004-2005) uttalte Stortingets familie-, kultur- og administrasjonskomité følgende:

"Komiteen viser til at det i tilknytning til Kystmuseet i Sør-Trøndelag, Hitra, er utarbeidet et interessant prosjekt med sikte på dokumentasjon og formidling av pionertiden i havbruksnæringen i Norge. Museumsprosjektet Ægir utgjør en sentral del av dette interessante prosjektet.

Komiteen legger til grunn at ansvaret for realiseringen av Ægir i hovedsak hviler på fiskerimyndighetene.

Komiteen vil imidlertid understreke viktigheten av at også kunnskapen om denne del av kystkulturarven bringes videre til våre etterkommere og ber depar-

tementet vurdere opprettelse av en konservatorstilling knyttet til kystmuseet."

Stiftelsen Ægir har søkt Fiskeri- og kystdepartementet om prosjektmidler. Søknaden er til vurdering.

Kystmuseet i Sør-Trøndelag har søkt om økning i det årlige driftstilskuddet fra Kultur- og kirkedepartementet. Søknaden vil bli vurdert i behandlingen av statsbudsjettet for 2008.

SPØRSMÅL NR. 874

Innlevert 3. april 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 20. april 2007 av fungerende fiskeri- og kystminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Det kan se ut som om midler fra FHF vil gå inn som del av grunnfinansieringen av NOFIMA. Dette på tross av sterk motstand fra fiskeri- og havbruksnæringen. Fondet er riktig nok finansiert av en lovpålagt avgift, slik at Regjeringen nok har juridisk dekning for denne fremgangsmåten, men det er jo allikevel grunn til å peke på at det er svært uheldig og fundamentalt ny praksis.

Mener statsråden det er riktig å bruke FHF-midler til grunnfinansieringen av NOFIMA?»

Svar:

NOFIMAs styre og ledelse arbeider med etableringen av NOFIMA AS. Målet er at NOFIMA skal være etablert fra 1.1.2008. Bakgrunnen for etableringen av NOFIMA er todelt. For det første er målet å etablere et internasjonalt konkurransedyktig næringsrettet blå-grønt forskningsinstitutt ved å samle de relevante blå-grønne forskningsmiljøene under en organisasjon. For det andre er målet ved etableringen av NOFIMA å bidra til et klarere skille mellom næringsrettet og forvaltningsrettet forskning, ved at næringsrettet marin forskning og næringsrettet næringsmiddelforskning blir samlet i NOFIMA. Derved får instituttene i større grad rendyrket sine roller og målrettet innsatsen mot relevante kundegrupper. For forvaltningsinstituttene legitimitet som leverandør av forvaltningskunnskap til forvaltning, samfunn og forbruker er det særdeles viktig at de er uavhengig av bedriftene. Spesielt i forhold til eksportmarkedene for sjømat er dette et viktig element.

Etableringen av NOFIMA er derfor en del av en større organisatorisk gjennomgang av den marine

forskningsinfrastrukturen hvor storparten av næringsrettet marin forskning vil skje i regi av NOFIMA. Det er i den forbindelse naturlig at man vurderer finansieringsmodellen for anvendt marin forskning.

Fiskeri- og havbruksnæringens forskningsfond (FHF) er en viktig finansieringskilde for marin FoU, og ikke minst en viktig etterspørter av marin for næringsrettet marin FoU. Det er derfor riktig at man i forbindelse med etableringen av NOFIMA AS vurderer om også midler fra FHF bør inngå langsiktige avtaler om finansiering av brukerstyrt forskning med NOFIMA, på lik linje med den avtalen Fondet for forskningsavgift på landbruksprodukter i dag har med Matforsk.

Den langsiktige kunnskapsutviklingen innenfor instituttsektoren vil være avhengig av gode brukerstyrte og -initierte programmer. En internasjonal konkurransedyktig instituttsektor har vært - og vil i fremtiden i enda større grad være et vesentlig konkurransefortrinn for de marine næringer. Departementet har ikke intensjoner om å påvirke næringens FoU behov eller prioriteringer, men legger til grunn at fondet også i fremtiden skal være en viktig bidragsyter til å fremme brukerstyrt og næringsrettet marin forskning. Det understrekes på denne bakgrunn at det ikke er ønskelig at FHF-midler skal gå til grunnfinansiering av NOFIMA, men at man i samråd med FHF eventuelt ønsker å legge til rette for at FHF-midler skal finansiere langsiktige forskningsprosjekter i regi av NOFIMA.

Styret i NOFIMA arbeider nå med å forberede grunnlaget for etablering av holdingselskapet med datterselskap. Regjeringen tar sikte på å orientere Stortinget i forbindelse med revidert.

SPØRSMÅL NR. 875**Innlevert 4. april 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 16. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I forbindelse med utsendingen av årets selvangivelser har det vist seg at mange har fått selvangivelser med betydelige mangler og feil. Dette gjelder blant annet manglende opplysninger knyttet til aksjer og aksjeutbytte, samt opplysninger om for store renteinntekter.

Kan finansministeren opplyse hva som er årsaken til at ufullstendige og uriktige selvangivelser er sendt ut og hvordan skattyterne skal forholde seg til dette?»

BEGRUNNELSE:

Skatteetaten stiller strenge krav til at alle opplysninger som kommer fra skattyter skal være korrekte og fullstendige. Dersom ikke alle opplysningene fra skattyter er korrekte og fullstendige, vil dette vanligvis medføre tilleggsatt. Noen ganger kan det synes som om skatteetaten ikke stiller de samme strenge kravene til seg selv. For å tilbakevise et slikt inntrykk er det viktig at skatteetaten raskt retter opp feilene og informerer om hvordan skattyterne skal forholde seg til de mangelfulle selvangivelsene.

Svar:

Jeg kan opplyse at ligningsåret 2006 er det første året aksjonærer skal lignedes etter skjermingsmetoden (aksjonærmodellen). Skjermingsmetoden medfører at utbytte og gevinster som overstiger en viss avkastning (skjermingsfradraget), skal beskattes på aksjonærens hånd.

De nye reglene forutsetter at skattyters anskaffelsesverdi på aksjen er oppgitt for at beskatning av utbytte skal bli korrekt. Skattedirektoratet opplyser at en del skattytere ennå ikke har korrigert anskaffelsesverdien. I stedet for å forhåndsutfylle opplysninger som kan gi feil beløp til beskatning, valgte direktora-

tet derfor ikke å fylle ut feltet for skattepliktig utbytte. I uke 15 ble det sendt ut en oppgave over aksjer og grunnfondsbevis, hvor blant annet forslag til anskaffelsesverdi er oppgitt. Skattyter skal kontrollere oppgaven og eventuelt korrigere anskaffelsesverdien før opplysningene overføres til selvangivelsen. Det er gitt opplysninger om hva som skal kontrolleres både i selvangivelsen og rettleidingen.

Jeg er kjent med at det i noen av de forhåndsutfylte selvangivelsene har vært oppført for høye renteinntekter. Skattedirektoratet opplyser at to eksterne oppgavegivere hadde levert data til Skattedirektoratet som inneholdt feil. Oppgavene som var sendt fra disse oppgavegiverne til den enkelte skattyter var imidlertid riktig. Etter at produksjonen av selvangivelser er avsluttet, blir det utarbeidet kommunevis oversikter over restskatt og tilgodebeløp. Feilene ble oppdaget ved gjennomgang av disse oversiktene. Oppgavegiverne har i ettertid sendt korrekte data til Skattedirektoratet, og disse dataene er lagt inn i ligningssystemet. Feilen ville dermed blitt korrigert i forbindelse med ligningen, uavhengig av om skattyter retter opp feilen i sin selvangivelse.

Skattedirektoratet opplyser at det ble sendt brev til alle de rundt 500 berørte skattyterne, hvor det ble opplyst om feilen. Brevet ble sendt ut 27. mars. I tillegg ble de aktuelle ligningskontor og skatteoppkreverkontor varslet.

Jeg er opptatt av at skatteetatens løsninger og systemer skal ha høy kvalitet og være enklest mulig for brukerne. Jeg har fått opplyst at skatteetaten for inntektsåret 2007 vil legge inn kontroller som skal stoppe grunnlagsdata hvor beløpene ikke anses som sannsynlige. Jeg vil imidlertid samtidig peke på at skatteetaten årlig mottar rundt 60 millioner grunnlagsdataoppgaver, og at det derfor ikke er mulig å foreta en grundig kontroll av alle oppgaver før dataene legges inn i ligningssystemet.

SPØRSMÅL NR. 876**Innlevert 10. april 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 16. april 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Regjeringen har varslet at NAV går gjennom praksis for behandling av søknader om krigspensjon for å undersøke om denne er i samsvar med vedtak fra 1990 om at det skulle bli enklere å få pensjon som følge av psykiske ettervirkninger. I Bergens Tidende (BT) 1. april fremgår det at NAV nå går gjennom samtlige huleboersaker på nytt uavhengig av denne granskningen.

Vil Regjeringen ta initiativ til at samme prosedyre iverksettes også for barn som ble utsatt for bombingene av Laksevåg, og vil den generelle granskningen inneholde et konkret tallmateriale?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge BT skjer gjennomgangen av huleboersaken som følge av en fersk utredning om huleboerne på Sørøya i Finnmark, laget av psykiatriprofessor Lars Weisæth på oppdrag fra NAV.

I utredningen anbefaler Weisæth å anvende regelen om presumpsjon på de huleboerne som ble utsatt for beskytning og ildgivning under krigen, som innebærer at saksbehandlerne kan anta at denne gruppen ble utsatt for ekstra harde påkjenninger.

Ifølge en av initiativtakerne bak gjenopptagelse av huleboersakene, Rolf Andersen, burde tilsvarende bruk av presumpsjonsregelen kunne også kunne få anvendelse for de som overlevde bombingene av Laksevåg 4. oktober 1944.

Svar:

Hovedlovene om krigspensjonering fra 1946 gir rett til uføreperson til personer som har fått varig mén eller nedsatt arbeidsevne på grunn av krigsskade. Behandlingen av søknader om krigspensjon på grunn av psykiske plager er nå basert på en ordning med presumpsjon for årsakssammenheng ut fra nivået på krigsbelastningene. Ordningen ble foreslått i den såkalte Eitinger-rapporten og godkjent av Sosialdepartementet i 1990. Eitinger-rapporten ble komplettert/videreført i 1995 av de samme sakkyndige. Alle større norske deltaker- og fange kategorier fra annen verdenskrig ble da vurdert etter den samme malen som i selve Eitinger-rapporten.

De som ikke omfattes av ordningen med presumpsjon, kan få krigspensjon etter en individuell vurdering når det er godtgjort at det foreligger årsakssammenheng mellom krigsopplevelsene og den aktuelle helsetilstanden. Dette kan bare avgjøres ut fra de me-

disinske dokumentene og andre relevante opplysninger som foreligger i den enkelte sak.

Departementet har bedt Arbeids- og velferdsdirektoratet om å gjennomgå praksis for tidligere huleboere fra Finnmark og personer som opplevde bombingene av Laksevåg (Holen skole). Bakgrunnen var at departementet har fått flere henvendelser med krav/ønske om at personer fra Holen skole og tidligere huleboere fra Finnmark som var utsatt for traumatiske opplevelser under annen verdenskrig, i større grad enn i dag bør få krigspensjon. Det er viktig for meg at personer og grupper som tar opp spørsmål om korrekt og rettferdig behandling av skader som følge av påkjenninger under krig, får saken sin grundig vurdert.

Direktoratet skal foreta en grundig gjennomgang av praksis i disse sakene i de siste årene før 1990 og for årene etter 1990. Jeg vil imidlertid presisere at det ikke er satt i gang en generell gransking av søknader om krigspensjon etter 1990 på grunn av psykiske plager. Det er særlig to spørsmål som har vært tatt opp i henvendelsene til departementet, og som det kan være aktuelt å vurdere om en skal se nærmere på.

Det ene gjelder spørsmål om gruppebehandling (eller godkjenning ut fra presumpsjon av tidligere huleboere og barn fra Holen skole). Departementet har her bedt om en redegjørelse om gruppebehandling i krigspensjoneringen generelt og for tidligere huleboere og barn fra Holen skole spesielt, og har reist spørsmål om de retningslinjene/anvisningene som nå brukes er fullt ut tilfredsstillende.

Det andre spørsmålet gjelder praksis. Departementet har bedt Arbeids- og velferdsdirektoratet redegjøre for praksis på området i de siste årene før 1990 og for årene etter 1990. Departementet har også bedt Arbeids- og velferdsdirektoratet å vurdere om det på bakgrunn av en objektiv dokumentasjon er mulig å si noe om praksisutviklingen. Er praksis blitt strengere, er den som før eller er den eventuelt blitt mer liberal?

I begrunnelsen for spørsmålet er det vist til at praksis vedrørende en del av huleboerne på Sørøya i Finnmark nylig er justert på grunnlag av en utredning fra professor Lars Weisæth. Han var for øvrig en av de psykiatriske sakkyndige da Eitinger-rapporten ble utarbeidet. Endringen gjelder huleboere som var med på overfarten til Skottland i februar 1945, og går ut på at man presumerer at disse har vært utsatt for dramatiske eller farefulle opplevelser av en slik art at det kan føre til varige psykiske senskader. Disse perso-

nene vil ha rett til krigspensjon dersom de frembyr dokumenterte psykiske symptomer av den type som inngår i begrepet PTSD (posttraumatisk stressforstyrrelse).

Utredningen fra professor Weisæth knytter seg eksplisitt til huleboerne på Sørøya og har ingen saklig relevans for de barna som opplevde bombingene av Holen skole i Laksevåg. Jeg gjør imidlertid oppmerksom på at det også eksisterer en presumsjonsordning som omfatter visse av sakene fra Holen skole. Den omfatter de av barna som ble begravd i ruinene over en viss tid. Denne ordningen ble tatt i bruk etter forslag av Eitinger-utvalget.

I gjennomgangen av Holen skolesakene og huleboersakene vil det bl.a. bli sett nærmere på om sakene er vurdert i relasjon til den presumsjonsordningen som allerede eksisterer. Det vil også bli foretatt en tallmessig registrering av saker innenfor disse kategoriene som befinner seg i krigspensjoneringens arkiv. På bakgrunn av redegjørelsen, vil departementet vurdere nærmere om det kan være aktuelt å se på enkelte sider av regelverk og praksis på nytt i disse typer saker.

SPØRSMÅL NR. 877

Innlevert 11. april 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 18. april 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Før jul i 2006 viste prognosene at det i 2007 ville bli et stort overskudd av svinekjøtt i 2007 og det ble diskutert markedsreguleringstiltak som skulle bidra til å redusere dette. Nå er det enighet om at det antakeligvis vil bli underdekning på svinekjøtt i 2007.

Hvor stort underskudd på svinekjøtt regner statsråden med at det vil bli i 2007, og hvilken tiltro har statsråden til prognosemakerne etter de spådommer som kom i 2006?»

Svar:

Prognoseutvalget for kjøtt utarbeider korttidsprognoser for produksjon og salg av storfe, svin og sau/lam. Disse prognosene blir bl.a. brukt av Nortura i forbindelse med at organisasjonen har rollen som markedsregulator og i denne forbindelse bl.a. legger fram forslag til Omsetningsrådet vedrørende markedsregulering. I september 2006 la Prognoseutvalget fram to rapporter for markedssituasjonen for svin i 2007. I samsvar med praksis utarbeides det for hvert år én prognose basert på at engrospris blir lik målpris, og i tillegg lages det én prognose hvor man legger til grunn hva som mer realistisk kan forventes som oppnådd markedspris.

Utarbeidningen av to prognoser gjennomføres for å vise hvordan markedssituasjonen kan bli, ved ulik bruk av pris som virkemiddel i arbeidet med å oppnå markedsbalanse. Jeg vil derfor påpeke at førstnevnte prognose som viste størst overskudd av svinekjøtt i

2007, utarbeides for å illustrere behovet for produksjonstilpasning dersom pris ikke brukes som et virkemiddel. Denne prognosen vil ha en "pedagogisk effekt", slik at primærprodusenter og markedsaktører skal se behovet for å gjennomføre tiltak for å bedre markedssituasjonen.

Videre er det viktig å understreke at prognosene viser estimert markedssituasjon før reguleringstiltak iverksettes. Målet med prognosene er å gi grunnlag for å iverksette tiltak som skal bidra til bedret markedsbalanse. Det blir derfor ikke korrekt å sammenlikne prognosert overskuddskvantum av svinekjøtt med hva som blir markedssituasjonen etter at reguleringstiltak er gjennomført. Her vil jeg vise til at det både etter at prognosene ble utarbeidet i september 2006 og nå fram til påske i år har vært gjennomført ulike reguleringstiltak. Jeg vil i denne sammenheng nevne at reguleringstiltak som består av tilskudd til slaktning av lettere gris, ikke har blitt videreført etter påske. I tillegg har prisnivået i hoveddelen av denne perioden vært fastsatt lavere enn målpris. Dette er tiltak som har bidratt til bedret markedsbalanse.

Gjennomsnittlig forbruksvekst av svinekjøtt har vært om lag 3 pst. pr. år i de senere årene. Målt pr. uke 12 i år har salgsøkningen hittil i 2007 vært på hele 6 pst. Denne endringen på etterspørselssiden er et forhold som har bidratt til en vesentlig bedre markedssituasjon enn prognosert. Slike store endringer i forbruksmønsteret er oftest vanskelig å forutse.

Jeg vil også understreke at markedsbalansen vil måtte variere gjennom året. Mange markedsaktører

har f.eks. nå startet oppbyggingen av sine forretningsmessige lagre av varer til kommende grillsesong. På grunn av den ekstra etterspørselen etter gris dette gir, gjennomføres det nå en planlagt suppleringsimport av svinekjøtt. Import av WTO-kvoten inngår i prognosene for 2007.

Den siste informasjon jeg har mottatt fra markedsregulator, viser at det fortsatt vil bli et overskudd av svinekjøtt for året som helhet, og at dette samlet kan utgjøre opp mot 3 000 tonn. Dette basert på at det ikke blir ytterligere store uforutsette økninger i forbruket av svinekjøtt.

Når det gjelder markedsregulators forsyningsansvar, vil jeg understreke at dette gjelder for frossen vare. Man kan derfor ikke vurdere markedsbalansen kun ut fra den løpende tilgangen på fersk vare i markedet. Muligheten for å få omsatt større deler av la-

grene med frossen reguleringsvare innenlands, vil være i perioder med noe knapphet på ferskt kjøtt.

Jeg vil også vise til at skulle det oppstå et mer langvarig underskudd av norskprodusert svinekjøtt, slik at markedspris i to påfølgende uker noteres over øvre prisgrense i jordbruksavtalen, vil det kunne åpnes for administrative tollnedsettelse.

Avslutningsvis vil jeg også vektlegge den informasjon jeg har mottatt fra markedsregulator, om at det nå arbeides med forbedringstiltak både ved planleggingen av markedsaktiviteter og i registreringsarbeidet ute hos svineprodusentene. Dette vil kunne bidra til forbedringer av prognosearbeidet. Det viktigste framover vil likevel være at vi sikrer en rimelig stabil markedsbalanse som grunnlag for forutsigbare rammevilkår for både svineprodusentene og for industrien.

SPØRSMÅL NR. 878

Innlevert 11. april 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 18. april 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Ifølge Stavanger Aftenblad 11. april 2007 kan det være opptil to måneders ventetid på refusjon av utgifter under bidragsordningen. Avisen viser til at uføretrygdene har måttet ta opp dyre kortsiktige lån for å dekke utgifter til medisiner som skal refunderes under ordningen.

Hva vil statsråden gjøre for at uakseptable ventetider blir redusert, og hvordan vil han sikre seg at et krevende omstillingsarbeid i NAV ikke rammer servicenivået for brukerne?»

Svar:

Arbeids- og velferdsetaten har i dag en gjennomsnittlig saksbehandlingstid på rundt fire uker i legemiddelsaker. Etaten etterstreber at vedtak skal være behandlet i løpet av tre uker. Saksbehandlingstiden skal ikke overstige to måneder. For rene utbetalingsaker som er basert på et foreliggende vedtak, etterstrebes en gjennomsnittlig saksbehandlingstid på 10 dager.

Økt saksinnang er hovedårsaken til at saksbehandlingstidene på legemiddelområdet har økt noe, samtidig som det erfaringsmessig kommer en økning av antall søknader rundt årsskiftet. Antall søknader om pliktmessig dekning etter § 5-14 holder seg sta-

bilt høyt. Antall bidragsaker er derimot økende. Den økte saksinngangen har medført noe økte restanser første kvartal.

Arbeids- og velferdsetaten har stor oppmerksomhet rettet mot saksbehandlingstiden på legemiddelområdet. Det er iverksatt flere tiltak for å redusere saksbehandlingstider som f.eks. noe mer bruk av overtid og omfordeling av ressurser i etaten. I tillegg pågår det et mer langsiktig arbeid for å effektivisere og heve kvaliteten i saksbehandlingen.

Legemiddelområdet har vært regionalisert i flere år, men fra 1. juli 2006 ble feltet organisert i en egen spesialenhet NAV Helsetjenesteforvaltning (NAV HTF). Formålet med denne omorganiseringen var å effektivisere forvaltningen, heve kvaliteten i saksbehandlingen og gi brukerne et godt servicetilbud også etter opprettelsen av Arbeids- og velferdsetaten.

NAV HTF har opprettet et eget servicesenter for brukerne. Servicesenteret er under oppbygging, og det vil på sikt håndtere generelle og enklere henvendelser, også på legemiddelområdet. Formålet er å gi bedre brukerservice både i form av ett kontaktpunkt (ett telefonnummer) for brukerne og i form av spesialiserte servicemedarbeidere. Både opprettelsen av egen spesialenhet for helseforvaltningen og eget servicesenter vil bidra til reduserte ventetider og god service på helseområdet.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet har stor oppmerksomhet på det krevende omstillingsarbeidet som NAV-reformen representerer slik at hovedmålene for reformen skal realiseres. Samtidig er det viktig å sikre at den løpende virksomheten ivaretas på en

god måte. I styringen av etaten stilles det krav om at brukerne skal sikres korrekte vedtak og utbetaling til rett tid, samt at etaten skal være tilgjengelig og møte brukeren med respekt og kunnskap - også i en omstillingsperiode.

SPØRSMÅL NR. 879

Innlevert 11. april 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 20. april 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Avisa BA den 3. 4. og 11. april, samt avisa Nordhordland den 11. april, har begge hatt oppslag om ein stråleskadd person som for å koma seg på trening er avhengig av ny bil med automatgir, men som ikkje får offentleg støtte til dette. Grunngevinga for avslaget er at han eig bil privat som er under 11 år gamal. Problemet for han er at denne bilen har manuell gir og er derfor ein bil han ikkje kan køyra sjølv.

Er dette riktig fortolking eller må regelverket endrast for at han skal få offentleg støtte til ny bil?»

GRUNNGJEVING:

Personen som er omtalt er heilt avhengig av regelmessig trening for at helsetilstanden ikkje skal bli forverra. Det er leit å måtte konstatere at ein person som er positiv og motivert for å trene seg opp også må kjempe mot regelverk / byråkrati i tillegg til sin eigen sjukdom. Det er derfor vanskeleg å forstå at samfunnet kan vere tent med eit slikt regelverk eller ei slik praktisering av regelverket. Dersom denne personen ikkje får hjelp til sjølvhjelp vil helsetilstanden truleg bli forverra, noko korkje han eller samfunnet er tent med. Dette er heller ikkje noko einestående eksempel då eg har fått informasjon om fleire liknande tilfeller. Det er no starta ein privat innsamlingsaksjon for å skaffe pengar til ny bil til denne personen. At lokale krefter tar initiativ til slik innsamling er sjølvstøtt prisverdig, men dette burde etter mi oppfatning heilt klart vere eit offentleg ansvar. På bakgrunn av dette ber eg statsråden ta initiativ slik at desse reglane enten blir endra eller at praktiseringa av reglane blir mindre stivbeint.

Svar:

Vilkåra for rett til stønad til bil etter folketrygda går fram av føresegn om motorkøyretøy eller anna transportmiddel. Søker må fylle dei generelle vilkåra

for stønad til betring av funksjonsevna etter folketrygdlova, samt ha eit reelt og monaleg behov for transport. Han eller ho må grunna varige vanskar med forflytting vere avhengig av å bruke eiga køyre- tøy i samband med reise til og frå arbeid eller opplæring, utføre sin funksjon med arbeid heime, forhindre eller bryte eit isolert tilvere eller avlaste familien sin.

Ein kan få stønad til såkalla gruppe 1 eller gruppe 2-bilar. Med gruppe 1 meiner ein ordinære personbilar, mens gruppe 2 omfattar spesielt tilpassa kassebiler. Det gis stønad til gruppe 2-bil til personar som ikkje er i stand til å kome seg inn og ut av bilen på eiga hand, utan å bruke heis eller rampe.

Når det gjeld attkjøp, er det dei same reglane som gjeld for både trygdebilar og privatfinansierte bilar. Dersom ein eig ein privat finansierte bil, må bilen vere 11 år gamal for at ein skal kunne få stønad til trygdebil. Dette er mellom anna grunna med at ein ynskjer å likestille dei som har privatfinansiert bil med dei som har trygdebil. Dersom ein allereie har ein bil, kan transportbehovet dekkjast på annan måte enn gjennom stønad frå folketrygda.

Det kan gjevast stønad til attkjøp sjølv om kravet om brukstid ikkje er oppfylt dersom dette er nødvendig grunna endringar i den funksjonshemma sin helsetilstand. For å fråvike vilkåret om brukstid, må ein likevel fylle vilkåra for stønad til såkalla gruppe 2-bil. Regelverket opnar i denne samanhengen ikkje for utøving av skjønn. Mindre endringar i helsetilstanden vil ofte kunne bøtast på gjennom spesialtilpassingar på bilen. Etter føresegn om bil § 11, kan personar som ikkje kan nytte køyretøy utan installasjon av spesialutstyr eller tilpassingar få tilskot til full dekning av nødvendige utgifter til dette utan økonomisk prøving. Døme på dette kan vere køyreteknisk utstyr slik om miniratt, handbetjent gass og brems eller elektrisk handbrekk. Utstyr som kan bli levert som standard utstyr frå fabrikk, slik som automatgir, er unnateke. Slikt utstyr blir vurdert som så vanleg at

det ikkje blir definert som spesialutstyr eller som eit hjelpemiddel. Det er såleis ikkje mogleg å få stønad til å installere automatgir på privatfinansierte bilar.

I dette aktuelle tilfellet må difor vedkommande sjølv skaffe seg ein bil med automatgir. Eg oppmodar likevel vedkommande om å ta kontakt med hjelpemiddelsentralen, slik at han får klarlagt sine noverande rettar, og får råd og vegleiing i høve til korleis han bør tilpasse seg over tid for å komme inn under regelverket.

Vi har nyleg sett i verk ei stor reform innan ar-

beid, velferd og inkludering. Hjelpemiddelområdet, som er stort og komplisert, har ikkje vore ein vesentleg del av denne reforma. Eg ser at det kan vere eit behov for ein overordna gjennomgang av området for å sjå på regelverket og forvaltninga av det, med fokus på brukarperspektivet.

Eg har forståing for at personen denne saken gjeld opplever situasjonen som vanskeleg og frustrerande. Ei endring av regelverket vil likevel få budsjettmessige konsekvensar, og har førebels ikkje vorte prioritert.

SPØRSMÅL NR. 880

Innlevert 12. april 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 19. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I forbindelse med at Statens vegvesen i dag 11. april 2007 har fremlagt foreløpig resultat av en landsomfattende inspeksjon av veitunneler, fremkommer det at de aller fleste tunneler med hvelv forventes ferdig inspisert i løpet av april, men for noen tunneler på Vestlandet vil det ikke bli ferdig før i løpet av høsten 2007.

Kan statsråden opplyse hvilke tunneler dette gjelder, og hva årsaken er til at arbeidet med sikkerhetsinspeksjon av tunneler på Vestlandet først blir ferdig til høsten?»

BEGRUNNELSE:

Informasjon formidlet av så vel Samferdselsdepartementets ledelse og Statens vegvesen i dag gir et inntrykk av at alle veitunneler i hele landet med unntak av de 7 tunnelene på E18 i nordre Vestfold er sikkerhetsmessig klarert. Dette stemmer ikke.

Vegvesenet opplyser selv at "de fleste tunneler med hvelv forventes ferdig inspisert i løpet av april". Det betyr at inspeksjon ikke er gjennomført og at rapport ikke foreligger. Videre heter det på Vegvesenets hjemmeside at "men for noen tunneler på Vestlandet vil det ikke bli ferdig før i løpet av høsten 2007". Denne informasjonen finnes på underliggende dokument, og understreker at det bilde som vegmyndigheten i dag har gått ut med langt fra er korrekt.

Svar:

Vegdirektoratet ba 15. februar 2007 om at regionvegkontorene bekreftet at det forelå planer, og at det var dokumentert at det var foretatt rutinemessige inspeksjoner av tunnelene i samsvar med retningslinjene. Dersom regionene ikke var å jour med dette arbeidet ba direktoratet om at det ble gjennomført in-

speksjoner i samsvar med retningslinjene. Først skulle dette gjøres for tunneler med hvelv.

Jeg vil påpeke at vegdirektørens bestilling innebar at det skulle gjennomføres inspeksjoner på de tunnelene der en ikke kunne dokumentere at rutinemessige inspeksjoner var foretatt.

Vegdirektoratet ga formiddagen 11. april Samferdselsdepartementet en foreløpig orientering om status og resultatet av tunnelinspeksjonene basert på regionvegkontorenes tilbakemeldinger.

Det som ble opplyst fra både Statens vegvesen og statsråden, slik det er referert i representantens begrunnelse for spørsmålet, var at "Resultatet er at en stor andel av tunneler med hvelv er enten dokumentert inspisert eller nå blitt inspisert uten at det er funnet forhold som gjør ekstra sikring nødvendig. (Tunnelene i nordre Vestfold er da holdt utenfor). De aller fleste tunneler med hvelv forventes ferdig inspisert i løpet av april, men for noen tunneler på Vestlandet vil det ikke bli ferdig før i løpet av høsten 2007".

Tunneler med hvelv som har blitt bygget etter eldre retningslinjer uten tilrettelegging for inspeksjon, var ikke en del av grunnlaget for den foreløpige orienteringen 11. april. Disse tunnelene var forutsatt bygget og sikret slik at inspeksjon skulle være unødvendig. Slike tunneler blir bare inspisert fra trafikkrommet for å se etter deformasjoner eller sprekker i overflaten som indikerer at hvelvet må tas ned for nærmere undersøkelser. Slike tunneler er det relativt mange av i region vest.

Som en del av den ekstraordinære innsatsen for å forsikre trafikantene om at norske tunneler er trygge, vil det også for disse tunnelene nå bli satt i verk tiltak for å muliggjøre inspeksjon. Vegdirektoratet har bestemt hvilken metode som skal brukes, og en tidsplan for når disse tunnelene skal inspiseres, er under utarbeidelse.

En liste over hvilke tunneler dette gjelder, er under utarbeidelse og vil bli ettersendt så snart den foreligger. Mange tunneler med frittstående hvelv er også bygget med inspeksjonsluker før 2006, da de ovennevnte retningslinjene ble endret. Dette har gjort at Statens vegvesen har kunnet inspisere så mange av denne typen som de faktisk har gjort.

Med unntak av de ovennevnte tunneler hvor det må settes i verk ekstraordinære tiltak for å muliggjøre inspeksjon, vil de øvrige tunnelene i Statens vegvesens region vest være ferdig inspisert i løpet av april.

Vedlegg til svar:

Tunneler med hvelv som må utstyres med adgangsmulighet

NB; Dette er tunneler der deler av tunnelen er utstyrt med hvelv. Det er alt fra vann og frostsikring i inngangspartiene, og enkelte mindre områder inne i tunnelen, til noen der hele tunnelen har hvelv. (Flere av tunnelene har bare 30-40 meters soner med hvelv for å ta vanninnsig).

Region vest

Riksveger

Vegnr	Tunnelnamn	lengde
Ev 39	Auglandshøgden	360
Ev 39	Byfjord	5875
EV 134	Åkrafjord	7404
EV 134	Rullestad	3000
Rv 13	Iversflot	1014
Rv 13	Våge	837
Rv 46	Drengstig	1232
Rv 520	Hoganvik	1355
Rv 520	Nes	106
Ev 39	Håklepp	680
Ev 39	Uføre (Uføreberget)	338
Ev 16	Sivle	1114
Ev 16	Beitla	661
Ev 16	Jamna	791
Rv 7	Eidfjord	2070
Rv 7	Haukanes	635
Ev 16	Langhelle	926
Ev 134	Seljestad	1272
Ev 134	Haukeli	5682
Ev 134	Røldal	4657
Ev 16	Risnes	1718
Ev 16	Arnanipa	2133
Ev 16	Bjørkhaug	558
Ev 16	Sætre	720

Region vest forts.

Riksveger

Vegnr	Tunnelnamn	lengde
Rv 562	Stongafjell	694
Ev 39	Eikefet	4910
Ev 39	Vetleurdal (Litleurdal)	438
Ev 39	Nesstun	603
Ev 39	Hop	758
Rv 5	Fodnes	6604
Rv 50	Vassbygd	1058
Rv 53	Jåteli I	89
Rv 53	Midnes	1240
Rv 53	Steiggja	1550
Rv 53	Finsås	2412
Rv 53	Kolnos	658
Rv 53	Timreskred	1011
Rv 53	Bermål	1639
Rv 55	Høyanger	7543
Rv 55	Hovde	1283
Rv 614	Magnhildskar	2897
Rv 614	Eikeland	100
Ev 39	Lote	2859
Rv 15	Oppljos	4537
Rv 15	Grasdal	3720

Fylkesvegtunneler

Fv 427	Storehaug	1260
Fv 364	Gjerdvik	90
Fv 91	Brattbakk	140

Region nord

Riksvegtunneler

Vegnr	Tunnelnamn	lengde
EV 6	Pytjohåjen	110
EV 7	Breivikhammer	186
EV 8	Nordmark	184
EV 9	Nesset	578
RV 17	Vindvik	986
RV 17	Sunds fjord	772
RV 78	Hjartås	1127

Fylkesvegtunneler

FV 143	Rishatten	134
FV 826	Utakleiv	899

Vegdirektoratet 20.4.2007

SPØRSMÅL NR. 881**åååInnlevert 12. april 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 20. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for å bevilge friske midler slik at man kan oppgradere/sikre veien for å håndtere den økte trafikken?»

BEGRUNNELSE:

Riksveiene 32 og 40 mellom Skien og Hof benyttes nå som omkjøringsvei etter stengingen av Haneleivtunnelen. Veien har lenge hatt et stort behov for opprustning, men etter at veien er tatt i bruk som omkjøringsvei har trafikken økt kraftig. Dette har ført til at standarden på kort tid har forverret seg kraftig. Dette skaper store problemer både for bilistene og de som bor langs veien.

Svar:

Statens vegvesen har sammen med politiet og lokale myndigheter sterkt fokus på omkjøringsvegene

etter stengingen av E18. Det er iverksatt tiltak i form av informasjon om alternative kjøreruter, bedre skilting og oppmerking, fysiske utbedringer, nedsatt fartsgrense og økt overvåking fra politiet samt utvidet skoleskyss.

Til nå har trafikkavvikling på omkjøringsvegene gått uten store problemer. Trafikken er i hovedsak overført til rv 313 (gamle E18). Ifølge Statens vegvesen og politiet har det ikke vært særlig stor trafikkøkning langs rv 32 og rv 40 mellom Skien og Hof. Det er i dag ikke lagt opp til ytterligere tiltak langs denne strekningen. Da den totale trafikkmengden forventes å øke mot sommeren, vil situasjonen bli fulgt nøye. Statens vegvesen tar sikte på å åpne to felt av nye E18 for trafikk 6. juli 2007.

Kostnadene for de tiltak som er gjort på riksvegene i tilknytning til stengingen av E18 vil bli dekket av staten. Regjeringen vil komme tilbake til dette i samband med revidert nasjonalbudsjett i mai.

SPØRSMÅL NR. 882**Innlevert 12. april 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 20. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«De rød-grønne partiene har ifølge oppslag i Telemarksavisa lovet 80 mill. kr til strakstiltak på E18 i Bamble, hvorav minst 30 mill. kr i 2007.

Kan jeg forutsette at dette følges opp i revidert budsjett som kommer om kort tid, og håper at statsråden kan bekrefte at disse løftene om midler for å igangsette strakstiltakene på strekningen kommer i revidert budsjett?»

BEGRUNNELSE:

Aksjonsgruppa for E18 igjennom Bamble har over tid arbeidet for å få midler til strakstiltak for å redusere ulykkene på strekningen. Det har de siste årene vært mange og alvorlige ulykker på strekningen. Det er derfor et skrikende behov for å igangsette strakstiltak for å redusere ulykkene. Senest 9. april 2007 var det en ny alvorlig ulykke på strekningen.

Statsråden har også blitt utfordret både av aksjonsgruppen og undertegnede til å komme ned for å se på forholdene på og langs veien. Noe hun også har bekreftet at hun vil uten at så har skjedd så langt. Det er derfor mange som venter i spenning på om statsråden har tenkt å komme eller ikke.

Svar:

I handlingsprogrammet for stamveger for perioden 2006-2009 er det under posten mindre investeringstiltak lagt til grunn 48 mill. kr til tiltak på E18 i Bamble i 2009. Av disse midlene er 25 mill. kr forutsatt brukt til kryssutbedringer. Statens vegvesen har satt i gang reguleringsplanlegging av fire kryss langs E18 i Bamble, med forventet godkjenning i 2007. Det er foreløpig estimert en kostnad på totalt om lag 50 mill. kr for utbedring av kryssene.

Det er i tillegg prioritert 23 mill. kr til gang- og

sykkelveger langs E18 ved Wissestad (undergang), Essadumpen og Åbydumpen i Bamble i 2009.

På kortere sikt vil det i 2007 bli gjennomført trafiksikkerhetsrevisjon av E18 generelt i Telemark for 1,4 mill. kr, med påfølgende strakstiltak. Aktuelle tiltak er etablering av rekkverk, bearbeiding av side-

terrenget og oppmerking i kryss. I handlingsprogrammet er det lagt til grunn ytterligere 2 mill. kr til dette formålet i 2008.

De endelige prioriteringene vil skje gjennom behandlingen av de årlige budsjett.

SPØRSMÅL NR. 883

Innlevert 12. april 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 20. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan samferdselsministeren garantere at den nye tunnelen som nå bygges mellom Asker og Oslo i forbindelse med det nye dobbeltsporet er utført med god nok sikring, og har man i dette arbeidet støtt på usikre områder så langt?»

BEGRUNNELSE:

I etterkant av raset i Haneleivtunnelen og avsløringen av andre usikre tunneler, sprer bekymringen seg blant trafikanter andre steder, spesielt på Østlandet.

Jeg har fått opplyst fra geologer at området bl.a. rundt Oslofjorden og Hurumlandet er spesielt utsatt på grunn av dypforvitring og følgelig vanskelige grunnforhold.

I disse dager videreføres det nye dobbeltsporet mellom Asker og Oslo. Jeg har tidligere tatt opp spørsmålet om teknikk. I den sammenheng ble jeg opplyst om at den sprengningsteknikken som brukes i dette området er den beste, og at Norge ligger på verdenstoppen når det gjelder sprenging i fjell. Avsløringer etter raset i Hanekleivtunnelen har imidlertid vist at man ikke hadde hyppig nok geologer inne i tunnelen under arbeidet i de aktuelle tunnelene i Vestfold.

Svar:

Når det gjelder utbyggingen av den planlagte jernbanetunnelen mellom Lysaker og Sandvika, legger Jernbaneverket opp til samme rutiner som ble brukt i forbindelse med arbeidene av Tanumtunnelen og Skaugumtunnelen som er ferdig utbygget mellom Sandvika og Asker. I forbindelse med byggingen av disse to tunnelene ble lagt til grunn følgende rutiner (bl.a. basert på årsaksforklaringer til raset i vegtunnelen Oslofjordtunnelen i 2003):

- Det var overlapp mellom skiftene i byggeledelsen for å sikre at avtroppende og påtroppende skift utvekslet status i skiftbyttene.
- Det ble ført fortløpende dagbok til informasjon mellom personer i byggeledelsen.
- Det ble utført opptegning av injeksjon, sprekk-systemer, geologi, omfang av bolting og sprøytebetong og annen sikring som inngår i dokumentasjonen av de ferdige anleggene slik at dette er kjent for driftsorganisasjonen som følger opp anleggene videre.
- Det ble gjennomført 3. parts verifikasjon av sikringsarbeidene.

Erfarne geologer ble benyttet systematisk, og byggeledelsen bestod av tunnelfolk med lang erfaring fra entreprenørbransjen og ingeniørgeologer.

Jernbaneverket har opplyst at i forbindelse med planleggingen av den nye Bærumstunnelen mellom Lysaker og Sandvika, har det vært arbeidet med å forbedre rutinene ytterligere i forbindelse med oppstart av tunnelarbeidene som etter planen skal skje i juni d.å. Jernbaneverket opplyser at et hovedmål har vært å få etablert en byggherreorganisasjon med tilstrekkelig kompetanse og erfaring. Tunnelarbeidene er delt opp i fire entrepriser. I byggeledelsen for hver av disse er det nå ansatt eller engasjert en eller flere ingeniørgeologer. I tillegg vil det bli benyttet ingeniørgeologer fra rådgivende ingeniørfirmaer til verifikasjon.

Av nye tiltak og rutiner kan spesielt nevnes at Jernbaneverket sammen med entreprenøren fortløpende skal kontrollere tunneltaket for å se på eventuell oppsprekking, registrere geologien og vurdere behovet for og omfanget av sikring med bolter og sprøytebetong før det videre arbeidet kan fortsette. Slike registreringer ble også gjennomført i arbeidet med de to andre tunnelene, men det nye er at det nå

er tatt inn i kontrakten med entreprenørene som en prisbærende post.

Etter at tunnelen er ferdig drevet, legges det opp til at Jernbaneverket skal sørge for at det finner sted en inspeksjon av en uavhengig 3. part for å kontrollere om det er behov for ekstra sikringstiltak.

Ut fra de tilbakemeldingene som jeg har fått fra Jernbaneverket om byggingen av de nye jernbane-

tunnelene i Vestkorridoren, er jeg trygg på at tunnelarbeidet utføres med god nok sikring. Jeg er i denne sammenheng opptatt av at våre respektive etater som har ansvaret for veg- og jernbaneutbygginger, henter erfaringer fra hverandre og stadig utvikler gode rutiner for bygging av nye tunneler for å minimere risikoen for framtidige tunnelras.

SPØRSMÅL NR. 884

Innlevert 12. april 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 20. april 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Etter at Regjeringen frafalt Soria Moria-erklæringens punkt om CO₂-rensing på Kårstø i 2009, har mange aktører uttalt seg om prosjektets fremdrift. Næringslivet, industrien og LO deler Fremskrittspartiets standpunkt om at Kårstø-rensing bør utsettes slik at norsk industri får delta. Senterpartiets Ola Borten Moe uttaler derimot til Aftenposten 11. april 2007 at det er flaut for norsk industri om de ikke kan levere CO₂-rensing når Regjeringen ønsker det.

Deler statsråden dette synet?»

BEGRUNNELSE:

Et vesentlig poeng med CO₂-renseprosjektene i Norge må være at norske selskaper tas med på ferden. Det er sløsing med skattebetalernes penger om Norge skal finansiere teknologiutvikling for konkurrerende, utenlandske bedrifter. Skal Norge bruke penger på dette, så bør vi også få eierskap til teknologien, og bruke den på kullkraftverk i utlandet. Hvis ikke er det langt mer kostnadseffektivt å foreta CO₂-reduksjoner på alternative steder.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra miljøvernministeren.

Regjeringen har ambisiøse målsettinger for fangst og lagring av CO₂. Et viktig element i denne satsingen er norsk næringsliv og forskningsmiljøers betydelige kompetanse og erfaring innenfor CO₂-

håndtering. Norsk industri er langt fremme internasjonalt, og besitter blant annet unik kunnskap gjennom mer enn 10 års erfaring med fangst og lagring av CO₂ på Sleipner-feltet. Denne kompetansen videreføres nå gjennom CO₂-håndteringen på Snøhvit. Videre er norske bidrag etterspurt i forbindelse med det pågående arbeidet innenfor EU-systemet med å realisere CO₂-håndtering.

Gassnovas aktivitet gjennom CLIMIT-programmet og tildeling av midler fra gassteknologifondet tilrettelegger for ytterligere utvikling av denne type kunnskap og teknologi i Norge.

På Mongstad legger regjeringen opp til et samarbeid om CO₂-rensing mellom myndigheter og industri. Det opprettes et teknologiselskap som skal kvalifisere og teste teknologi, høste erfaring og bidra til spredning av løsninger for CO₂-håndtering. Teknologiselskapet vil bli eid av selskaper med felles interesser innenfor bruk av CO₂-håndteringsteknologier. Norske teknologileverandører vil kunne delta og sikre seg teknologirettigheter gjennom prosjektbaserte avtaler med teknologiselskapet. Målet er å oppnå en reduksjon i kostnadene for denne type teknologi, blant annet gjennom spredning av teknologi og stimulering til konkurranse.

Jeg mener at CO₂-håndteringsprosjektene i Norge samlet legger godt til rette for videre utvikling av norsk teknologi og kompetanse, og har tro på norsk industriell deltakelse i hele kjeden for fangst, transport og lagring av CO₂.

SPØRSMÅL NR. 885**Innlevert 12. april 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 19. april 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Regjeringen har i debatter og brev til energi- og miljøkomiteen (7. november 2006) gitt inntrykk av at arbeidet med kartlegging av havområder i nordområdene er tilstrekkelig finansiert. OLF har derimot vært bekymret for forsinkelser. Den 11. april 2007 uttaler leder for MAREANO-programmet til NRK Nordland at de trenger ytterligere ca. 30 mill. kr for 2007, hvis ikke må de utsette arbeidet.

Kan statsråden garantere at tidsplanen for kartlegging og analyse av havområder innen 2010 står fast, slik beskrevet i Forvaltningsplanen?»

BEGRUNNELSE:

Brev 7. november 2006 er svar på budsjettspørsmål fra energi- og miljøkomiteen. Se svar på siste spørsmål, side 6/7.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra olje- og energiministeren.

MAREANO-programmet er et tverrsektorielt initiativ (NHD, OED, MD og FKD) som har som mål å kartlegge og gjennomføre grunnleggende studier av havbunnen og systematisere informasjonen i en arealdatabase for norske kyst- og havområder.

Koordineringsansvaret er lagt til Fiskeri- og kystdepartementet og det er derfor naturlig at det er fiskeri- og kystministeren som svarer på spørsmålet fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen vedrørende MAREANO-programmets tidsplan.

I St.meld. nr. 8 (2005-2006) Forvaltningsplan Barentshavet, som stortingsrepresentant Ketil Solvik Olsen viser til, har bl.a. følgende omtale om MAREANO-programmet: "gjennom MAREANO-programmet [vil Regjeringen] arbeide for at havbunn og dens biologiske, fysiske og kjemiske miljø i det sørlige Barentshavet fra Lofoten til grensen mot Russland kartlegges innen 2010".

Til orientering er kostnadsrammen for det kartleggingsarbeidet som omtales ovenfor anslått til om lag 250 mill. kr i perioden 2005-2010. Dette gjelder for områder grunnere enn 1 000 meter fra Lofoten til det sørlige Barentshavet og frem til grensen mot Russland.

Jeg kan bekrefte at ambisjonene i Forvaltningsplan Barentshavet står fast. Det ble i 2005 bevilget 5 mill. kr til programmet, mens bevilgningen i 2006 og 2007 ble økt til 23,6 mill. kr.

De endelige forslagene til bevilgninger for 2008 og senere vil Regjeringen komme nærmere tilbake til i de årlige budsjettforslagene.

SPØRSMÅL NR. 886**Innlevert 12. april 2007 av stortingsrepresentant Per-Kristian Foss****Besvart 20. april 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Det hersker usikkerhet om hva som vil skje med det kommunale medansvaret for arbeidsmarkedstiltak i Bydel Sagene i Oslo, som følger av forsøket med oppgavedifferensiering. Det fastslås fra Arbeids- og inkluderingsdepartementet at tiltakene fra Bydel Sagene vil videreføres på det lokale NAV-kontoret, innenfor "rammene NAV gir". Oslo kommune mener departementet ikke legger til rette for kommunalt medansvar.

Hva vil statsråden foreta seg for å rydde opp i situasjonen og sørge for at verdifull erfaring fra forsøket ikke går tapt?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom media den seneste tiden fortelles det at forsøket med oppgavedifferensiering av tiltak og midler innen arbeidsformidlingen i Bydel Sagene i Oslo vil avsluttes ved utløp av 2007. Statsråden har tidligere signalisert vilje til å vurdere forlengelse av

forsøksvirksomheten, inntil det er etablert et lokalt NAV-kontor i bydelen. I Budsjett-innst. S. nr. 15 (2006-2007) understreker en enstemmig arbeids- og sosialkomité viktigheten av at "dersom det pågår forsøk i enkelte bydeler i Oslo kommune som vil avsluttes før NAV-reformen er fullstendig implementert, bør videreføring av forsøkene vurderes hvis Oslo kommune tar initiativet til det".

Jeg er oppmerksom på at Oslo kommune har tatt initiativ til videreføring av oppgavedifferensieringsforsøket, men at dette er avslått fra departementets side. Av de signaler som statsråden tidligere har kommet med, samt det pålegg som kommer fra Stortinget om at videreføring bør vurderes dersom ikke NAV-reformen er "fullstendig implementert", oppfattes det at implementeringen av NAV-reformen nå er brakt til veis ende i i Bydel Sagene. Dette motsies av Oslo kommune.

Det opplyses fra departementet at de tiltakene som Bydel Sagene har tatt hånd om i forsøksvirksomheten vil kunne videreføres av NAV, innenfor NAVs "ramme". Dette er uklart, og oppfattes ikke som at det kommunale medansvar for styring av tiltakene i arbeidsformidlingen vil videreføres fullt ut, selv om Bydel Sagene har stor suksess med sine forsøk. Det vises her til at NAV-reformen handler om samlokalisering og samorganisering av saksbehandlerleddet i den lokale forvaltningen, samtidig som bruken av tiltaksmidler styres av NAVs sentrale ledd og fylkesledd. Hvilke arbeidsmarkedstiltak som igangsettes er således utenfor myndighetsområdet til de lokale NAV-kontorene. På denne måten er ikke forsikringen om at erfaringene med forsøksvirksomhet i Bydel Sagene skal videreføres innenfor rammen av NAV betryggende. Kan statsråden forsikre at den kommunale innflytelsen over styring av tiltaksmidler slik Bydel Sagene har hatt vil videreføres av NAV?

Bydel Sagene har gjennom forsøksvirksomheten bygget opp betydelig kompetanse på hvordan mennesker med lang tid i utenforskapet skal få avklart sin situasjon, for å kunne tilbakeføres til arbeidslivet. Med å innkalle brukere til ukentlig jobbklubb har brukerne ikke måttet stå i kø for å komme på et sentralbestemt tiltak, men fått tidlig oppfølging og et skreddersydd opplegg for kompetanseheving og arbeidstrening. Dette er i tråd med det overordnede perspektivet bak stortingsmeldingen om Arbeid, velferd og inkludering. Samtidig er det slik at de tiltak som bydelen har tatt hånd om i stor grad også er knyttet til det personell som har drevet forsøksvirksomheten. Kompetansen og erfaringen med oppgavedifferensiering ligger i stor grad hos disse arbeidstagerne. Deres kontrakter utløper samtidig som forsøket avvikles. Statsråden bør ta initiativ for at denne kompetansen ikke skal gå tapt.

Svar:

Innledningsvis vil jeg opplyse om at Oslo kommunes søknad om å forlenge forsøksperioden for forsøk med oppgavedifferensiering er oversendt Kommunal- og regionaldepartementet, jf. at forsøkene er hjemlet i forsøksloven. Behandlingen har avvartet bystyrevedtak fra Oslo kommune, som ble truffet 28. mars 2007. Fornyet søknad er nå sendt Kommunal- og regionaldepartementet.

Mitt standpunkt er at forsøksperioden i den enkelte forsøksbydel kan forlenges fram til etablering av et felles NAV-kontor i den aktuelle bydelen. Dette vil bety stopp som planlagt ved Sagene 31. desember 2007, forlengelse med et år ut 2008 for Alna og innvilgelse av søknad om to års forlengelse til 31. desember 2009 for bydelene St. Hanshaugen og Gamle Oslo. Denne løsningen samsvarer med det jeg uttalte i Stortinget den 8. november 2006 og arbeids- og sosialkomiteens understreking i Budsjett-innst. S. nr. 15 (2006-2007). Også i møter med Oslo kommune har min holdning vært at jeg er villig til se på forlengelse av forsøksperioden for bydeler som risikerer å avvikle forsøket før de får NAV-kontorer etablert. Begrunnelsen er at oppgavedifferensiering bør ses i lys av etableringen av felles NAV-kontor.

Formålet med forsøket med oppgavedifferensiering av statlige arbeidsmarkedstiltak i Oslo kommune har vært å prøve ut et helhetlig kommunalt ansvar overfor personer hvor inntektssikringsansvaret er i kommunen. Dette er gjort ved at Arbeids- og velferdsetaten overfører midler til gjennomføring av arbeidsmarkedstiltak til Oslo kommune. Jeg viser til at NAV-reformen samler og samordner de to ulike forvaltningsnivåene i ette felles lokalt kontor. I lys av dette har departementet sett det som unødvendig å videreføre et system med oppgavedifferensiering mellom de to forvaltningsnivåene.

Det primære med NAV-reformen er å tilrettelegge for en ny måte å jobbe på, der brukeren i større grad settes i fokus og skal møte en helhetlig tilnærming ut fra den enkeltes behov, uavhengig av hvordan ansvarsområdene innenfor velferdsordningene er organisert og finansiert. Det er nå viktig å ha full oppmerksomhet på etablering og gjennomføring av NAV-reformen innenfor den hoveddrømme og intensjon som er trukket opp for organiseringen av arbeids- og velferdsforvaltningen. For å få det lokale kontoret til å virke etter intensjonen, må vi gå bort fra tankegangen om kommune og stat som to separate aktører i arbeids- og velferdsforvaltningen. Samtidig er det viktig å sikre at NAV-kontorene faktisk er i stand til å operere med en tilstrekkelig grad av fleksibilitet i virkemiddelbruken, slik representanten Foss etterlyser.

Overføring av midler og kommunal styring av midlene slik vi kjenner det fra forsøket, bør i prinsipp

pet opphøre når et felles kontor er etablert. Dette betyr som sagt at de ulike forsøksbydelene vil ha forskjellig sluttdato, ut 2007 for Sagenes del. Selv om pengestrømmen, ansvar og styring vil bli annerledes etter forsøksperioden, er det en forutsetning at positive erfaringer og aktivitet som bidrar til økt måloppnåelse skal kunne videreføres. Ny organisatorisk struktur for arbeids- og velferdsforvaltningen tilrettelegger for helhetlig, samordnet, fleksibel og brukeroorientert tiltaksgjennomføring. Departementet har 30. juni 2006 fastsatt forskrift for delegering mellom stat og kommune som blant annet tilrettelegger for at ansatte ved det lokale NAV-kontoret, uavhengig av om de er ansatt i den statlige eller kommunale delen, skal kunne fatte vedtak om tjenester og virkemidler brukeren trenger.

Det vil imidlertid i stor grad være opp til de lokale statlige og kommunale partene i arbeids- og velferdsforvaltningen å videreutvikle lokale erfaringer gjennom lokale avtaler og smidig daglig virke innenfor de vide rammebetingelsene som er lagt.

Storingsrepresentant Foss og Oslo kommune er opptatt av det lokale NAV-kontorets råde- og disposisjonsrett over drifts- og tiltaksmidler, herunder muligheten til selv å beslutte å drive kurs i egen regi. Slik jeg oppfatter det, fryktes det at gjeldende sentralisert praksis for innkjøp av kurs i statsetaten betyr at

lokal innflytelse på tiltaksaktiviteten ved blant annet Sagene ikke kan videreføres.

Jeg kan forsikre representanten Foss om at lokal disposisjonsrett over drifts- og tiltaksmidler er et viktig element i hele reformen. Lokal enhet skal ikke underlegges systemer som hindrer lokal tilpasning og gjennomføring enheten selv vurderer som hensiktsmessig. Det er opp til det lokale kontoret å finne tiltak og tjenester som etter en samlet vurdering er best egnet for den enkelte for å komme i arbeid. Arbeids- og velferdsetaten har imidlertid av kvalitetsmessige og ressursmessige hensyn sentraliserte prosedyrer knyttet til Anskaffelsesreglementet for eksempel ved innkjøp fra kurs.

Jeg har bedt om og etaten har forsikret meg om at den legger opp til en bred og konstruktiv gjennomgang med Oslo kommune av de ulike sider ved avviklingen av forsøkene med oppgavedifferensiering og opprettelsen av felles NAV-kontorer. Etaten er bedt om å utvise fleksibilitet for å sikre god utfasing av forsøkene som sikrer at verdifull erfaring kan videreføres og videreutvikles innenfor rammen av et felles førstelinjekontor. Jeg legger til grunn at etaten og Oslo kommune kan komme fram til en omforent forståelse og et konstruktivt samarbeid om de utfordringer NAV-reformen skal bidra til å løse.

SPØRSMÅL NR. 887

Innlevert 12. april 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 20. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å forsikre seg om at både innbyggere og bilister kan føle seg trygge og sikret fra fremtidige ras i nye tunneler?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden er godt kjent med de store utfordringene i Vestfold som følge av stengningen av den nye E-18 gjennom fylket. Det viser seg at det er nødvendig med ettersikring eller ny sikring i samtlige tunnellop som har vært åpnet på strekningen. Ny E18 gjennom Vestfold er et stort og viktig samferdselsprosjekt og en står nå i den svært uheldige situasjon at tilliten til Statens vegvesen er svært laber.

Bekymringen retter seg også mot den delen av prosjektet som ennå ikke er åpnet for trafikk. Varaordføreren i Re, Morten Stordalen, har uttrykt be-

kymring for sikkerheten i de 3 tunnelene som skal åpnes etter ferdigstillelse av det pågående byggetrinnet. Kommunen har beredskapsansvar og varaordføreren er bekymret for sikkerheten til sine innbyggere og bilister på strekningen.

Veisjef Olav Søfteland bekrefter i Tønsbergs Blad 12. april at det ikke er noen forskjell i måten tunnelene er bygget på. Det skaper naturligvis ytterligere bekymring lokalt. Det hjelper lite at veisjefen, som er ansvarlig for tunneltabbene, forsikrer at han gjør alt som skal til for på sikre de tunnellop som snart skal åpnes.

Svar:

Etter raset i Hanekleivtunnelen 25. desember 2006 og senere inspeksjoner av de andre tunnelene på nye E18 i Nordre Vestfold, har både Samferdselsde-

partementet og Statens vegvesen arbeidet aktivt for at slike ras ikke skal skje igjen.

Blant annet er det iverksatt et omfattende arbeid med å inspisere samtlige tilsvarende tunneler på riksvegnettet for å skaffe seg kunnskap om tilstanden. Resultatene av de inspeksjonene som så langt er gjennomført, viser at det ikke er nødvendig med ekstra sikring i disse tunnelene og at forholdene som er avdekket i tunnelene i Nordre Vestfold ikke er representative for den generelle tilstanden til norske vegtunneler. Alle tilsvarende tunneler er ennå ikke inspisert, men arbeidet pågår for fullt.

Statens vegvesen har også oppnevnt en egen arbeidsgruppe som skal se på dagens praksis og aktuelle forbedringstiltak knyttet til planlegging, bygging og vedlikehold av vegtunneler. I tillegg til dette har

etaten tatt initiativ til en samarbeidsgruppe med bransjeorganisasjonene for å se på aktuelle forbedringstiltak. I begge disse foraene vil det bli arbeidet videre med de forslag som ble presentert av den eksterne gruppen jeg nedsatte for å undersøke raset i Hanekleivtunnelen.

Jeg har lagt til grunn at Statens vegvesen nå gjør alt det som er nødvendig for at befolkningen skal føle trygghet ved å ferdes i vegtunneler. De konkrete initiativ som er referert over skal bidra til dette.

Når det gjelder andre tiltak som vil bli gjort som følge av raset i Hanekleiva, vil jeg også vise til at jeg gjentatte ganger har lovet Stortinget en grundig gjennomgang av saken i en samleproposisjon som skal legges fram for Stortinget i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett i mai 2007.

SPØRSMÅL NR. 888

Innlevert 13. april 2007 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 20. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I hvilken grad mener helse- og omsorgsministeren at en sterkere differensiering av avgiftssatser i et folkehelseperspektiv, for eksempel slik som foreslått av Nasjonalt råd for ernæring, vil kunne påvirke forbruksmønster og bidra til oppnåelse av mål som er satt i handlingsplan for bedre kosthold i befolkningen (2007-2011)?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen skriver i sin handlingsplan for bedre kosthold i befolkningen (2007-2011) at prisvirkemidler kan påvirke befolkningens kosthold. Samtidig er det et anerkjent faktum, og en viktig begrunnelse for handlingsplanen, at kosthold er en viktig faktor for god helse. Det er også anerkjent at den enkeltes ansvar for egen helse ikke reduserer samfunnets ansvar for å tilrettelegge for god utvikling av folkehelsen.

I handlingsplanen inngår at en skal utrede mulighetene for bruk av økonomiske virkemidler for å fremme et sunt kosthold, i et samarbeid mellom Helse- og omsorgsdepartementet og Finansdepartementet, uten at det er fastsatt når dette arbeidet skal være slutført og resultatene presentert. Betydningen av dette arbeidet bør være avhengig av i hvilken grad Regjeringen og fagmiljøer mener at bruk av prisvirk-

emidler faktisk gir en klar og positiv effekt for måloppnåelse. Nasjonal Råd for ernæring har nylig gitt en sterk anbefaling om å differensiere sterkere avgiftsmessig mellom sunne og usunne matvarer, blant annet ved å foreslå en fjerning av merverdiavgiften på frukt og grønnsaker.

Svar:

For meg som helse- og omsorgsminister er det av stor viktighet å bidra til å gjøre sunne matvarer mer tilgjengelige. Dette vil være et bidrag til å bedre folkehelsen i befolkningen generelt, og et bidrag til å utjevne sosiale forskjeller i kosthold spesielt. For å oppnå dette mener jeg at vi må satse på en kombinasjon av strukturelle virkemidler, som pris- og avgiftsvirkemidler, og målrettede informasjons- og kommunikasjonstiltak. Å gjøre aktivt bruk av pris- og avgiftsvirkemidler i et folkehelseperspektiv må imidlertid veies mot andre hensyn i pris- og avgiftspolitikken, et politikkområde som er finansministerens ansvar.

Vi vet at prisen på mat- og drikkevarer påvirker forbruksmønsteret vårt, og på den måten har betydning for kostholdets sammensetning. Hvor stor betydning prisen har, er avhengig av matvaretyper og vil selvfølgelig variere hos ulike grupper av befolkningen. Vi har undersøkelser som viser at lavere pris

på frukt og grønnsaker vil gi positiv effekt på inntaket av frukt og grønnsaker i befolkningen. Beregninger utført av Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning (NILF) viser at dersom prisene på frukt og grønnsaker i Norge går ned med 12 pst., forventes det å føre til en økning i den totale etterspørselen på mellom 4 og 15 pst. For unge enslige og par med barn er totaletterspørselen forventet å stige med 11-12 pst. Studier av priselastisitet har videre vist at pris er en viktig faktor i forbruket av sukkerrike matvarer, som for eksempel brus, spesielt blant høykonsumentgruppene. Det vil imidlertid alltid være knyttet stor usikkerhet til slike beregninger.

I den nylig fremlagte handlingsplanen for bedre kosthold i befolkningen er et av to hovedmål å redusere sosiale forskjeller i kosthold. Jeg mener at det å ta i bruk pris- og avgiftsvirkemidler vil kunne bidra til dette. Dette er også fremhevet som et viktig virkemiddel i WHO's globale strategi for kosthold, fysisk aktivitet og helse, som ble vedtatt i 2005. Særavgifter på usunne produkter er ett av flere virkemidler som vil kunne bidra til å bedre kostholdet i befolkningen. I den sammenheng vil jeg vise til at regjeringen etter forslag i St.prp. nr. 1 (2006-2007) Skatte-, avgifts- og tollvedtak allerede har endret avgiften på alkoholfrie drikkevarer slik at drikkevarer tilsatt sukker og søtstoff avgiftlegges, mens flaskevann og juice fritas for avgift. Dette er et skritt i riktig retning, og vi vil fremover nøye vurdere avgiftens størrelse for å ivareta ernæringsmessige hensyn.

Hvordan eventuelt ytterligere virkemidler skal utformes, må diskuteres nærmere. Jeg har i forbindelse med ovennevnte handlingsplan varslet at jeg i samråd med finansministeren vil ta initiativ til en gjennomgang og drøfting av ulike former for økonomiske virkemidler. For eksempel vil det være aktuelt å se på avgiftsgrunnlaget for avgiften på sjokolade og sukkervarer, ulike støtteordninger og bruk av andre økonomiske virkemidler i ernæringspolitikken. Med hensyn til målet om økt forbruk av frukt og grønnsaker, skal det foretas en gjennomgang av virkemiddelbruken i produksjonskjeden for å vurdere hvordan denne kan støtte opp om både forbrukerpolitiske, matpolitiske og ernæringspolitiske mål.

Vi må imidlertid innse at ikke alt kan oppnås med en gang. Handlingsplanperioden er fra 2007 til 2011. Vi holder nå på å opprette en interdepartemental arbeidsgruppe som skal påse at tiltakene i handlingsplanen følges opp.

I tillegg har Regjeringen, som en oppfølging av felleserklæringen fra Soria Moria, varslet en gjennomgang av særavgiftssystemet. Finansdepartementet har nedsatt et utvalg som skal vurdere dagens særavgifter. Dette utvalget skal ha en bred tilnærming til spørsmålet om hvordan særavgiftene best mulig kan utformes. I denne sammenhengen vil også de helse- og kostholdsrelaterte særavgiftene diskuteres. Utvalget skal levere sin rapport innen 23. juni 2007. Finansdepartementet vil i etterkant av dette ta stilling til hvordan rapporten skal følges opp.

SPØRSMÅL NR. 889

Innlevert 13. april 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 20. april 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Det kan ifølge Nationen redaksjonelle artikkel 11. april d.å. om "De rød-grønne vil vurdere bestandsmålet" se ut som om det er flertall på Stortinget for å revurdere bestandsmålene for bjørn og andre rovdyr.

Vil statsråden følge opp uttalelsene fra stortingsrepresentantene Ryan og Pedersen om at det nå er på tide med endrede bestandstall, og vil det bli lagt frem sak for Stortinget om denne endringen?»

BEGRUNNELSE:

Resultatene fra bjørnetellingene sist sommer/høst i fylkene nord for Dovre viser at bjørnebestan-

den er langt høyere enn det stortingsflertallet har lagt til grunn i sine behandlinger av rovdyrspørsmålet. Det er også klart at det totale antallet bjørn i landet må opp i flere hundre individer for å kunne nå bestandsmålet om 15 årlige dokumenterte ynglinger. Dette er ikke forenlig med fortsatt utmarksbeiting i grensetraktene

I forbindelse med Direktoratet for naturforvaltnings fremleggelse av resultatet av fjorårets bjørnetellinger uttaler Sosialistisk Venstrepartis parlamentariske leder, stortingsrepresentant fra Nord-Trøndelag, Inge Ryan til Nationen 11. april følgende: "Det er ingen tvil om at den nye kunnskapen vi nå får gir grunnlag for å ta en vurdering av spørsmålet." Rov-

dyrpolitisk talsmann i Senterpartiet, Ola Borten Moe, uttaler i samme avis: "Jeg spør meg om Stortinget kjente konsekvensene av å sette ynglemål på 15. Når det gjelder bjørn, må vi vurdere å gå over på et bestandsmål." Arbeiderpartiets Torny Pedersen uttaler, fortsatt samme sted at hun tror det er flere rovdyr enn det som er kommet frem, og at "Hun vil ha bedre bestandstall". Disse uttalelsene er helt i tråd med det forslaget Fremskrittspartiet fremmet i Stortinget i Dokument nr. 8:111 (2005-2006) Nå kan det tyde på at det er stort flertall på Stortinget for en slik endring, i motsetning til hva det var i høst.

Svar:

Stortinget har fastsatt nasjonale bestandsmål for bjørn, ulv, jerv, gaupe og kongeørn. Målene er fastsatt som antall årlige ynglinger for de fire store rov-

dyrene, samt som antall hekkende par for kongeørn. Det nasjonale bestandsmålet for bjørn er 15 årlige ynglinger. Dette ligger fast.

DNA-analyser av bjørneekskremer er bare én måte å overvåke bjørnebestanden på. Parallelt foregår det registreringer og kvalitetssikring av alle meldinger om binne med unger. Det er dette som danner grunnlaget for de registrerte ynglingene. Jeg vil presisere at det fortsatt er antall ynglinger som avgjør om bestandsmålet er nådd eller ikke. Forsatt ligger vi under bestandsmålet for bjørn på landsbasis.

Jeg viser imidlertid til at det, i tråd med Soria Moria-erklæringen, i en overgangsfase kan være nødvendig å avpasse takten i bestandsveksten, forutsatt at bestanden av den enkelte art har en positiv utvikling mot de nasjonalt fastsatte bestandsmålene.

SPØRSMÅL NR. 890

Innlevert 13. april 2007 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal

Besvart 18. april 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Noen kommuner må kjøpe paviljonger som midlertidige barnehagelokaler for å kunne dekke behovet for barnhageplasser i 2007. Kostnadene for de midlertidige plassene blir svært høye og tilskuddet til faste plasser i midlertidige lokaler dekker kun en liten del av merkostnadene for kommunen.

Dersom det er meningen at kommunene skal ta i bruk midlertidige lokaler for å få full dekning i år, vil statsråden sørge for en finansieringsordning innværende år som dekker merkostnadene for kommunene?»

BEGRUNNELSE:

Rennesøy kommune i Rogaland er den kommunen i landet som har størst prosentvis vekst i folketallet. Kommunen har behov for en ny barnehage med 60-70 plasser og har tre barnhager under bygging. Kommunen har ikke tilstrekkelig med tilgjengelige lokaler som er egnet til midlertidige plasser og vurderer derfor å kjøpe paviljonger til en midlertidig barnehage i tre år for å unngå en underdekning på 25-30 barn til høsten. Dette er en kostbar og kortsiktig løsning da kostnadene for de midlertidige lokalene vil være på ca. 15 mill. kr. Dette er nesten like mye som det vil koste å bygge en ny barnehage. Alternativet

for Rennesøy er å utsette full barnehagedekning til de barnehagene som er under planlegging og bygging står ferdige.

Svar:

Full barnehagedekning i løpet av 2007 er en prioritert målsetting for Regjeringen og en vesentlig del av det store Barnehageløftet som stat og kommuner nå gjennomfører i fellesskap. Staten fullfinansierer i gjennomsnitt driften av nye barnehageplasser.

Tilskuddet til etablering av faste barnehageplasser i midlertidige lokaler er et virkemiddel for å øke kapasiteten i barnehagesektoren og skal hjelpe kommunene med å forsere barnehageutbyggingen. Tilskuddet kommer i tillegg til de øvrige tilskudd i barnehagesektoren og skal stimulere barnehageeiere til å opprette permanente barnehageplasser i midlertidige lokaler i påvente av at de permanente lokalene ferdigstilles. Jeg viser for øvrig til at kommunene etter lov 17. juni 2005 nr. 64 om barnehager (barnehageloven) § 8 har plikt til å sørge for at det finnes et tilstrekkelig antall barnehageplasser for barn under opplæringspliktig alder.

Tilbakemeldinger fra mange kommuner tyder på at knapphet på tid og tomter er et større problem på dette stadiet i barnehageutbyggingen, enn mangel på

statlige midler. Tilskuddet til permanente barnehageplasser i midlertidige lokaler skal gjøre det lettere å nå målet om full barnehagedekning, også i de kommunene som i dag har lange ventelister. Tilskudds-

ordningen er midlertidig og Stortinget har foreløpig kun bevilget midler til ordningen for inneværende budsjettår.

SPØRSMÅL NR. 891

Innlevert 13. april 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 23. april 2007 av utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«FAO utarbeider ifølge Regnskogfondet misvisende skogstatistikk. FAO hevder at det går bedre med verdens skoger fordi "netto avskoging" er redusert. FAO hevder at Asia kan vise til en gledelig "netto økning" av skogarealet. Bak dette glansbildet skjuler det seg et stort og akselererende tap av uerstattelig regnskog i Sørøst-Asia, mens økningen i skogareal i hovedsak dreier seg om plantasjeskog i Kina.

Vil statsråden ta initiativ overfor FAO for å få dem til å ta tapet av regnskog med og hvis ikke, kutte i støtten?»

BEGRUNNELSE:

Så sent som i februar i år slo FNs miljøprogram, UNEP, fast at regnskogen i Sørøst-Asia forsvinner langt raskere enn en tidligere hadde antatt. Ifølge Regnskogfondet er det også problematisk at FAOs skogstatistikk inkluderer områder med så lite som 10 pst. kronedekke, store områder med plantasjer og områder som er midlertidig uten trær. FAO har angivelig besluttet å benytte samme metodiske tilnærming i utarbeidelsen av den kommende Global Forest Resources Assessment 2010. Endringene i det globale klima burde også fått FAO til å endre sin metode - avskoging, hovedsakelig ødeleggelse av tropisk skog utgjør rundt 20 pst. av de globale CO₂-utslippene.

Svar:

FAO utarbeider hvert annet år en oversikt over utvikling og tilstand for verdens skoger, den såkalte State of the World's Forests. Det antas at det er det statistiske grunnlaget i denne rapporten stortingsrepresentant Brende viser til i sitt spørsmål. Rapporten er basert på bidrag fra eksperter i alle medlemslandene, inkludert Norge. I den siste rapporten, som ble fremlagt tidligere i år, er hovedkonklusjonen at det gjøres framskritt i arbeidet med å få til en bærekraftig skogforvaltning, men at det er store ulikheter mellom regionene. Rapporten viser videre til at den største

vanskeligheten med å lage slike oversikter er mangelen på god informasjon grunnet manglende ressurskartlegginger og kapasitet innen de enkelte lands skogsektorer.

Som representanten Børge Brende viser til, sier FAO i rapporten at det er positivt at netto skogareal har økt for Asia- og Stillehavsregionen i perioden 2000 til 2005. Rapporten viser imidlertid samtidig til at økningen i skogarealet er begrenset til Øst-Asia, hvor store investeringer i skogplanting i Kina overskygget stor avskoging i andre områder. Rapporten sier videre at netto tap av skogareal akselererte i Sørøst-Asia og at mens man i Sør-Asia opplevde en liten økning i skogarealet på nittitallet så en liten nedgang i perioden 2000 til 2005.

Det er uheldig om lesere av FAOs publikasjon oppfatter at FAO framstiller et glansbilde av situasjonen. Statistikken som presenteres viser imidlertid at bildet er nyansert, slik Brende påpeker. Det er således vanskelig å se at FAO gjør forsøk på å skjule de mer uheldige sidene av utviklingen i denne regionen. Økningen av skogareal i Kina er for øvrig meget gode nyheter. Det er viktig at Kina bygger opp egne skogressurser for framtidige behov, ikke minst med hensyn til det presset som i dag er på bl.a. regnskogene i Asia.

Skogstatistikkene som brukes av FAO har vært gjenstand for omfattende diskusjon gjennom årenes løp. De har fortsatt store mangler, men dette vil alltid være tilfellet med denne form for globale statistikker. Behovet for å kunne sammenlikne tall over lengre tidsspenn, tilsier også forsiktighet i tilnærmingen.

Norge vil fortsette å delta i arbeidet med å forbedre og frembringe god skogstatistikk, både ved å stille egne eksperter og gode data fra Norge, men også ved å støtte opp om det viktige arbeidet FAO gjør for å sammenstille informasjon og gjøre den tilgjengelig. Sist, men ikke minst, støtter vi det arbeidet FAO gjør for å styrke de enkelte lands mulighet til å skaffe god informasjon om sine skogressurser for å drive et bærekraftig skogbruk.

SPØRSMÅL NR. 892**Innlevert 13. april 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 19. april 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Det er nå 20 år siden Brundtlandkommisjonens rapport "Vår Felles framtid" ble lagt frem. I løpet av de 20 årene som er gått har vi fått ny og alarmerende informasjon om tiltagende globale klimaendringer samt dramatisk økning i tap av artsmangfoldet. Det er derfor på høy tid at verdenssamfunnet får en ny FN-kommisjon for bærekraftig utvikling som gir en samlet oversikt over utfordringer og tiltak.

Vil Regjeringen i FN ta initiativet til at det nedsettes en slik kommisjon, og at konklusjonene behandles på et FN-toppmøte?»

Svar:

Regjeringen er helt enig i at Verdenskommisjonens rapport 'Vår Felles Framtid' har hatt stor innflytelse og satte for alvor bærekraftig utvikling på dagsordenen. Kommisjonens kanskje viktigste bidrag var den politiske sammenkoblingen av utfordringene knyttet til fattigdom, rikdom og globale miljøtrusler. Den la grunnlaget for Rio-toppmøtet (UNCED) i 1992, som ga viktige resultater på miljøområdet. Toppmøtet opprettet FNs kommisjon for bærekraftig utvikling CSD for å fremme integrering av miljø og utvikling i FN-systemet og i de enkelte land. Handlingsprogrammet for bærekraftig utvikling 'Agenda 21' ble vedtatt, og det ble lagt et grunnlag for tettere samarbeid med det sivile samfunn. Ikke minst førte toppmøtet til de to FN-konvensjonene om klima og biologisk mangfold.

Regjeringen er imidlertid i tvil om en ny omfattende verdenskommisjon vil være det rette svaret på de utfordringer verden står overfor når det gjelder klima og tap av biologisk mangfold. Det er flere årsaker til det.

Vi har nå fått et betydelig sterkere kunnskapsgrunnlag og klare anbefalinger om handling, særlig gjennom arbeidet i FNs klimapanel IPCC og Tusen-

årsmålingen av biologisk mangfold (Millennium Ecosystem Assessment). Det er internasjonal regelverksutvikling og gjennomføring nasjonalt som mangler i dag.

Regjeringen ser det som en hovedutfordring nå å gjennomføre de forpliktelser vi har påtatt oss, og dessuten å skape større internasjonal handlekraft sammen med andre land.

Et mer effektivt FN, med bedre samarbeid mellom ulike organer, vil i denne sammenheng være en viktig forutsetning. Styrking av UNEP vil kunne forbedre mulighetene til å lykkes i arbeidet med miljøkonvensjonene og bidra til å oppfylle tusenårsmålene.

Regjeringen anser CSD som en sentral global møteplass for å drøfte og fremme anbefalinger om bærekraftsutfordringene. I FN-reformprosessen har Regjeringen derfor lagt vekt på å videreutvikle og styrke CSD.

Vi ser imidlertid et behov for ytterligere dokumentasjon som kan utløse politisk handling og mer fokuserte politiske prosesser. Ikke minst er det avgjørende å få satt søkelyset på kostnadene ved utilstrekkelig oppfølging av vår kunnskap om miljøtruslene. Dette er spørsmål vi arbeider videre med.

Regjeringen har tatt initiativ til markeringer av 20-årsjubileet for 'Vår Felles Framtid' både under årets CSD-sesjon og under 'Verdens miljødag' i Tromsø i juni. Markeringene vil bli benyttet til å fokusere på de positive drivkreftene og endringene som er nødvendige for å snu miljøutviklingen og som samtidig kan bidra til en positiv utvikling for verdens fattige.

Regjeringen anerkjenner den mobiliserende kraft som kan ligge i et FN-toppmøte og vi støtter derfor det forslag som er fremkommet om et toppmøte om klima for å skape bevegelse og raskere resultater i forhandlingene.

SPØRSMÅL NR. 893**Innlevert 13. april 2007 av stortingsrepresentant Per-Kristian Foss****Besvart 23. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva ville det årlige provenytapet for staten vært for perioden 2005-2050 i form av redusert netto kontantstrøm til staten og reduksjonen i statens andel av den samlede petroleumsformuen dersom det forslag til skatteendringer som oljeindustrien fremmet i 2003/2004, og som er beskrevet og vurdert i St.meld. nr. 2 (2003-2004), hadde blitt vedtatt av Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

I 2003/2004 fremmet oljeindustrien gjennom KonKrafts skatterapport forslag til endringer i særskatten for petroleumsutvinning og innføring av et såkalt produksjonsfradrag. Forslaget er nærmere beskrevet i St.meld. nr. 2 (2003-2004) Revidert nasjonalbudsjett 2004. Hensikten med forslaget var å gi incentiver til økt aktivitet på norsk kontinentalsokkel. Forslagene ble i sin hovedsak avvist av Stortinget. I etterkant har vi, selv om disse forslagene ikke ble vedtatt, opplevd en betydelig økt aktivitet og ny optimisme på norsk kontinentalsokkel. Spørsmålet er hva disse forslagene ville ha medført i form av proveny- tap til staten dersom de var blitt vedtatt, gitt dagens økte aktivitetsnivå og dagens forutsetninger om olje- pris, men for øvrig under de samme grunnleggende forutsetninger som Finansdepartementet gjorde av forslaget i 2004.

Svar:

I 2003 la oljeindustrien fram en rapport med forslag til endringer i særskattesystemet for petroleums- virksomhet, heretter omtalt som "skatterapporten". I skatterapporten ble det framholdt at aktivitetsnivået på sokkelen var fallende, og at letevirksomheten var for lav. I skatterapporten var det to hovedforslag til endringer i petroleums- skattesystemet:

- Redusert særskatt for nye utbygginger og leting etter nye funn
- Produksjonsfradrag for økt produksjon på eksisterende felt når det er vanskelig å avgrense eksisterende og ny virksomhet

Disse tiltakene ville ifølge oljeindustrien stimulere til økt aktivitet særlig ved leting og utbygging av mindre funn og prosjekter med svak lønnsomhet. Beregningene i rapporten var basert på en halvering av særskatten for petroleums- virksomhet fra 50 til 25 pst.

og et produksjonsfradrag på 15 kr pr. fat oljeekvivalenter.

Etter Finansdepartementets syn ville ikke de endringene som oljeindustrien foreslo, hatt vesentlig effekt på leting eller utbygging av lønnsomme ressurser. Videre ville over halvparten av de gjenværende petroleumsressursene blitt omfattet av forslaget om lavere skatt, og forslaget ville dermed medført en betydelig overføring av verdier fra staten til selskapene.

I Revidert nasjonalbudsjett 2004 ble proveny- tapet anslått til i størrelsesorden 10 mrd. kr pr. år (nominelt). Målt i faste kroner ble det anslått at proveny- tapet kunne komme opp mot 8 mrd. 2004-kroner årlig. Regnet som nåverdi ble det anslått at oljeindustriens forslag ville gitt et proveny- tap for staten på i størrelsesorden 70 mrd. 2004-kroner over hele produksjonsperioden på sokkelen. I den grad produksjonsfradraget ville ført til at samfunns- økonomisk ulønnsomme ressurser ble realisert, ville statens samlede kostnader blitt større. Provenyberegningene var basert på Olje- og energidepartementets anslag for framtidig petroleums- virksomhet, jf. St.meld. nr. 38 (2003-2004) og avsnitt 2.2 i St.meld. nr. 2 (2003-2004). Beregningsteknisk ble det benyttet en langsiktig oljepris på 140 2004-kroner pr. fat fra 2011.

Dersom man i stedet legger til grunn oljeprisfor- utsetningene som ble brukt i Nasjonalbudsjettet 2007, ville det årlige proveny- tapet på lang sikt kunne komme opp mot 17 mrd. 2007-kroner. Regnet som en nåverdi over hele sokkelens produksjonsperiode, kan proveny- tapet på usikkert grunnlag anslås til i størrelsesorden 150-200 mrd. 2007-kroner. Det er da lagt til grunn en langsiktig oljepris på 220 2007-kroner pr. fat fra 2011. Hvis oljeprisen skulle bli høyere, ville proveny- tapet blitt enda større.

Bortsett fra at det er tatt hensyn til økte oljepriser, har departementet basert seg på de samme beregningene og forutsetningene som ble benyttet i Revidert nasjonalbudsjett 2004. Dette er en forenklet beregning- metode siden det ikke tas hensyn til andre endringer, som nytt anslag for produksjonsforløp og høyere kostnadsanslag. Imidlertid er det uansett betydelig usikkerhet knyttet til slike anslag, særlig fordi den framtidige oljeprisen er usikker, men også fordi det vil være usikkerhet knyttet til bl.a. framtidige investeringer, produksjon og letekostnader.

For øvrig vises det til svar på spørsmål nr. 840 fra stortingsrepresentant Heikki Holmås og spørsmål nr. 846 fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter.

SPØRSMÅL NR. 894**Innlevert 13. april 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 24. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I samband med tunnelskandalane i Vestfold har trafikantar frå Hordaland tatt kontakt og uttrykt uro over om tryggleiken i enkelte tunnelar i Hordland er så god som den burde vere. Eg har og mottatt truverdig informasjon om at minst ein tunnel på strekninga E39 Bergen-Sogn og Fjordane fylke kan vere rasfarleg dersom den ikkje blir betre sikra.

Kan statsråden love at problemet med rassikring blir tatt på alvor slik at trafikantar også i Hordaland kan vere trygge på at dei ikkje blir utsett for rasfare?»

Svar:

Sikring av tunnelar vert teke på største alvor, både av meg og Statens vegvesen. Dette gjeld i Hordaland som elles i landet. Statens vegvesen er ikkje kjent med at nokon tunnel i Hordaland generelt, eller

på E39 mellom Bergen og Sogn og Fjordane spesielt, er rasfarleg. Tunnelane vert inspisert regelmessig, og dersom nokon tunnel hadde vore vurdert som rasfarleg, ville den straks vorte stengt. I tillegg er Statens vegvesen på oppdrag frå meg i gang med særlege inspeksjonar av tunnelane, som eit førebyggjande tiltak etter raset i Hanekleivtunnelen.

Rassikring er ei prioritert oppgåve for Regjeringa, og innsatsen på dette området vert sett inn for å gi minst mogeleg sannsyn for nedfall.

Statens vegvesen får frå tid til anna opplysningar om uheldige vegforhold. Dette er viktig og nyttig for å få tatt hand om forholda før dei får utvikla seg, både på vegar i dagen og i tunnelar. Dersom representanten er kjend med slike opplysningar vil eg oppmode til at Statens vegvesen vert kontakta snarast råd, slik at dei kan få vurdert forholda nærare.

SPØRSMÅL NR. 895**Innlevert 13. april 2007 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 23. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ifølge Dagens Næringsliv den 12. april 2007 er Kredittilsynets sjef, Bjørn Skogstad Aamo, skremt av islandske Kaupthing. Samtidig advarer han i generelle ordelag mot islandsk økonomi og islendinger.

Er dette synspunkter som deles av finansminister Kristin Halvorsen, og vil fremtidige initiativ og engasjement fra islandsk næringsliv i Norge bli møtt med den samme skepsis som Bjørn Skogstad Aamo i brevs form har gitt uttrykk for overfor Finansdepartementet?»

Svar:

Det følger av finansieringsvirksomhetsloven at erverv av kvalifisert eierandel i finansinstitusjon bare kan skje i henhold til tillatelse gitt av Kongen. Tillatelse til et slikt erverv kan gis dersom erververen er egnet til å utøve slik innflytelse i finansinstitusjonen som den samlede eierandelen vil gi grunnlag for. En-

kelte retningslinjer for myndighetenes skjønnsutøvelse er nedfelt i loven gjennom en angivelse av hensyn det særlig skal legges vekt på ved vurdering av om tillatelse skal gis. Det skal blant annet legges vekt på om erververen anses egnet som eier ut fra tidligere handlemåte i forretningsforhold, tilgjengelige økonomiske ressurser og hensynet til forsvarlig virksomhet. Vurdering av om det skal gis tillatelse til erverv av kvalifisert eierandel, beror således på en konkret skjønnsmessig vurdering. Dersom det omsøkte ervervet vil gi erververen en eierandel som utgjør eller overstiger 25 pst., skal tillatelse nektes hvis ikke Kongen er overbevist om at de hensyn som er anført i loven tilsier at ervervet gjennomføres.

Finansdepartementet har ved vurderingen av Kaupthings søknad om tillatelse til erverv av aksjer i Storebrand, i likhet med Kredittilsynet, foretatt en konkret skjønnsmessig vurdering i samsvar med de retningslinjene som angis i finansieringsvirksomhetsloven.

Det fremgår av tilrådingen fra Kredittilsynet at Kredittilsynet er skeptisk til at foretak med begrenset kompetanse innen forsikring i Norge får sterk innflytelse i forsikringskonsernet Storebrand. Kredittilsynet har også pekt på en del forhold i islandsk økonomi. Utviklingen i Islands økonomi er viktig for Kaupthing. Dette er etter min mening relevante momenter i forhold til den type eierprøving som foretas. Jeg kan ikke se at det er grunnlag for å påstå at tilrådingen er basert på søkers nasjonalitet som sådan.

Enhver som søker om tillatelse til erverv av kvalifisert i eierandel norsk finansinstitusjon blir vurdert etter de samme reglene. Dette innebærer at en søknad fra et islandsk selskap blir vurdert på samme grunnlag som en søknad fra et norsk selskap eller fra et

foretak i en annen stat innen EØS-området. Dette har også vært tilfellet ved Finansdepartementets vurdering av denne saken. Departementet har særlig lagt vekt på begrenset forsikringskompetanse. Initiativ og engasjement fra islandsk næringsliv i Norge møtes med et positivt utgangspunkt fra norske myndigheter. Jeg viser i den forbindelse til at den islandske banken Glitnir (som tidligere het Íslandsbanki) 29. november 2004 fikk tillatelse til å erverve alle aksjene i Kredittbanken ASA, og 15. mars 2005 fikk tillatelse til å erverve alle aksjene Bolig- og næringsbanken ASA (BNbank).

Finansdepartementets avgjørelse i disse to sakene var i samsvar med tilrådingen fra Kredittilsynet.

SPØRSMÅL NR. 896

Innlevert 16. april 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 24. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Statens vegvesen har opplyst til Rogaland fylkeskommune at arbeidet med ekstern kvalitetssikring for Rv 47 (T-forbindelsen) nok en gang er utsatt. Arbeidet skulle startet opp for over ett år siden, da reviderte reguleringsplaner for prosjektet var godkjent. Den eksterne kvalitetssikringen er en forutsetning for endelig sluttbehandling og klarsignal i Stortinget.

Hva gjør statsråden for å sikre en snarest mulig sluttbehandling og igangsetting av prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

For berørte kommuner, fylkeskommunen og næringslivet er det uakseptabelt med stadige utsettelse av dette viktige prosjektet. Prosjektet ble godkjent av Stortinget første gang i 2001. Reviderte reguleringsplaner som følge av nye standardkrav ble godkjent i slutten av 2005. Kommuner og fylkeskommunen har fattet vedtak på revidert finansieringsplan med tilhørende garantier og en vesentlig andel bompenger er allerede forhåndsinnkrevd. Byggeplaner og anbudsgrunnlag for prosjektet er ferdig utarbeidet.

Svar:

Ved behandlingen av St.prp. nr. 72 (1999-2000) ble det gitt tillatelse til oppstart av forhåndsinnkrevning av bompenger på Boknafjordsambandet for å finansiere utbygging av rv 47 (T-forbindelsen). Det ble

lagt til grunn at departementet skulle komme tilbake til Stortinget med forslag til anleggsstart og oppdaterte kostnadsoverslag, trafikkprognoser, økonomisk status og opplegg for bompengefinansiering av prosjektet når dette forelå.

På grunn av omfattende omregulering i 2004 og 2005 ble det en vesentlig økning av prosjektkostnaden. Ny finansieringsplan måtte utarbeides, og denne ble vedtatt lokalt i juni 2006. Det har videre vært nødvendig å utarbeide nye trafikkprognoser for prosjektet som også omfatter gjensidig påvirkning av prosjektene i den foreslåtte Haugalandspakken, jf. St.prp. nr. 57 (2006-2007). Det er således ikke korrekt som opplyst i spørsmålet at arbeidet med ekstern kvalitetssikring skulle starte opp for over ett år siden.

Vegdirektoratet vil i løpet av kort tid slutføre sin behandling av det grunnlagsmateriale som skal underlegges ekstern kvalitetssikring (KS2). Det legges i denne gjennomgangen spesielt vekt på kontroll av alt grunnlagsmateriale knyttet til bygging av den undersjøiske tunnelen under Karmsundet slik at det samsvarer med de geologiske undersøkelser og vurderinger som er gjort. Gjennomgangen gjøres i henhold til de skjerpede rutiner etaten har innført for å sikre at geologiske hensyn og utfordringer avdekkes og ivaretas på en god måte. Den kontroll som nå gjøres av Vegdirektoratet vil gi ekstra sikkerhet for at etatens kostnadsoverslag er basert på de retningslinjer som gjelder for gjennomføring av denne type anlegg.

Utarbeidelse av konkurransegrunnlag for de ulike anbudene og andre forberedelser til byggestart går parallelt med den gjennomgangen Vegdirektoratet har foretatt av de ovennevnte forholdene.

Vegdirektoratet tar sikte på å sende alt materiale til Samferdselsdepartementet i månedsskiftet april/mai, slik at prosessen med KS2 kan startes opp.

Grunnlag for ny stortingsproposisjon er under arbeid. I forhold til planlagt framdrift med framlegg for Stortinget høsten 2007, anleggsstart i 2008 og byggetid på om lag 3,5 år er det ingen forhold i forbindelse med forberedelsene til ekstern kvalitetssikring (KS2) som skulle tilsi forsinkelser av T-forbindelsen.

Det vises også til mitt svar på spørsmål nr. 901.

SPØRSMÅL NR. 897

Innlevert 16. april 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 20. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I den senere tiden har vi kunnet lese om en 50-åring fra Mære sin kamp mot smertene i Trønderavisa. Vi har også kunnet lese om et selvmord som følge av manglende smertebehandling. Undertegnede har også fått en rekke henvendelser av andre som står i kø for å få smertebehandling, mange av disse lever med ubeskrivelige smerter.

Kan statsråden gjøre rede for hva som er akseptabel ventetid for denne gruppen pasienter, samt forsikre om at det ikke skal være nødvendig å stå frem i media for å få nødvendig hjelp?»

BEGRUNNELSE:

Pasientgruppen som har behov for smertebehandling lever under et enormt psykisk og fysisk press. Det å måtte vente i flere måneder på nødvendig behandling er svært tungt, og vi har dessverre sett et tilfelle der den det gjaldt ikke lenger orket å leve. Vi har kunnet lese om enkelte tilfeller i media den siste tiden, blant annet i Trønderavisa, der det ble fortalt om en 50-åring fra Mære som har ventet i over et halvt år på å få nødvendig hjelp av helsevesenet.

Undertegnede har også fått en rekke henvendelser fra personer og pårørende som forteller svært rystende historier. Mange av disse har vært inne på tanken om å stå frem i media, under det håp om at dette skal bidra til at de får hjelp raskere.

Undertegnede er av den oppfatning at det ikke skal være nødvendig å stå frem i media for å få nødvendig helsehjelp i dagens Norge, og ber derfor helseministeren slå fast at så ikke er tilfellet, samt gi en redegjørelse for hva som er akseptabel ventetid for pasienter som lever med enorme smerter, som er meget tungt å leve med, så vel fysisk som psykisk.

Svar:

Det er mange gripende pasienthistorier knyttet til å håndtere et liv med smerter. Jeg har, som representanten Harald T. Nesvik, registrert at det for mange pasienter kan være krevende å få i stand behandlingsopplegg som fungerer tilfredsstillende for dem. Pasienter med smerter må tas hånd om ut fra vanlige prinsipper i helsetjenesten, både når det gjelder prioritering og behandling. De skal ivaretas på ordinær måte enten av sin fastlege eller ved henvisning til spesialist. Ansvar for at dette skjer ligger i primærhelsetjenesten og spesialisthelsetjenesten.

Sosial- og helsedirektoratet påpeker at smerter er et framtreddende symptom i forbindelse med svært mange sykdommer og tilstander. Formålet blir først og fremst å avdekke hva slags underliggende årsak smertene har, for så å iverksette behandling. I de tilfellene hvor det ikke er mulig å helbrede tilstanden, skifter fokuset over på læring og mestring av plagen. Pasienter blir vanligvis henvist til smerteklinikk dersom behandlingen ikke lykkes eller man ikke finner en klar årsak til selve smertene. Smerteklinikkene er sammensatt av tverrfaglige team, ofte ledet av en spesialist i anestesilogi, som ofte kan lindre pasientens smerter.

Ettersom pasienter med smerter er en svært sammensatt pasientgruppe både når det gjelder årsaken til og styrken på smertene, er det ikke mulig å gi et særskilt svar på ventetider for denne pasientgruppen. Smertepasienter skal prioriteres etter de samme kriterier som andre pasienter i spesialisthelsetjenesten. De skal prioriteres i henhold til sykdommens alvorlighetsgrad, muligheter til å forbedre tilstanden og om kostnadene står i rimelig forhold til den effekten man kan oppnå.

Ventetiden vil også avhenge av om en pasient blir

vurdert som rettighetspasient eller ikke (jf. pasientrettighetsloven § 2-1), og dermed har krav på å få fastsatt en frist for når behandlingen senest skal skje. Alle pasienter har en rett til å få sin helsetilstand vurdert innen 30 dager (jf. pasientrettighetsloven § 2-2). Denne vurderingen skal avgjøre om det er nødvendig med helsehjelp og også gi informasjon om når behandlingen skal bli gitt. Sykehuset er ansvarlig for å informere om hvor lang ventetid man må belage seg på. Dersom krav om nødvendig helsehjelp ikke oppfylles kan det klages til Helsetilsynet i fylket eller til Statens helsetilsyn.

Jeg mener likevel det er behov for en ytterligere styrking av det offentlige behandlingstilbudet til

smertepasienter og økt kunnskap om smertebehandling, i tråd med de føringer som ble gitt i statsbudsjettet for 2006. For å bedre tilbudet til smertepasienter, har jeg derfor i oppdragsdokumentene for 2007 stilt krav om at de regionale helseforetakene i samarbeid med primærhelsetjenesten skal styrke tilbudet til pasienter med kroniske smerter. Det er videre stilt krav om at det skal legges til rette for tilstrekkelig kompetanse og kapasitet for å møte utfordringene på dette området, bl.a. ved smerteklinikkene.

Jeg har tillit til at det fokus som er satt på smertebehandling i årets oppdragsdokument vil bidra til å styrke behandlingstilbudet til denne pasientgruppen.

SPØRSMÅL NR. 898

Innlevert 16. april 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 24. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Gjennom en rekke avisoppslag i lokalpressen i Akershus er det i det siste blitt avdekket at pasienter må vente i timevis på drosjetransport for å komme til undersøkelser, behandling og rehabilitering. Dette er en uakseptabel situasjon for pasientene, og det er dårlig ressursutnyttelse ved at de ikke kommer til tidsnok avtalt tid f.eks til dialyse, røntgenundersøkelser og fysioterapi.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre en forutsigbar og kvalitetsmessig god transport for disse pasientene?»

BEGRUNNELSE:

Det er en uholdbar situasjon for pasientene at de må vente i timevis på forhåndsbestilt transport, og at drosjen i en del tilfeller ikke kommer i det hele tatt. Det er ulike oppfatninger om hva som er årsaken til problemene, men det er flere som nevner for dårlig organisering og for lite kjentmannskunnskap og at det ikke er stilt strenge nok krav til kvalitet på tjenesten. I tillegg nevnes at det er for dårlig kontroll av om selskapene faktisk leverer den kvaliteten på tjenesten de har forpliktet seg til. Andre igjen mener det er for få drosjeløyer.

Uansett er det en situasjon det må ryddes opp i.

Svar:

Finansieringsansvaret for pasienttransport og reiseutgifter for helsepersonell i spesialisthelsetjenesten ble overført til regionale helseforetak fra 1. januar

2004, jf. Stortingets behandling av Ot.prp. nr. 66 (2002-2003) Om lov om endringer i spesialisthelsetjenesteloven m.m. (Finansieringsansvar for syke-transport og reiseutgifter for helsepersonell) jf. Innst. O. nr. 9 (2003-2004).

I Helse Øst er helseforetakene Sykehuset Innlandet, Sykehuset Østfold og Ullevål universitetssykehus tillagt ansvaret for gjennomføringen. Dette innebærer at Ullevål har ansvaret for finansiering, forvaltning og drift av syke-transport, ledsagertjeneste og oppholdskostnader for de to fylkene Oslo og Akershus.

Pasienttransport til og fra behandling er en rettighet for pasienter med medisinsk behov for transport. Pasientens rettighet er å få dekket billigste reisemåte (pasientrettighetsloven). Pasienttransport med drosje eller egen bil dekkes når det er nødvendig på grunn av pasientens helsetilstand, og må rekvireres av behandler. Pasienttransport skiller seg fra vanlig drosjekjøring til private formål fordi kjørekontoret planlegger og samkjører transport. Planlegging av reiser kan føre til ventetid, i noen tilfeller både før og etter behandling. Ventetiden kan variere, men for kortere turer skal den ikke overskride 45 minutter.

Pasienttransportavdelingen ved Ullevål universitetssykehus har ansvar for nesten 3000 oppdrag daglig (for det meste hverdager). Det tilsvarer 680.000 oppdrag i året (2006). I 2007 er det budsjettet at pasienttransport i Oslo og Akershus vil koste ca. 250 millioner kroner (pasientenes egenandel inkludert). Det har de siste årene vært stor økning i antall transporter, for 2006 var økningen på 8 pst. i Oslo og

Akershus. Økningen skaper store utfordringer for alle ledd i kjeden som arbeider med pasienttransport.

Ullevål universitetssykehus har til enhver tid avtaler med flere transportører i hele fylket. På linje med andre offentlige institusjoner er sykehuset underlagt regler om anbud. Det betyr at avtalene om hvem som skal kjøre pasienttransport legges ut til åpen konkurranse. De tre viktigste kriteriene for å vinne et anbud om pasienttransport er kvalitet, organisering av transportopdragene og pris på tjenesten.

Ullevål universitetssykehus er opptatt av å skape et godt og stabilt marked for pasienttransport. I flere områder i Akershus er det derfor åpnet for parallelle rammeavtaler. Det betyr at flere aktører kan kjøre pasienttransport, men med ulik prioritet.

Helse Øst og Ullevål universitetssykehus overtok ansvaret for pasienttransport i 2004, og sykehuset har opparbeidet en solid kompetanse på pasienttransport og har landets største avdeling innen fagfeltet. Gode avtaler med transportører er likevel ikke nok for å sikre en stabil pasienttransport. Ullevål har derfor flere ganger påpekt at det i enkelte perioder er for få drosjeløyver. Det er Akershus fylkeskommune og Oslo kommune som avgjør hvor mange løyver fylket skal ha. Flere drosjeløyver betyr flere biler på veiene og mer stabil pasienttransport. Sykehuset mener det er positivt at Konkurransetilsynet i brev datert 26. januar 2007 ber fylkeskommunene om å legge til rette for økt konkurranse i drosjenæringen.

Ullevål har i likhet med andre helseforetak valgt å sette inn en helseekspress med helsepersonell ombord. Bussen er spesialbygget for pasienttransport og skal trafikkere strekningen Feiring - Oslo. Helseekspressen har faste avganger og vil gi pasientene større grad av forutsigbarhet. Videre er det skrevet kontrakter med 6 timespriser. Begge tiltak vil igangsettes 7. mai i år. Fra 1. september utvides en samarbeidsavtale med Stor-Oslo Lokaltrafikk AS om utnyttelse av ledig kapasitet på en bilpark som transporterer annen offentlig spesialtransport, som skolebarnkjøring, TT med mer.

Det er mitt klare syn at det ikke er akseptabelt at pasienter kommer for sent til behandling, og det er Helse Øst ved sitt underliggende helseforetak Ullevål universitetssykehus sitt ansvar å sikre kvalitet i tjenesten. Jeg har fått forsikringer fra Helse Øst om at det arbeides systematisk med å utvikle pasienttransporten, og Ullevål har blant annet jevnlig driftsmøter med sine transportører. Ved etablering av nye kontrakter har sykehuset fokus på kvalitet og leveringsdyktighet. Ullevål universitetssykehus på sin side beklager at enkelte pasienter har opplevd et for dårlig transporttilbud, men at en nå forventer en snarlig forbedring etter at de omtalte tiltakene er igangsatt.

SPØRSMÅL NR. 899

Innlevert 16. april 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 24. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hva er begrunnelsen for at mammografitilbudet til kvinner i Follo blir flyttet fra Oslo sentrum til Lillestrøm?»

BEGRUNNELSE:

Tilbudet om mammografi har vist seg å være et viktig tiltak for å sikre tidlig behandling av brystkreftammede. Ahus universitetssykehus HF har besluttet at tilbudet om mammografi-screening for kvinner i Follo skal flyttes fra Galleri Oslo til en avdeling under Ahus på Lillestrøm. Ansatte ved mammografi-programmet frykter at redusert tilgjengelighet vil redusere oppmøtet til undersøkelsen. Det er

viktig å avklare om en ny lokalisering kan sikre et kvalitativt bedre tilbud, eller om det er andre årsaker til flyttingen.

Svar:

Helse Øst RHF har informert meg om at bakgrunnen for omlokalisering av de stasjonære mammografienhetene er en nylig inngått avtale mellom Akershus universitetssykehus HF og Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF om overføring av hoveddelen av screeningvirksomheten til Akershus universitetssykehus HF med virkning fra 1. august 2007.

Jeg er videre kjent med at Akershus universitetssykehus HF har vurdert flere forskjellige løsninger

for screeningtilbudet. Ut fra faglige og økonomiske hensyn ble det vedtatt å investere i digital mammoграфи fra oppstart av screening ved Akershus universitetssykehus HF i august 2007. Det ble også vurdert som mest hensiktsmessig at alle kvinnene screenes på Lillestrøm.

I henhold til informasjon fra Helse Øst foreligger det indikasjoner på at digital røntgen er mer sensitivt og presist enn tilsvarende analoge undersøkelser for mammografiscreening. Det blir dermed høyere sannsynlighet for å fastslå kreft mer presist. Dagens analoge undersøkelser vil bli avsluttet med overføringen av mammografiscreeningen til Akerhus universitetssykehus HF, hvor det vil bli investert i nytt digitalt utstyr. Det legges til grunn at screeningen er digitalisert ved innflytting i nytt sykehus sommeren 2008.

En annen viktig begrunnelse for overgang til digital røntgen som framheves er mulighetene for betraktelig bedre kommunikasjon mellom ulike avdelinger og sykehus. En kan for eksempel tenke seg at digitale bilder kan overføres mellom de ulike brystdiagnostiske sentra, og at radiologene kan konferere med hverandre i tydning av bilder.

Den vesentligste ulempen med den valgte løsningen er knyttet til logistikk og da særlig reiseavstanden for kvinner fra Follo til Lillestrøm, og hvorvidt denne ulempen dermed i neste omgang kan medføre redusert bruk av tilbudet fra kvinnene i dette området. På bakgrunn av dette er jeg informert om at Akershus universitetssykehus HF nå vurderer en løsning der det opprettes en screeningsenhet i Ski.

Helse Øst RHF informerer meg om at det vektlegges at hensynet til at screeningtilbudet får så høy oppslutning at en oppnår de effekter som er tilsiktet ved mammografiscreeningprogrammet og derfor understøtter det påbegynte arbeidet ved Akershus universitetssykehus HF med å vurdere etablering av en screeningsenhet lokalisert til Ski.

Jeg har tillit til at styret i Helse Øst RHF arbeider videre med dette slik at mammografiprogrammet i Norge viderefører sin høye standard i tråd med de målsettinger som er satt.